

NEW
DEA

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

နေစိုးသော်

ရှေ့နေ မှ မိသားစု မေတံ့ရား

တကယ့်ပိုင်ဆိုင်သောဖျံ့မျှား



စာမျှော်ပြန်အမှတ် - ၅၀၁၂၃၃၀၈၀၉

ဆန်းစစ်ပြန်အမှတ် - ၅၀၁၅၃၃၁၁၀၉

■
စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၁၀၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု ■ ၅၀၀

မျက်နှာပုံ ■ မြတ်မင်းဟန်

ကွန်ပျူတာစာပေ ■ Welfare

အတွင်းဖလင် ■ Quality

■
ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမှူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)

အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း။

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြဲ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■
တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ကျပ်

အခန်း (၁)



အဖြစ်အပျက်က မြန်သည်။

မေစံရှား အငှားကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ချိန်တွင် မြင်ကွင်း
အတွင်းသို့ တန်းဝင်လာသော အဖြစ်အပျက်။

ရှေ့မှ အေးဆေးစွာလျှောက်လာနေသူမှာ အသက်လေးဆယ်
ကျော်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို ခေတ်ဆန်စွာ အရောင်
ဆိုးလျက် ကျောတွင်ချထားသည်မှာ ကျောတစ်ဝက်ခန့်ရှိသည်။ မျက်နှာ
မှာ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတို့ဖြင့် မှန်ပြယ်ထားပြီး ဆယ်ကျော်သက်မ
လေးစတိုင် အင်္ကျီနှင့်စကတ်ကျပ်ကျပ်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၈၉၅ • ၈၃

နေရိုးသော်

ရှေ့နေမလေးမေစံရှားနှင့်တဏှာပိုင်နစ်သောပျံများ/နေရိုးသော် ။

- ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၀၉။

၂၈၉ - စာ ၁၂ • ၃ စင်တီမီတာ ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ရှေ့နေမလေးမေစံရှားနှင့်တဏှာပိုင်နစ်သောပျံများ

ကိုယ်နေဟန်ထား မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သူမသည် လယ်သာအိတ်တစ်ခုကို လက်မှဆွဲကိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာဖွေဟန်ဖြင့် ဘေးဘယ်ညာသို့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လျှောက်လာနေခြင်းဖြစ်၏။

သူမ၏အာရုံက သူမ၏မျက်နှာထံ လိုက်ပါနေပုံရသည်။ နောက်မှလိုက်လာနေသူ ဆံပင်ရှည်ရှည် အင်္ကျီကွက်ကျား ဘောင်းဘီ သရိုးကွာထားနှင့်လူရွယ်ကို သတိထားမိဟန်မရှိ။

လူရွယ်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။

လမ်းကအတွင်းလမ်း လမ်းသွယ်ဖြစ်၍ လူကရှင်းသည်။ ဘေး

တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာက တိုက်များ၊ ခြံများ။

သည်မှာပင် လူရွယ်က ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးဆွဲလာသောအိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလုကာ အမျိုးသမီးမျက်နှာမူရာဘက်သို့ပင် ပြေးထွက်လာသည်။

သူပြေးထွက်လာသည်မှာ အငှားကားပေါ်မှဆင်းပြီးစ မေစံရှား ရှိရာဘက်သို့ဖြစ်၏။

“လုပ်ကြပါဦး ကျွန်မအိတ်လုသွားလို့”

အမျိုးသမီးကြီးထံမှ အော်သံထွက်လာသည်။

လူရွယ်က အော်သံကြောင့်ပြေးနှုန်းကို ပို၍တင်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင်ရပ်နေသူ မေစံရှားကိုတော့ မိန်းမငယ်တစ်ဦးမို့ သူ့ဂရုထားဟန်မရှိ။ အရေးစိုက်ရမည့်သူဟု သူ့တွက်ဆပုံမရ။ သူပြေးလာသောလမ်းမှာ ကြောက်ရွံ့စွာဖယ်ပေးမည့်သူဟု သူ့တွက်ထားပုံရသည်။

မတရားမှုတစ်ခုလုံးကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်သော မေစံရှား အကြောင်းကို သူမှမသိပေ။

မေစံရှားက အာရုံတွေစုစည်းကာ အသက်ကိုတဝရူသွင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များကို အသင့်အနေအထားသို့ ပြင်ထားလိုက်သည်။

လူရွယ်က မေစံရှားကိုအမှုမထားဘဲ ဘေးမှဖြတ်ပြေးသည်။

ကရာတေးလေ့ကျင့်ပြီး ပြန်လာသောမေစံရှားအဖို့ လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းဖို့ ထပ်မံဖန်လာသည်နှင့်မခြား။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားကာ ဝေါကင်းရှူးစီးထားသည်ကလည်း တိုက်ပွဲအတွက် အံ့ကိုက်ဖြစ်သွား၏။ ကရာတေးဝတ်စုံအိတ်ကို ကားလမ်းဘေးစကြိုပေါ် ချထားလိုက်သည်။

ညာဘက်ဘေးသို့ သူ့အဖြတ်တွင် မေစံရှား၏ညာခြေက ဝိုက်တက်သွားကာ ခြေစုံက သူ့၏နံရိုးများဆီသို့ ဝင်သွား၏။ မာဝါရှိကူဘီဂါရီကစ်ဖြစ်သည်။

“ဘုတ်”

“အား”

ထင်မှတ်မထားဘဲ တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် လူရွယ်မှာ နာကျင်စွာအော်ပြီး ရှေ့သို့ ဝိုက်ထိုးဝိုက်ထိုး ဖြစ်သွားသည်။

မေစံရှားက သူ့၏လက်မှ အမျိုးသမီးကြီး၏အိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။ အိတ်ကို ဘေးတွင်အသာချလိုက်သည်။ မိမိ၏အိတ်ဘေးမှာ ဖြစ်၏။

“ဟေ့”

သူက ဒေါသမျက်နှာနီနီဖြင့် အော်လိုက်သည်။ လဲပြိုသလို ဖြစ်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကိုပြန်မတ်ကာ မေစံရှားအား ဒေါသတကြီး ဝင်ထိုးသည်။

သူ၏လက်သီးချက်မှာ ဆင်ကန်းတောတိုး ဖြစ်၏။

မေစံရှား၏ မျက်နှာဆီသို့ ချိန်ရွယ်၍ အားနှင့်ပစ်ထိုးလိုက်သော သူ၏ညာလက်သီးကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည့်မေစံရှားက ဘယ်လက်မောင်းဖြင့် ဘေးသို့ ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ လက်သီးချက်ကလွဲချော်သွားပြီး သူ၏မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဟင်းလင်းပွင့်သောအနေအထား ဖြစ်သွားသည်။

မေစံရှားက သူ၏ပွင့်နေသောလည်ကုပ်ဆီသို့ ညာလက်ဝါးစောင်းခုတ်ချက် ရှုတိုဂါမင်အူချီဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အင့်”

ခုတ်ချက်က မိမိရရရှိလှသည်။ လူရွယ်ညာဘက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။

မေစံရှား အချိန်မဆွဲ။

ဘယ်တံတောင်က အားဖြင့်မြောက်တက်လာကာ ဟိုက်ဂျီအေအူချီ ပင့်ရိုက်ချက်က လူရွယ်၏မေးသို့ လှန်ရိုက်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား”

လူရွယ်မှာ နောက်သို့ ရှုံ့မဲ့လျက် လန်ကျသွား၏။

မေစံရှားက နောက်တစ်ချက်တိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် အရေးမလှတော့ပြီကိုသိသော လူရွယ်က မေစံရှားကိုရင်မဆိုင်တော့။ နေရာမှလှည့်ကာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မေစံရှားက လူရွယ်ထံမှ ဖြတ်ယူလိုက်သောအိတ်ကို ကောက်

ယူကာ အမျိုးသမီးကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ စောစောကနေရာတွင်ရပ်လျက် မေစံရှားနှင့်လူရွယ် တိုက်ခိုက်သည်ကို ကြည့်နေခဲ့ပုံရ၏။ သူမမျှော်နှာတွင် မေစံရှား၏တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကို အံ့သြနေဟန်များ အထင်းသားတွေ့ရသည်။

မေစံရှားက သူမရှိရာ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး . . .

“အစ်မကြီးရဲ့အိတ်”

အိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ယခုမှပြုံးနိုင်လာပြီး အိတ်ကိုပြန်ယူရင်း-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ ဒီအိတ်ထဲမှာ မမရဲ့ ပစ္စည်းမီးတွေပါလာတာ။ ဟိုလူ့နောက်ပါသွားရင်တော့ မမအဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီပဲ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလမ်းကလေးက လူပြတ်တယ်မမ၊ သတိထားပါ။”

မေစံရှားထက် အသက်များစွားကြီးသော်လည်း သူမက မမဟုသုံးနှုန်းသဖြင့် မေစံရှားကလည်း မမဟုပင် အလိုက်သင့်ခေါ်လိုက်ရ၏။

“ခုလို ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါရစေကွယ်။ မမနာမည် ခင်ထွေးပါ။ မမက ပရဆေးအရောင်းအဝယ် လုပ်ပါတယ်။ ပစ္စည်းရှင်တစ်ဦးဆီကို ငွေပေးရအောင်လာတာပါ။ မမက ဒီဘက်ကို ခုမှရောက်ဖူးတာမို့ပါ။”

“ကျွန်မ လိုက်ဖို့ဖို့လို့ဦးမလား မမ”

“အို . . . ရပါပြီကွယ်။ မပို့ပါနဲ့။ ဒီလမ်းမှန်ပါတယ်။ အိမ်

နံပါတ်တွေ့ရင် ပြီးပါပြီ။ ညီမကို အားနာပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး မမ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

မေစံရှားက အပြုံးဖြင့်နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သည်။ စောစောကချထားသော မိမိ၏ကရာတေးဝတ်စုံအိတ်ကို ကောက်ယူစဉ် ဒေါ်ခင်ထွေးက နောက်မှလိုက်လာရင်း လှမ်းပြောသည်။

“ဪ . . . ညီမနာမည်လေး ပြောခဲ့ပါလားကွယ်။ မမရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မို့ မှတ်ထားရအောင်ပါ”

မေစံရှားက မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လေးလေးစားစား ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် မေစံရှားပါမမ”

“အလုပ်အကိုင်ကရောကွယ်”

“ရှေ့နေပါ”

“ညီမလေးကြည့်ရတာ အရမ်းထက်မြက်မယ်ပုံပဲ။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ မမညီမလေးကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြုံချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်မမ။ ကျွန်မက ကူညီပေးလိုက်ရတာကို ကျေနပ်တဲ့သူပါ။ ကျွန်မ သွားမယ်နော်”

“အင်း . . . ကောင်းပါပြီကွယ်။ နောက်ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့”



အခန်း (၂)



မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းရှိ အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးတစ်ခု၏ ဒုတိယထပ်ရှိ မေစံရှား၏ရုံးခန်းဝသို့ အသက်သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိမည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်လာသည်။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

အမျိုးသမီးက ယဉ်ကျေးမှုသဘောဖြင့် ခွင့်တောင်းလိုက်၏။ စားပွဲတွင် မိမိလိုက်ပါမည့်အမှုတစ်ခုအတွက် အကိုးအကားအချက်အလက်များ ရှာဖွေမှတ်သားနေသော မေစံရှားသည် အသံကြောင့်ခေါင်းမော ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဝင်ခဲ့ပါ”

တလေးတစား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူအမျိုးသမီးမှာ သွယ်သွယ်ခွဲခွဲဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်မှာလည်း ချောမောပြီး ရည်မွန်သည့်လက္ခဏာကို မြင်ရသည်။ ပညာတတ်တစ်ယောက်သဏ္ဍာန်ကိုလည်း မေ့ရှားတွေ့ရသည်။ ဆံပင်ကို ရိုးစင်းစွာထုံးဖွဲ့ထားပြီး မျက်နှာတွင်တစ်စုံတစ်ရာ အလှပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။ သနပ်ခါးပါးပါးကလေးသာ တင်ထားသည်။ အရပ်အမောင်း သင့်တင့်ရုံမျှဖြစ်ပြီး လမ်းလျှောက်ဟန်မှာလည်း ပင်ကိုအတိုင်းဖြစ်၏။ ဟန်လုပ်မှု မပါ။ မျက်လုံးနက်နက်များက တောက်ပနေသည်မှာ သူမ၏အလှ ဖြစ်သည်။

သူမက မေ့ရှားစားပွဲရှေ့ ရောက်လာသည်နှင့် . . .

“ထိုင်ပါ။ ကျွန်မဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ”

မေ့ရှားက ပဋိသန္ဓာရ ပြုလိုက်သည်။

သူမက ထိုင်ခုံမှာ အေးဆေးညင်သာစွာဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“ကျွန်မနာမည်က မိုးကေသီပါ”

သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မ မေ့ရှားပါ။ အကြောင်းရှိရင် ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မလည်း ဒေါ်မေ့ရှားဆီကိုပဲ အားကိုးတကြီးနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ စုံစမ်းသိရှိရသမျှ ကျွန်မကို ကူညီပေးနိုင်သူက ဒေါ်မေ့ရှားပဲရှိမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးနဲ့ပါ”

မိုးကေသီမှာ စကားကိုလည်း ပြေပြစ်ချေငံစွာ ပြောတတ်သူဖြစ်သည်ကို မေ့ရှားတွေ့ရှိရသည်။

“ဘာအခက်အခဲများ ရှိနေလို့ပါလဲ။ ကျွန်မဝတ်နိုင်တာ ကူညီပါမယ်”

“ဒေါ်မေ့ရှားဟာ ငယ်ရွယ်ပေမဲ့ ထက်မြက်ဘယ်ဆိုတာ ကြားတဲ့အပြင် အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူဆိုတာသိရလို့ ကျွန်မအတွက် ကူညီပေးပါရဲ့။ ကျွန်မအတွက် အမှုကိစ္စတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ပေးပါ”

‘အမှုလိုက်ပေးရန်’မဟုတ်ဘဲ ‘အမှုဖော်ထုတ်ပေးပါ’ဟုဆိုသာသည့်အတွက် မေ့ရှား ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲကော်နက်နဲနဲ အမှုတစ်ခုတော့ မေ့ရှားထံသို့ ရောက်လာပြန်ချေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

မိုးကေသီက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး အပြုံးခွမ်းခွမ်းဖြင့် . . .

“ကျွန်မက ထောင်ကလွတ်လာတာ တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

ဟု စာတ်လမ်းစ၍ ဖွင့်သည်။

မေ့ရှား အံ့အားသင့်သွား၏။

မိုးကေသီက ထောင်ကထွက်လာသည်မှာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးသတဲ့ မိုးကေသီ၏ ပုံပန်း၊ ဟန်ပန်း၊ အမူအရာတို့မှာ ထောင်ကျစရာ မမြင်ရပါဘဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် ထောင်ကျခဲ့ရသနည်း။ ယခုထောင်ကလွတ်လာမှ ရှေ့နေဆီရောက်လာကာ သူမအတွက်အမှုကိစ္စတစ်ခု ဖော်ထုတ်ပေးပါဟုဆိုသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ပဟေဠိများက စိတ်ဝင်စားမှုကို ပို၍အရှိန်ဖြစ်စေလေသည်။

“ထောင်ကလွတ်လာတာဆိုလို့ ဒေါ်မေ့ရှား အံ့သြသွားတယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မထောင်ထဲမှာ ရှစ်နှစ်နီးပါးနေခဲ့ပြီးမှ ငြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကမှ လွတ်လာခဲ့တာပါ”

မေစံရှား သူမကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော
မိ။

“ကျွန်မယောက်ျားကိုသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့ရတာပါ”

မမိုးကေသီ၏စကားက ပို၍အံ့အားသင့်စရာ။

“ကျွန်မယောက်ျားက ဒေါ်မေစံရှားတို့လိုပဲ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
တစ်ဦးပါ။ သူ့နာမည်က ဦးညွန့်ဝေပါ”

“ဦးညွန့်ဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဦးညွန့်ဝေပါ”

“ဟော . . . ကျွန်မသိပြီ။ ကျွန်မ ချိန်ဘာဆင်းနေတဲ့
အချိန်တုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့အမှုပဲ။ ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး အသတ်ခံရ
တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ။ အဆိပ်ခတ်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့ရ
တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဲဒီအမှုပါ။ ဦးညွန့်ဝေ အဆိပ်ခတ်ခံ
ရပြီး သေဆုံးမှုမှာ ကျွန်မဟာတရားခံအဖြစ်နဲ့ ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးခံ
ခဲ့ရတာပါ”

“မမက လုပ်ကြံခဲ့တာမို့လား”

မမိုးကေသီ သက်ပြင်းချသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကျွန်မ ဦးညွန့်ဝေကို မသတ်ပါဘူး”

တိုးညင်းသော်လည်း ပီသခိုင်မာသောလေသံဖြင့် မမိုးကေသီ
ပြောသည်။

“မမိုးကေသီမသတ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်လူသတ်တရားခံအဖြစ်
နဲ့အပြစ်ပေးခံရတာလဲ”

“မပြေးသော် ကန်ရာရှိဆိုသလိုပေါ့ ဒေါ်မေစံရှားရယ်။ အခြေ

အနေတွေက ကျွန်မပဲလို့ လက်ညှိုးထိုးစရာဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

“ဘယ်လိုအခြေအနေတွေက မမိုးကေသီကို လူသတ်တရားခံ
ဖြစ်စေခဲ့တာလဲ”

“ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရတာက အဆိပ်ကြောင့်ပါ။ အဆိပ်က
သူ့သောက်တဲ့ဆေးတောင့် Capsule ထဲမှာ ပါလို့ပဲ။ အဲဒီဆေးကို ယူ
ပေးတာက ကျွန်မပါ။ ဆေးပုလင်းကလည်း ကျွန်မက သူ့ကိုတိုက်
နေကျဖြစ်လို့ ပုလင်းမှာကျွန်မရဲ့လက်ဗွေရာတွေ တွေ့ရတယ်လေ။
ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ သူ့ကိုဆေးတိုက်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ
ခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆေးထဲမှာ ကျွန်မအဆိပ်မထည့်တာတော့
အမှန်ပဲ”

“တခြားအကြောင်းရင်းဆိုပါတော့ မမက ဦးညွန့်ဝေကို လုပ်
ကြံသတ်ဖြတ်စရာ အကြောင်းရင်းခံတစ်ခုခု ရှိနေခဲ့လား”

“အဲဒါတော့ ရှိခဲ့တယ်။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ တခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦး
ငြိစွန်းနေတယ်လို့ကြားရလို့ ကျွန်မနဲ့ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ပြဿနာတက်တယ်။
ဦးညွန့်ဝေက မိန်းမပြဿနာရှုပ်တယ်။ အစောပိုင်းက သည်းခံမှုတွေ
ရှိနေခဲ့ပေမဲ့ တစ်ကြိမ်ကနှစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ကသုံးကြိမ် ဖြစ်လာတဲ့အခါ
ကျွန်မသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သူနဲ့ကျွန်မ စကားများတယ်။ ကွာရှင်း
မယ်လို့ ကျွန်မကပြောတယ်။ သူက လက်မခံဘူး။ သူပြင်ပါ့မယ်လို့
အလျော့ပေးစကားပြောတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်နေချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့သူ့ကို ကျွန်မတွေ့
လိုက်ရတော့ ပြဿနာတွေ ကြီးထွားကုန်တယ်။ သူနဲ့ကျွန်မကွာရှင်းဖို့
တရားရုံးကို ကျွန်မလျှောက်တယ်။ သူက မကွာပေးဘူး။ ပြုပြင်မယ်ပဲ
ပြောတယ်။ တရားရုံးက ကျွန်မကိုကွာရှင်းဖို့မပေးဘဲ ပြေလည်အောင်

ကြိုးစားကြဖို့ပဲ ပြောတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်မသားလေး ဖိုးလပြည့် ကြောင့်လည်း ပါမှာပေါ့။ အဲဒီတရားရုံးကိစ္စပြီးလို့ မကြာခင်မှာ သူ လည်းနည်းနည်းတော့ ပြုပြင်တယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီအချိန်မှာမှ ဒီအဆိပ် ပြဿနာပေါ်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မသာ တရားခံဖြစ်တာပေါ့။”

“မမက ရှေ့နေမငှားဘူးလား။”

“ငှားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မငှားတဲ့ရှေ့နေက လူကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မကိုကယ်တင်နိုင်ဖို့လမ်းကို ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးလေ။ ဒီတော့ သက်သေ တွေ၊ သက်သေခံချက်တွေက ကျွန်မကိုထောင်ထဲပို့တော့တာပေါ့။”

“နေပါဦး၊ ဦးညွန့်ဝေ အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးရတယ်ဆိုတာနဲ့ ဆေးတောင့်ထဲမှာ အဆိပ်ထည့်တိုက်တယ်လို့ ဘာကြောင့်ယူဆစရာ ပေါ်လာရတာလဲ။”

“ဦးညွန့်ဝေဟာ အဲဒီနေ့ညနေက သူ့ရဲ့ပါတနာ ဦးဇော်ပိုင် နဲ့ ဘီယာအတူသောက်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာတာ။ အိမ်ရောက်တဲ့အထိ အကောင်းပဲ။ နောက်ကျမှ အလာကျစ်ဖြစ်လာလို့ သူ့သောက်နေကျ ဆေးကိုတောင်းလို့ ကျွန်မယူပေးတာ။ ဆေးသောက်ပြီးမကြာခင်မှာ ၎င်း . . . နာရီဝက် တစ်နာရီ ကြာမှာပေါ့။ စပြီး ခံစားရတာပဲ။ နောက်တော့ အလူးအလဲဖြစ်တယ်။ ကျွန်မ ဆရာဝန်လှမ်းခေါ်ပေမဲ့ မရတော့ဘူး။ ဆရာဝန်က အဆိပ်မိတဲ့လက္ခဏာလို့ ယူဆတာကစပြီး ပြဿနာ ကြီးကျယ်သွားတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ဆေးရုံပို့ပြီး စစ်ရတယ်။ အဆိပ် ကြောင့်သေရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေထွက်လာတယ်။ အဆိပ်က ဆိုင်ယာ နိုက်တဲ့။ ဒီတော့ အကြောင်းရင်းကို ရဲကရှာတယ်။ ကျွန်မကလည်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဆေးတောင့်တွေကို သိမ်းတယ်။ အဲဒီ ဆေးတောင့်တွေကို ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးက စစ်ဆေးတဲ့အခါ ကျန်နေတဲ့

ဆေးတောင့်တွေထဲမှာ တစ်တောင့်ဟာ ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်တွေ ပါနေ တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဆေးတောင့်ထဲမှာ အဆိပ်ထည့်တာ ကျွန်မ ပဲရယ်လို့ ကောက်ချက်ထွက်လာတော့တာပဲ။”

မမိုးကေသီက ရှည်လျားစွာရှင်းပြခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ မမိုး ကေသီ ပြောပြနေသောတစ်ချိန်လုံး မေစံရှားကနားထောင်ရင်း မမိုး ကေသီ၏ မျက်နှာ၊ မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်နေခဲ့၏။ သူမအနေဖြင့် ဝဦးစားနေခြင်း၊ ထစ်ငေါ့နေခြင်းမရှိသလို အပြစ်လွတ်ကွက်ကိုရှာပြီး ကြံဆပြောဆိုခြင်းမျိုးမဟုတ်ဟု မေစံရှား ခန့်မှန်းမိ၏။

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့မမိုးကေသီ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ကာလ ဘယ်လောက် ရှိလဲ။”

“ခြောက်နှစ်ပါ။ ကျွန်မအသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်မှာပေါ့။ အဲဒီ ဘုန်းက ဦးညွန့်ဝေက သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ပေါ့။”

“အသက်နည်းနည်းကွာတာပဲ။ ဦးညွန့်ဝေက သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် ဆိုတော့ကာ အဲဒီတုန်းက သူကလူပျိုကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ပထမဇနီးနဲ့ ကွာရှင်းထားတာပါ။ ပထမ ဇနီးနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီးမှ ကွာရှင်းခဲ့တာပါ။”

ဦးညွန့်ဝေမိန်းမ ပြဿနာရှုပ်၍ ကွာရှင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်မည် ဟု မေစံရှားတွေးမိ၏။

“ဦးညွန့်ဝေ မိန်းမပြဿနာရှုပ်တယ်ဆိုတာ မမကအရင်က မသိခဲ့ဘူးလား။”

“မသိပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်မဟာ ချစ်သူဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြ တာမဟုတ်ဘဲ မိဘတွေစီစဉ်ပေးလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ။”

“မမနဲ့လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာ သူဒီပုံပဲ ပွေခွဲရှုပ်ခဲ့တာရှိတယ်ပေါ့။”

ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ နှစ်ကြိမ်လောက် ကျွန်မသိခဲ့ရပြီး ပြဿနာ တက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကွာရှင်းဖို့ စဉ်းစားခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်မမှာ သူ့ ရင်သွေးလွယ်ထားရတာနဲ့ ကလေးအတွက်ငဲ့ပြီး ကျွန်မသည်းခံခဲ့တာ ပါ။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်မဟာ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ကွာရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့သေဆုံးရတာ ပါ”

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ”
မေစ်ရှားက ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“မေးပါ ဒေါ်စံရှား”

“ပြဿနာက လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်ကျော်က ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တရား ရုံးက အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအပြစ်ဒဏ်ကို မမ ခံခဲ့ပြီးပြီ။ အခုမှ ဘာကြောင့်အမှုကို ပြန်ဖော်ဖို့ စဉ်းစားရတာလဲ။ အဲဒီ တုန်းက အထက်ကိုအယူခံတက်တာတို့ ဘာတို့မလုပ်ခဲ့ဘူးလား”

မမိုးကေသီ သက်ပြင်းချသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

ကျွန်မက ရှေ့နေရဲ့ဇနီးဆိုပေမဲ့ တရားဥပဒေကို မကျွမ်းကျင် ဘူး။ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာလည်း ပါတာပေါ့။ ကျွန်မက ကျွန်မနှစ်သက်တဲ့ ကျောက်အရောင်းအဝယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလေ။ တရားရုံးက ပြစ်ဒဏ် ချလိုက်တော့ အယူခံတက်ဖို့ ကျွန်မ မစဉ်းစားမိခဲ့သလို ဘယ်သူက မှလည်း အယူခံတက်ဖို့ အကြံပေးခဲ့ကြဘူး”

“စောစောက မမပြောတဲ့အထဲမှာ ပါခဲ့တယ်။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ပါတနာ ဦးဖော်ပိုင်က ရှေ့နေပဲမဟုတ်လား။ သူက အကြံပေးဘူး လား”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မအမှုအတွက် သူ့ကိုရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့တောင်းပန်တာတောင် သူက ငြင်းခဲ့တယ်။ သေဆုံး သူက သူ့စိတ်ဆွေဖြစ်နေလို့ သူက ဦးညွန့်ဝေဘက်ကနေ တရားလို အကျိုးဆောင်အဖြစ် လိုက်ခဲ့တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် အခု မမကအမှုကို ပြန်ဖော်ဖို့ကြိုးစားလို့ အမှုမှန် ပေါ်လာပြီဆိုပါစို့။ မမအတွက် ဘာအကျိုးသက်ရောက်မှုရလာမယ်လို့ မျှော်လင့်လို့လဲ”

မမိုးကေသီ တည်ကြည်စွာပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးမှာ ရင့်ကျက် နေပါသည်။ မာယာမပါ။ လျှို့ဝှက်မှုမပါဟု မေစ်ရှားထင်သည်။

“ကျွန်မ ဦးညွန့်ဝေကို မသတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါအမှန်ပါ။ ဒါကို ဘယ်သူသိသိ မသိသိ၊ ဘယ်သူလက်ခံခံ လက်မခံခံ ဘုရားသိပါတယ်။ နတ်မြတ်နတ်ကောင်းတွေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်အပျက်တွေက ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပုံချနေလို့ ကျွန်မပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရတာဟာ ကျွန်မ ရဲ့ ရှေးဘဝဝင်္ဂုကြွေးပဲလို့ ကျွန်မခံယူပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ရှိပါစေတော့။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မထောင်ကျနေစဉ်မှာ ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်။ ကျွန်မရဲ့သားငယ်လေးအတွက်ပါ။ ဦးညွန့်ဝေသေတော့ သားလေး သူရိန်က လေးနှစ်သားအရွယ်ပါ။ အခုဆိုရင်တော့ ဆယ်နှစ်နှစ်ထဲမှာ ပေါ့။ ကျွန်မက သားအတွက်တွေးတယ်။ သူ့အမေဟာ သူ့အဖေကို သတ်ခဲ့တဲ့သူဆိုတာ သူ့ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ပြီးတော့ သူ့အမေဟာ လူသတ်သမားဆိုတာကြီးကြောင့် သူ့ဘဝမှာ အရိပ်မည်းကြီးများ ထိုးကျနေမလား။

ကျွန်မကြောင့် သားလေးရဲ့ရှေ့ရေးမှာ ခလုတ်တံသင်း မဖြစ်

စေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စရင်းမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မဟာ လူသတ်သမား မဟုတ်ကြောင်း တစ်လောကလုံးက လက်မခံချင်နေပါစေ သားလေး လက်ခံဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒါအံ့မှန်ပြန်ဖော်ချင်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ခုတည်း သော ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ”

မမိုးကေသီ၏စကားက မေစံရှား၏ရင်ကိုထိုးခဲ့ဝင်လာကာ တသိခွဲသိခွဲ လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ ဒါ မိဘမေတ္တာပဲ။ သိပ်လေးစား စရာကောင်းတဲ့ သဘောထားပဲ။ မေစံရှား မမိုးကေသီကို အထင်ကြီး သွားသည်။

“ကျွန်မ မမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောကျပါတယ်။ အကြမ်း ဖျင်းပြောရရင် မမဟာ ဦးညွန့်ဝေကို မသတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း အမှန်လိုယုံကြည်ပါတယ်။ မမဖြစ်စေချင်သလို အမှုကိုပြန်ဖော်ထုတ် ဖို့ကိစ္စကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်ကျော် ကကိစ္စဟာ အချိန်ကာလ အတော်ကြီးကြာခဲ့တာဖြစ်လို့ ဒီအမှုနဲ့သက် ဆိုင်သူတွေ အကုန်ရှိနေ မနေ မသေချာတော့သလို သက်သေခံတွေ ဆိုတာကတော့ လုံးဝရှိတော့မှာမဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။ ဒီတော့ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်ကို ခက်ခဲနေပါပြီ။ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိတဲ့ အားထုတ်မှုမျိုးဖြစ်မှာပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်”

မေစံရှားက သူမ၏သဘောထားကို စတင်ရှုရှင်းလင်းသည်။ မမိုးကေသီက မေစံရှားစကားကို လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ် ၏။

“မှန်ပါတယ်။ ဒေါ်မေစံရှားပြောတာကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အထူးသဖြင့် သားလေးရဲ့နှလုံးသား မှာ ဝေဒနာမထင်စေဖို့အတွက် ကျွန်မကတော့ ကြိုးစားချင်တဲ့ဆန္ဒ

အပြည့်အဝ ရှိနေပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒေါ်မေစံရှား ကျွန်မ ကို ကူညီပါ။ အစကပြောခဲ့သလို တစ်လောကလုံးမှာ ကျွန်မကို ကူညီပေးနိုင်မယ့်သူဟာ ဒေါ်စံရှားပဲရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ကျွန်မ တောင်းဆိုရတာပါ။ အဲ . . . တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်းပန်တာပါရှင် တောင်းပန်တာပါ”

အမှန်တကယ် ခယတိုးလျှိုးသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ မမိုးကေသီ ပြောသည်။ မေစံရှားနှလုံးသားက မည်သို့ငြင်းရက်နိုင်ပါ တော့မည်နည်း။ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်။ အနာဂတ် အတွက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ဖြစ်သော သားကလေး၏နှလုံးသား နှင့် လမ်းခရီးအတွက်။

မေစံရှား ကျိတ်၍ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုမျိုး ကျွန်မတစ်ကြိမ်မှ မကြုံ ပူးတဲ့အတွက် တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင်တောင် တော်တော်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရမှာပါ။ ပြီးတော့ အမှုအကြောင်း ကျွန်မပြည်ပြည်စုံစမ်းရအောင် ကျွန်မ လေ့လာချင်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအကြမ်းဖျင်း လက်ခံတယ်လို့ မှတ်ယူထားပြီး ကျွန်မကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ။ မပျားပါဘူး။ တစ်ပတ်ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကြောင်း ပြန်ပါ့မယ်”

မမိုးကေသီ၏မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ မဟူရာနှစ်ပွင့်လို တောက်လက်နေသော သူမ၏မျက်လုံးများ၌ ဝမ်းသာပီတိဖြင့် မျက် ရည်များပင် စိမ့်အိုင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းမှအပြားသည် ကြည်နူးပျော် တို့ဖြင့် ဝင်းပနေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါ်မေစံရှားရယ်။ ကျွန်မ မဖော်ပြ

နိုင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒေါ်မေစံရှားအတွက် ကျွန်မ ဘက်က ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

မေစံရှား၏ ခုံပေါ်တင်ထားသောလက်ကို မမိုးကေသီက လှမ်း၍ဆုပ်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောသည်။

“ကျွန်မ အပြီးသတ် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကျွန်မ ထပ်ပြောချင်တာတစ်ခုက ကျွန်မရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ဟာ ငွေကြေးနဲ့တော့လုံးဝမဆိုင်ဘူးနော် မမ”

“ဒါလည်း ကျွန်မသိထားပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်မကို ဒေါ်မေစံရှားလိုမခေါ်ဘဲ ညီမ လေးတစ်ယောက်လို့ သဘောထားပြီး မေစံရှားလိုပဲခေါ်စေချင်ပါတယ်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့အရေးကို ညီမတစ်ယောက်က မဖြစ်မနေ ပါဝင်လာရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးရနိုင်မှာပါ”

“အို”

သည်တစ်ခါ မမိုးကေသီ၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များ ကို ထိန်းထားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် လွှတ်ချ လိုက်တော့သည်။

မမိုးကေသီ ငိုနေပါပြီ။ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်၍ ငိုနေပါပြီ။

ငိုပါစေ။

ရင်ထဲက သောကအညစ်များကို ထိုမျက်ရည်များက ဆေး ကြောပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားစေသည်မို့ မေစံရှားက မမိုးကေသီ ငိုနေသည်ကို ငြိမ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဝန်ခံရလျှင် မေစံရှားရင်ထဲမှာလည်း လှိုင်းထလျက်ပါ။

ထိုစဉ် . . .

မေစံရှား၏ မျက်ဝန်းထောင့်၌ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားသော လှုပ် ရှားမှုတစ်ခုကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

မေစံရှား၏ရုံးခန်းအဝင်ဝ တံခါးအကွယ်မှာ လှုပ်ခနဲ ရွေ့လျား သွားသော အရိပ်တစ်ခု။

ဘယ်သူလဲ။



သည်။ တယုတယ ဂရုတစိုက်ရှိလှသော ချစ်သူ၏အမူအရာကို ငေးကြည့်ရင်း မေစံရှားရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရှိန်မြဲနေ၏။

“ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ မေစံရှားဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရောင်းလိုက်ရတာကို မင်းသမီးဖြစ်တဲ့မေစံရှားကို ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ မုန့်တစ်ခွက်ပေးတယ် တိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ လွန်တာပေါ့နော်”

မေစံရှား ကိုနေသော့ကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ အပြုံးဖြင့်နောက်လိုက်သည်။

ကိုနေသော်က ကော်ဖီဖျော်ရင်း . . .

“ချွေတာစုဆောင်း သူဌေးလောင်းတဲ့ရှားရဲ့။ ရတာလေးကို မိန်းမယူဖို့ စုထားရတာ။ မိန်းမယူရင် မိန်းမကို မျက်နှာမငယ်အောင် ထားချင်လို့”

အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကိုကိုကို ယူမယ့်မိန်းမ ရှိလို့လား”

အရယ်နှင့်ပင် မေစံရှားပြန်မေးသည်။

“ရှိတာပေါ့ရှားရယ်။ များလွန်းလို့ ခါချနေရတယ် ဟင်း ဟင်း”

“အဲဒါက ပုရွက်ဆိတ်တွေပဲနေမှာပါ”

“မယုံမရှိနဲ့နော်။ ယူပြလိုက်လို့ မျက်ရည်ပင်လယ် ဖြစ်သွားမယ်”

“ဝေးသေး . . . အဲဒါဆို ရှားကအကြီးအကျယ်ကို လက်ဖွဲ့လိုက်မှာ။ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊ စိန်တစ်ဆင်စာ”

ပြိုင်တူ ရယ်ဖြစ်သွားကြသည်။

အရယ်ရပ်မှ . . .

“ကဲ . . . ရယ်စရာတွေထားပါဦး။ စောစောက ရှားပြောတဲ့

အခန်း (၃)



လေအေးပေးစက်ကြောင့် ဆိုင်ခန်းထဲမှာ အေးစိမ့်စိမ့်လေး ရှိနေသည်။

တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှလာနေသော ဂျော်ဂရော်ဖစ်ချဲ့နယ်မှ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်းအကြောင်းကို လှမ်းငေးနေစဉ် ကိုနေသော်က ကော်ဖီဖျော်ရင်းကိုကိုင်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ ဗန်းကိုချကာ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

မေစံရှားရှေ့သို့ ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို ချပေးသည်။ ကော်ဖီထဲသို့ထည့်ရန် သကြားနှင့်နို့မို့နို့ထုပ်ကိုပါ ကမ်းပေး

အကြောင်း ဆက်ရအောင်။ ရှားဆီလာသွားတဲ့ မမိုးကေသီရဲ့ကိစ္စ”

ကိုနေသော်က အတည်စကား နီဒါန်းပျိုးသည်။

“ရှား မမိုးကေသီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားတယ်ကိုကို။ ခါတိုင်း လိုက်နေကျအမှုပျိုး လတ်တလော ပူပူနွေးနွေးမဟုတ်ဘဲ သေနေတဲ့ ကျားကို အသက်ပြန်သွင်းရမှာပျိုး ဆိုတာကလည်းတစ်ကြောင်း။ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ပြီးဆယ်တင်ဖို့ဆိုတာကလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့”

မေစ်ရှားက သူမ၏သဘောကို ဦးစွာမြောသည်။

“ရှားက အဲဒီ မမိုးကေသီကို အပြစ်မရှိတာအမှန်ပဲလို့ ယုံကြည်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ။ ရှားဆီရောက်လာတဲ့အမှုတချို့မှာ တရား လိုပါလို့ စပွင့်သူတွေ စာရေးခံဖြစ်နေခဲ့တာ ရှားတွေ့ဖူးနေခဲ့တာပဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်ကိုကို။ မမိုးကေသီဟာ တကယ်ကျိုး လွန်ခဲ့တာမှန်ရင် သူလည်းပြစ်ဒဏ်ခံခဲ့ရပြီးပြီဆိုတော့ အားလုံးကို ပြည့်ဖုံးကား ချလိုက်မှာပဲ။ အခုလိုပြန်ပြီး ကားလိပ်ပြန်တင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါက တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်က မမိုးကေသီ ဟာ ရိုးသားတယ်လို့ ရှားအကဲခတ်မိလို့ပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်ချက် ရှားခံစားမိတာက သူ့သားလေးသူ့အပေါ်မှာ အမြင်ရှင်းစေဖို့လေ”

“ဒီတော့ ရှား မမိုးကေသီအမှုကိုလက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့”

“အကြမ်းဖျင်း လက်ခံမယုံအကြောင်း ရှားပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ အမှုသွားအမှုလာကို ရှားလေ့လာရဦးမယ်။ လေ့လာပြီးမှ အတည် ပြုရမှာပဲ”

ကိုနေသော်က မောလှစွာ သက်ပြင်းချသည်။

“ရှားတွေ့လိုက်ရရင်တော့ အသည်းအသန် ခက်ခက်ခဲခဲချည်းပဲ။ ကိုကိုအထင်တော့ အဲဒါ လုံးဝမလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ သေဆုံးသူ ဦးညွန့်ဝေ နဲ့ ပတ်သက်နေခဲ့သူတွေက အရင်အတိုင်းရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တချို့ သေရင်သေမယ်။ တချို့ပြောင်းရင် ပြောင်းသွားမယ်။ သက်သေခံဆိုတာ လည်း ရှာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေပေါ်အရပ်ရေးရသလိုဖြစ်မှာ ကိုကို ဇိုးတယ်”

“အဲဒါလည်း ရှားတွေ့ပါတယ်ကိုကို။ ဒါပေမဲ့ ရှား မမိုးကေသီကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ တကယ်လို့သာ တရားခံဟာတခြားသူ ဖြစ်နေဆိုရင် မမိုးကေသီနစ်နာချက်တွေ အများကြီးပဲ။ ထောင်ထဲမှာ ရှစ်နှစ်တောင်နေခဲ့ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လင်သတ်တဲ့မိန်းမ ခိုင်းလို့ ပြစ်တင်ရှုတ်ချခံရတယ်။ သားဖြစ်သူရဲ့ရင်မှာ အဖေကိုသတ်တဲ့ အမေလို့ ဒဏ်ရာကြီးရသွားစေနိုင်တယ်။ မမိုးကေသီဟာ သနားစရာ ကောင်းမနေဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်။ ကိုကို လက်ခံပါတယ်”

ကိုနေသော်က ကော်ဖီခွက်ကိုပြန်ချရင်း ထောက်ခံသည်။

“ပြီးတော့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှားကပြန်ဖော်ထုတ်ချင်တယ်” ကိုနေသော်က ရှားမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်လောက်က တရားစီရင်မှုတစ်ခုဟာ မှားယွင်းခဲ့တယ်လို့ပြောရမှာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေမယ်နော် ရှား။ အဲဒီ တာဝန်ဟာ မသေးလှဘူး”

“ရှား သဘောပေါက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အမှုကိုတရားရုံး တင်ခဲ့တဲ့ ရဲအရာရှိတွေ၊ စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့တဲ့ တရားသူကြီးတွေဟာလည်း

အမှန်တရားကို ရှာဖွေခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ရှား ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အနေအထားတွေအရ မြုပ်ကွယ်နေတဲ့ အချက်တွေကို သူတို့မတွေ့ရှိခဲ့လို့ မမမိုးကေသီကို တရားခံအဖြစ်လက်ခံခဲ့ကြတာပဲဖြစ်မှာပါ။”

ကိုနေသော် အပြင်ကိုတစ်ချက်ငေးသွားသည်။ မိုးကေသီ အမှုကို မေစံရှားလက်ခံဖို့ကိစ္စအတွက် သူရင်လေးဟန်ရှိသည်။ အလေးအနက် သူတောင်းနေဟန်မှာ သူ့မျက်နှာ၌ပေါ်နေ၏။

မေစံရှားက ချစ်သူ၏သဘောထားကို ကော်ဖီသောက်ရင်း စောင့်နေ၏။

ကိုနေသော် ပြန်လှည့်လာကာ မေစံရှားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

“ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ ရှားရယ်။ ဒါလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ သူတစ်ပါးအမှားကို ထောက်ပြဖို့မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားတစ်ခုအတွက် ကြိုးစားမှာ။ ရှားခံယူချက်က မှန်ကန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ဖို့တော့ အားပေးထားပေတော့ ရှားရေ။”

ကိုနေသော်ထံမှ အားပေးမှုစကား။ လက်သီးဆုပ်ကိုလည်း ထောင်ပြသည်။

မေစံရှား ကျေနပ်သွားသည်။ ပီတိတဝေဝေဖြင့် မေစံရှား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ကိုကိုကို ရှားချစ်တာ။ ကိုကိုနှလုံးသားနဲ့ ရှားနှလုံးသားက ထပ်တူညီမျှခြင်းပဲလေ။”



အခန်း (၄)



လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ခန့်က ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးမှုကို ကိုင်တွယ်ခဲ့သော အမှုစစ်ရဲအရာရှိ ရဲအုပ်လွန်းမောင်မှာ အငြိမ်းစားယူပြီး မြေလတ်ဒေသရှိ သူ၏ဇာတိမြို့၌ အခြေပြန်ချသွားခဲ့ပြီဟု မေစံရှားသိရ၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က ဒုရဲအုပ်ဘဝဖြင့် ရဲအုပ်လွန်းမောင်အား အားဖြည့်ပေးခဲ့ရသူမှာ ဒုရဲအုပ်မျိုးအောင်ဖြစ်ပြီး ယခုအခါ ရဲအုပ်တာဝန်ဖြင့် ထိုစခန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် မေစံရှား...ဒီ့အဆင်ပြေသွားသည်ဆိုရမည်။

မေစံရှားက ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စကားစ

လိုက်သည်နှင့် ရဲအုပ်မျိုးအောင်၏ အံ့ဩဟန်က ထင်းခနဲပေါ်လာ၏။

“ဒါက ကြာခဲ့ပြီလေ ဒေါ်မေစံရှားရဲ့။ ပြီးတော့ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား အမှုပါ။ တရားခံကလည်း ထောင်ထဲမှာအပြစ်ဒဏ် ခံယူသွားပြီးပြီလေ”

“ရဲအုပ်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပြစ်ဒဏ်ကျ ခံသွားရတဲ့ မမိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေကို သူမမသတ်ကြောင်း တရားရုံး ကို ပြန်လည်လျှောက်တင်ဖို့ ကျွန်မကိုအမှုလာအပ်လို့ပါ”

မေစံရှား၏ရှင်းပြချက်ကို ရဲအုပ်မျိုးအောင် ဘဝင်ကျပ်မရ။

“မြေမြှုပ်ပြီး အရိုးဆွေးနေတဲ့အမှုကို ဘာကြောင့်ပြန်ပြီး တူးဖော်ချင်တာလဲ။ ဒီအမျိုးသမီးက . . . ”

“သူ မသတ်လို့ပါ”

“အဲဒါတရားခွင်မှာ စစ်မေးခဲ့ပြီလေ။ တွေ့ရှိရတဲ့အထောက် အထားတွေအရ သူသတ်ကြောင်းထင်ရှားပေါ်လွင်လို့ တရားရုံးက အပြစ်ပေးခဲ့တာပဲ။ သူမသတ်ရင် တရားရုံးက ဘယ်အပြစ်ပေးပါ့မလဲ”

“ရဲအုပ်ကြီးအမြင်ကို ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ တရားရုံးကလည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးခဲ့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲအုပ်ကြီးမှာလည်း အတွေ့ အကြုံတွေရှိမှာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အမှုတွေဟာ နှစ်ပင်သုံးပင်လိမ်ပြီး ရှုပ်ထွေးနေတာကြောင့် အပြစ်ရှိသူတွေလွတ်နေပြီး အပြစ်မရှိသူတွေ တရားခံဘဝ ရောက်သွားရတာတွေလေ”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် ငြိမ်သွားသည်။ မေစံရှားကို ဘာမျှပြန်မ ပြော။

“တရားဥပဒေ ဘက်တော်သားအားလုံးဟာ အမှုမှန်ပေါ်ရေး ကို ဦးတည်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေခံချက်တွေနဲ့

ဆုံးဖြတ်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဖြစ်တောင်ဖြစ်ခဲ့ မှားယွင်းမှုမျိုးတွေ ကမ္ဘာ့ မှုခင်းတွေမှာ ကျွန်မတို့ တွေ့နေမြင်နေကြရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကြောင့် . . . ”

မေစံရှား၏စကားကို ဖြတ်၍ . . .

“ဒါဆိုရင် ဒေါ်မေစံရှားက လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်ကာလက ဦးညွန့် ဝေ အသတ်ခံရမှုကို တရားရုံးကစီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှားယွင်းခဲ့တယ် လို့ ဆိုချင်တာလား”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်က မေးသည်။ သူ့အမေးမှာ ဘဝင်မကျမှု တွေ ပေါ်လွင်နေ၏။

မေစံရှား ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမှာ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြောဆိုနိုင်တဲ့ အနေအထားမရှိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့အမှုသည်တစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေး အတွက် ကျွန်မဟာပြန်ပြီးတော့ အမှန်တရားတစ်ခုခု ဖုံးကွယ်နှစ်မြုပ် နေသလားဆိုတာကို ရှာဖွေကြည့်ချင်တာပါ။ ကျွန်မကို နားလည်ပေး ပါ”

ပြေပြစ်ချောင်စွာ ကျိုးကြောင်းကျနစွာ မေစံရှားက စကားလုံး များရွေးချယ်၍ ပြောရပါသည်။ ရဲအုပ်မျိုးအောင်၏မျက်နှာ ပြန်လည် ကြည်လင်သွားသည်။

“ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောတာ လောကြီးသွားတယ်”

“ကျွန်မကိုကူညီပါ ရဲအုပ်ကြီးရယ်။ အကယ်၍များ ကျွန်မရဲ့ အမှုသည်တင်ပြလာသလို သူမဟာအပြစ်ကင်းနေတယ်ဆိုရင် ရဲအုပ် ကြီးနဲ့ကျွန်မတို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဟာ အလွန်ကို ကျေနပ်စရာ ဖြစ်လာမှာပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်မရဲ့အမှုသည်အပြစ်ရှိနေတာ ပေါ်လွင်

လာရင်လည်း တရားရေးမဏ္ဍိုင်ရဲ့ နိုင်မာမှုကို ကျွန်မတို့ ဂုဏ်ယူရတာ ပေါ့။ ဘယ်ရှုထောင့်ကကြည့်ကြည့် ကျွန်မတို့အတွက် အရှုံးမရှိပါဘူး။”

“အင်း . . . ဒေါ်မေစံရှား ပြောတာလည်း သဘာဝကျတာ ပါပဲ။ ကဲ . . . ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ကျွန်မ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ချင် ပါတယ် ခွင့်ပြုပါ”

“ကျွန်တော်အမှုတွဲကို ရှာကြည့်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှုတွဲကို ကျွန်တော်ပေးလိုက်လို့ မရဘူး။ ဒေါ်မေစံရှား ဖတ်ချင်တယ်ဆိုရင် စခန်း မှာပဲထိုင်ဖတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ရပါတယ်။ ကျွန်မလိုချင်တာ ကူးယူရင် တော့ ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်ထိုင်ရာမှ ထသွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အမှုတွဲများ ထိန်းသိမ်းထားရာအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရှာပေးခြင်းကို ကြည့် ခြင်းဖြင့် သူ၏စေတနာကို သိသာထင်ရှားစေသည်ဟု မေစံရှားထင် သည်။

ရဲအုပ်မျိုးအောင်သည် အလုပ်တာဝန်ကိုလေးစားပြီး တိကျ မှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း၊ တာဝန်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ရွံ့ကြောက်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုတတ်ကြောင်းများ မေစံရှားကြားသိထားသည်ဖြစ်ရာ ယခု မျက် မြင်ကိုယ်တွေ့ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်ဖက်မှလည်း မိမိအနေဖြင့် မမိုးကေသီ၏အမှုကို လက်ခံ သည်မှာ မှားယွင်းနေမလားဟူသော သံသယအတွေးကလည်း လှစ်ခနဲ

ဝင်လာသေးသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် အားပြိုင်နေရပြီ။

မမိုးကေသီ မှန်လား မှားလား။

မိမိယုံကြည်မှု မှန်လား မှားလား။

“ဒီမှာပါ ဒေါ်မေစံရှား”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် ပြန်ထွက်လာပြီး ဖိုင်တစ်ခုကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ရဲအုပ်ကြီး”

“အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ပါ။ ကူးယူချင်တာ ကူးယူပါ။ ကျွန်တော် စခန်းပျိုးခေါ်လို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ ရဲအုပ်ကြီးကို ကျွန်မ တစ်ခု လောက်မေးလို့ရမလား”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် လှည့်ထွက်ပြီးမှရပ်တန့်ကာ မေစံရှားကို ပြန်ကြည့်သည်။ မေစံရှားက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူ့သဘောကို ငုံ့လင့်နေ၏။

“ရပါတယ် မေးပါ”

သူ့ခွင့်ပြုချက်ပေးသည်။

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုကို ရဲအုပ်ကြီးမကိုင်ခဲ့ရပေမဲ့ မျက် မြင်ရှိခဲ့တာကြောင့်ပါ။ ဦးညွန့်ဝေကို မမိုးကေသီက အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံ တယ်လို့ ရဲအုပ်ကြီးထင်လား”

“မမိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေကိုအဆိပ်နဲ့ လုပ်ကြံတာပါ”



အခန်း (၅)



မေံစံးရားသည် သူမ၏ရုံးခန်းတွင်း၌ထိုင်ကာ ရဲစခန်းတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသော ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုမှာ အဓိကအချက်အလက်များကို ကူးယူလာခဲ့သမျှ ပြန်၍ဖတ်ကြည့်နေမိ၏။

- ဦးညွန့်ဝေသည် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ Law Firm တစ်ခု ဖွဲ့ထား။
- သူ၏ပါတနာ ဦးဇော်ပိုင်။
- ဦးညွန့်ဝေသည် အမှုလိုက်ရာ၌ နာမည်ကြီး၊ အထူးသဖြင့် မုဒိမ်းမှုများ၊ လင်မယားကွာရှင်းမှုများ၌ ထူးချွန်ပြောင် မြောက်။

- ဦးညွန့်ဝေသည် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိ။ ပထမဇနီးနှင့် ကွာရှင်းပြီး မမိုးကေသီကိုလက်ထပ်။ ပထမဇနီးနှင့်ရသော သားတေဇနှင့် သမီးချောစုကိုခေါ်ထား။ မမိုးကေသီနှင့် သားတစ်ယောက်ရ။ သူ့ရိုန့်ညွန့်ဝေ။
- အခင်းဖြစ်နေ့ရက် ၁၉၉၉ ဒီဇင်ဘာ (၁၆) စနေ။ ထိုနေ့ ညနေက ဦးညွန့်ဝေနှင့်ဦးဇော်ပိုင် Dagon Beer Pub တွင် တီယာသောက်။ (၈)နာရီခွဲခန့် အိမ်ပြန်ရောက်။
- ဦးညွန့်ဝေတွင် ဓာတ်မတည့်ခြင်း ဖြစ်တတ်။ လေထုညစ် ညမ်းသည်ကို ရှူမိခြင်း၊ တိရစ္ဆာန်မွေးဖွားထိမိခြင်းနှင့် အစားအသောက်တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်တတ်။ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသော ဆေးတောင့် Capsule သောက်တတ်။
- ထိုညက ဦးညွန့်ဝေ ဓာတ်မတည့်ယားယံခြင်းဖြစ်။ ဆေး ယူခိုင်း။ မမိုးကေသီက ယူပေး။
- မိသားစုဆရာဝန်က ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရခြင်းမှာ အဆိပ် ကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆ။ ဆေးရုံပို့။
- မှုခင်းဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း မဟုတ်။ ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးရခြင်းဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ပေး။ သေဆုံးချိန် ညဆယ်နာရီမှ ဆယ့်တစ် နာရီဟုခန့်မှန်း။
- မမိုးကေသီထံမှ သိမ်းဆည်းလာသော ဆေးတောင့်များ ကို ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးပို့ကာ စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဆေးတစ် တောင့်တွင် ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်တွေ့ရှိ။
- အင်းစိန် စီအိုင်ဒီပုပြန်ကြားချက်တွင် ဆေးပုလင်းပေါ်၌

မမိုးကေသီ၏ လက်ဗွေရာတွေ့ရှိ။

- မမိုးကေသီက ဆေးကိုဦးညွှန်ဝေအား သူမယူပေးကြောင်း ပြော။ သို့သော် အဆိပ် သူမမထည့်ဟု ငြင်းဆို။
- ဦးညွှန်ဝေနှင့်မမိုးကေသီ တရားရုံးတွင် ကွာရှင်းရန်ရင် ဆိုင်ခဲ့။ ဦးညွှန်ဝေက မကွာလို၍တရားရုံးက ခွင့်မပြုခဲ့။
- ဦးညွှန်ဝေသေဆုံးပြီး လေးရက်မြောက်နေ့တွင် အလား တူ ဆေးသောက်ပြီး ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံး ရသူတစ်ဦးရှိခဲ့။ စာရင်းကိုင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မူယာဖြစ်။
- မူယာသေဆုံးခြင်းမှာ မမိုးကေသီနှင့် ပတ်သက်သည်ဟု အထောက်အထားမရ၍ မမိုးကေသီကို မစွပ်စွဲနိုင်။

ဤအချက်များမှာ မမိုးကေသီပြောသွားသော အချက်များ နှင့် ဆန့်ကျင်မှုမရှိကြောင်း မေစ်ရှားတွေ့ရသည်။

ရဲများက ဦးညွှန်ဝေနှင့် မမိုးကေသီကွာရှင်းရန် ရင်ဆိုင်မှု မအောင်မြင်ခြင်းကို Motive ဟု ကောက်ယူပုံရသည်။ (လုပ်ကြံခြင်း အကြောင်းရင်း)

ဦးညွှန်ဝေသောက်သောဆေးမှာ အိမ်တွင်ထားရှိခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုဆေးကို မမိုးကေသီကယူပေးကြောင်း ဝန်ခံထားခြင်းအပေါ် သံသယ ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးပုလင်းပေါ်မှ လက်ဗွေရာက မမိုးကေသီ၏လက်ဗွေရာ ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း သံသယကို ပို၍ထင်ရှားစေသည်။ (မမိုးကေသီက လုပ်ကြံခြင်း)

သေဆုံးချိန်မှာလည်း အိမ်တွင်ရှိနေချိန် ဖြစ်သည်။ (ဆေး သောက်ချိန်နှင့် သေဆုံးချိန်ကာလမှာ ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်သင့်ချိန်၊ ရောဂါ

ခံစားရချိန်တို့နှင့် ကိုက်ညီသည်။)

ကျန်ရှိသောဆေးတောင့်တစ်တောင့်တွင်လည်း ဆိုင်ယာနိုက် အဆိပ်တွေ့ရခြင်းမှာ အမှုကိုပို၍ထင်ရှားစေသည်။ (ဦးညွှန်ဝေကို လုပ် ကြံလိုမှု)

ယခုအနေအထားအရ ရဲများယူဆချက်နှင့် တရားရုံး၏ သုံး သပ်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အမှုဖြစ်အင်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျရှိနေပြီး မမိုးကေသီ ကိုပင် တရားခံဟု ပြညွှန်နေသည်။

သို့သော် . . .

- မမိုးကေသီက အဆိပ်သူမ မထည့်ကြောင်းငြင်းဆိုခြင်း။
- မျက်မြင်သက်သေမရှိခြင်း။
- ဆေးတောင့်ကို သူမ ယူပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခြင်း။

ဤအချက်တို့မှာ စဉ်းစားဖွယ်ရာများ ဖြစ်သည်။ မေစ်ရှားအနေဖြင့်သာ ထိုစဉ်က တရားခွင်တွင်မမိုးကေသီ ဘက်မှ အကျိုးဆောင်အဖြစ်လိုက်ပါခဲ့ရပါမူ မေးချင်သော မေးခွန်းများ ရှိနေပေသည်။

• လင်မယားကွာရှင်းလိုပါသော်လည်း ကွာရှင်းခွင့်မရခြင်း ဖြင့် မိမိ၏ခင်ပွန်းကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းမှာ (တရားသေ) ယူဆရန် အကြောင်း ခိုင်လုံပါ၏။

• အခြားမလိုသူတစ်ဦးဦးက ဦးညွှန်ဝေ ထိုဆေးများသောက် လေ့ရှိကြောင်းသိ၍ ဆေးတောင့်တွင် အဆိပ်များထည့်သွင်းပြီး ပုလင်း တွင်း၌အခြား ဆေးများနှင့်ရောထားခြင်း မဖြစ်နိုင်သလော။

• ဦးညွှန်ဝေ သေဆုံးမှုဖြင့် မမိုးကေသီပြစ်ဒဏ်ကျစေရန် ရည်ရွယ်၍ မမိုးကေသီကို မလိုလားသောတစ်ဦးဦးက အထက်ပါအတိုင်း

ဆင်ကွက်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မယူဆနိုင်သလော။

● မမိုးကေသီက ဆေးတောင့်အတွင်း အဆိပ်များထည့်သည်ကို မျက်မြင်သက်သေမရှိဘဲ (ထင်မြင်ချက်ဖြင့်) စွပ်စွဲ၍ ရပါမည်လော။

● ဦးညွန့်ဝေသည် မိန်းမရှုပ်ပွေ့သူဖြစ်ပေရာ အခြားမုန်းတီးသူတစ်ဦးက (ဥပမာ ဦးညွန့်ဝေနှင့်ငြိစွန်းသူ အမျိုးသမီး၏ခင်ပွန်းသို့မဟုတ် ချစ်သူတို့က) လုပ်ကြံခြင်း မဖြစ်နိုင်သလော။

● မမိုးကေသီသာ အမှန်တကယ် ဆေးတောင့်အတွင်း အဆိပ်ထည့်ထားမည်ဆိုပါက ထိုဆေးကို သူမယူပေးကာ ဦးညွန့်ဝေကိုတိုက်ပါသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဝန်ခံထွက်ဆိုမည်နည်း။ ဤသို့ ထွက်ဆိုခြင်းမှာ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်ကင်းခြင်းကြောင့်သာ ထွက်ဆိုခြင်း မဟုတ်ပါသလော။

● ဘီယာဆိုင်တွင် သောက်ရင်းစားခဲ့သော အစားအစာ (ဥပမာ ပင်လယ်စာတစ်ခုခု)နှင့် သောက်သောဆေးမတည့်၍ ဓာတ်ပြုခြင်းမဖြစ်လာသောအဆိပ်က ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်သဖွယ် အကျိုးသွားဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မယူဆနိုင်ပါသလော။

● ဆေးပုလင်းပေါ်တွင် မမိုးကေသီ၏ လက်ဗွေရာတွေ့ရခြင်းကို လူသတ်လက်နက်အဖြစ်တွေ့ရသော ဝါးပေါ်တွင်တွေ့ရသည် လက်ဗွေရာနှင့် တစ်တန်းတစ်စပ်တည်း သတ်မှတ်၍မရပါ။ ခင်ပွန်းသည်အား နေမကောင်းလျှင် ဆေးတိုက်ရန်တာဝန်မှာ ဇနီးသည်၏ တာဝန်ဖြစ်၍ ဇနီးသည်က ဆေးပုလင်းကိုကိုင်သည်မှာ သဘာဝကျ၏။ ထိုလက်ဗွေရာကို အမှုအတွက်ယူခြင်းမှာ မှန်ကန်ပါ၏လော။

● မမိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေဆေးသောက်ပြီး ဝေဒနာခံစား

ရချိန်တွင် မိသားစုဆရာဝန်ကို ပင့်ခေါ်ခြင်းမှာရိုးသားမှုဟု မယူဆနိုင်ပါသလော။

စသည် မေးခွန်းများစွာ

သို့မဟုတ် သံသယအကျိုးများစွာ

သို့မဟုတ် ထွက်ပေါက်များစွာ

မမိုးကေသီ၏ရှေ့နေကြီးက ဤအချက်များကို မလျှောက်လဲခဲ့သလော။

ယခု အနေအထားအရဆိုလျှင် . . .

ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးမှုမှာ မမိုးကေသီသည် အပြစ်ကင်းဖွယ်ရာရှိနေပေသည်။

သို့သော် . . .

အခြားသော အမှုတစ်ခုဖြစ်သည့် မူယာဟူသော မိန်းကလေး သေဆုံးမှုမှာ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုနှင့်ဆက်စပ်နေသလော။

မူယာသေဆုံးရသည်မှာလည်း ဦးညွန့်ဝေလိုပင် ဆေးတောင့်ထဲ၌ အဆိပ်ပါခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဦးညွန့်ဝေကို လုပ်ကြံသူသည်ပင် မူယာကိုလုပ်ကြံသလော။

မူယာသေဆုံးရသည်မှာ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးပြီး လေးရက်မြောက်မှာ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှာ မမိုးကေသီသည် ရဲစခန်းတွင်ရှိနေသည်။ မည်သူက မူယာကိုလုပ်ကြံသနည်း။ ရဲစခန်းတွင် မမိုးကေသီ ခို့နေသဖြင့် မူယာသေဆုံးရသည်မှာ မမိုးကေသီလက်ချက်ဟု စွပ်စွဲ၍ မရနိုင်ကြောင်း ရဲတို့ကဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဤအချက်သည် မမိုးကေသီ၏ ထွက်ပေါက်သည်ဖြစ်၏။

ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးမှုနှင့် မူယာသေဆုံးမှုမှာ တစ်ပုံစံတည်း

ဖြစ်ရကား ယင်းတို့ကိုလုပ်ကြသူမှာ တစ်ဦးတည်းဆိုပါလျှင် မည်သို့မျှ မမိုးကေသီမဖြစ်နိုင်တော့။ ယုတ္တိမေဒနည်းအရ ဤသို့ ကောက်ချက်ဆွဲ နိုင်သည်။

မူယာသည် စာရင်းကိုင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ နေဝန်းနီ စားရင်းကိုင် အဖွဲ့တွင်အလုပ်လုပ်ပြီး ဦးညွန့်ဝေတို့၏ Law Firm စာရင်းဇယားများကို ရေးဆွဲပေးရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးညွန့်ဝေနှင့်မူယာမှာ သိကျွမ်း နေသူများ ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ ရဲများက ဦးညွန့်ဝေ၏ရုံးခန်းတွင် ရှာဖွေကြည့်ရာ၌ မူယာ၏ အိပ်ခန်းသော့တစ်ချောင်းကို ဦးညွန့်ဝေ၏ စားပွဲအံဆွဲထဲမှ တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ယင်းအချက်သည် ဦးညွန့်ဝေ နှင့်မူယာတို့ အတွင်းကျကျ ပတ်သက်မှုရှိနေခြင်းဟု ယူဆသော်ရ နိုင်ပေသည်။

မူယာသေဆုံးရမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲများစုံစမ်းစစ်ဆေးရာ၌ မူယာ၏ချစ်သူ သန်းထိုက်ဦးကိုပါ စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ သန်းထိုက်ဦးက ထွက်ဆိုရာ၌ “မူယာဟာ Law Firm က ရှေ့နေတစ်ဦးနဲ့ တိတ်တဆိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သူ့အချိန် ဆွဲနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ချစ်သူကို ဘယ်သတ်မလဲ ဗျာ”ဟု ပါရှိခဲ့သည်။

မူယာ့အမှုဖိုင်တွဲပါ မူယာ၏မိဘများ နေအိမ်လိပ်စာနှင့် သန်းထိုက်ဦးအလုပ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီ၏ဖုန်းနံပါတ်များကိုပါ မေစံရှား က ကူးယူလာခဲ့သည်မို့ လိုအပ်လျှင် သူတို့နှင့်ဆက်သွယ်ကြည့်ရပေ မည်။

မူယာ၏အိမ်သော့တစ်ချောင်းကို ဦးညွန့်ဝေ၏အံဆွဲတွင် တွေ့ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးညွန့်ဝေနှင့်မူယာ ငြိစွန်းနေသည်ဟု ရဲများ

က ယူဆခဲ့ပုံရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မမိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေကိုရော မူယာကိုပါ လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်ဟုလည်း သံသယရှိခဲ့ပုံပေါ် သည်။

မမိုးကေသီကလည်း ဦးညွန့်ဝေနှင့်ကွာရှင်းလိုသည်မှာ မိန်းမ ကိစ္စကြောင့်ဖြစ်လေရာ မူယာသည် ထိုမိန်းမဖြစ်လေသလော။

ရဲအုပ်မျိုးအောင်က နောက်ဆုံးပြောခဲ့သည့်စကားမှာ . . .

“ဒေါ်မေစံရှားအနေနဲ့ အမှုကြောင်းကို ပြန်လိုက်ကြည့်တဲ့အခါ မူယာသေဆုံးရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားမှုရှိရင် ကျွန်တော် တို့ကို ပြောပါ။ ဒေါ်မေစံရှားဟာ ထက်မြက်ရိုးသားပြီး ရဲရင့်ပြတ်သား ဘယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကြားထားပါတယ်။ အမှန်တရားအတွက် ကျွန် တော်တို့ပူးပေါင်းကြတာပေါ့” တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု မေစံရှား ပြန်ပြောခဲ့သည်။

မေစံရှား ရှာဖွေရမည်မှာ . . .

ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုမှာ တရားခံအစစ်သည် မမိုးကေသီ ဟုတ်လျှင် မည်သူနည်း။

မူယာကိုရော မည်သူသတ်သနည်း။



မမိုးကေသီက မေစံရှားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ မမကိစ္စကို ကျွန်မလက်ခံပါ့မယ်”

“အို . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်။ မမဝမ်းသာတာ ပြောမပြတ်အောင်ပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မမအနေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ပူးပေါင်းမှရမယ်နော်။ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း မခြွင်းမချန်ပြောရမှာတွေ ပြောမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ။ မမပြောပါ့မယ်။ လိုမယ်ထင်တာ မေးသာမေးပါ”

မေစံရှားက မမိုးကေသီမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း . . .

“မူယာ့ကို မမသိလား”

ဟုံမေးလိုက်သည်။

မမိုးကေသီ ခေါင်းခါ၏။

“မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မမ အမှုရင်ဆိုင်နေရစဉ်ကာလမှာ ရဲတွေကလည်း မေးဖူးတယ်။ မမရဲ့ရှေ့နေကြီးကလည်း ပြောပြဖူးတယ်။ သူဟာလည်း ဦးညွန့်ဝေလိုပဲ ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်ကြောင့် သေရတာတဲ့။ သူလည်း ဦးညွန့်ဝေလိုပဲ အလှူကုန်ဖြစ်တတ်ပြီး ဆေးသောက်ရာက သေရတာတဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မမ။ မူယာသေဆုံးရပုံဟာ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲတွေကမမကိုပါ မသကာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မူယာသေဆုံးရတဲ့ရက်က မမက အချုပ်မှာရှိနေတာရယ်။ မူယာဆိုမှာ မမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်သေခံတွေ မတွေ့ရတာရယ်ကြောင့် မမကိုမစွဲခဲ့တာ”

အခန်း (၆)



“ညီမလေး ဆုံးဖြတ်ချက်ကျပြီလား”

ရောက်မဆိုက်ပင် မမိုးကေသီက မေးသည်။

“ထိုင်ပါဦး။ အဲဒီအကြောင်းပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရတာပါပဲ”

မေစံရှားက ထိုင်ခုံကိုညွှန်ပြရင်း ချိုပြုံးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မမကတော့ ညီမလေး မမကိုယုံကြည်မှုရှိတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် မမအမှုအပ်တာကို လက်ခံမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

မမိုးကေသီက မေစံရှားကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူမတွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောစရာရှိပုံမရ။

“ဦးညွန့်ဝေက မူယာ့အကြောင်းပြောတာ မမကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မကြားဖူးဘူး။ မမကလည်း သူ့အလုပ် ကိစ္စတွေဘာတွေ သိပ်မစပ်စုတတ်တာလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီလို သူနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို မေးတာမြန်းတာမကြိုက်တာတွေ လည်း ပါတယ်ပေါ့”

“မူယာ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေရော တွေ့ဖူး လား”

“မတွေ့ဖူးဘူး”

“မမက ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ကွာရှင်းဖို့လုပ်တဲ့ကိစ္စဟာ မူယာ့ကြောင့် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား အမျိုးသမီးတစ်ဦးကြောင့်ပါ။ အမျိုး သမီးကြီးတစ်ဦးပါ”

“အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးအကြောင်းရော မမသေသေချာချာ သိလား”

“မသိပါဘူး။ သတင်းကြားတယ်။ တစ်ကြိမ် မမကိုယ်တိုင် တွဲသွားတာ မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒါလောက်ပဲ။ မမကမေးတော့ ဦးညွန့်ဝေ က မငြင်းဘူး။ အဲဒါနဲ့ကွာရှင်းဖို့ထိ မမဆုံးဖြတ်ဖြစ်သွားတာ”

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသူတွေအကြောင်း သိရရင် ကောင်းမယ်။ မမကမသိပေမဲ့ တခြားအကြောင်းတွေ ရှိနေ နိုင်တယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် ဦးဇော်ပိုင်နဲ့တွေ့ကြည့်ပါလား။ သူက အလုပ်အတူ

တွဲလုပ်တာဆိုတော့ သိနိုင်ကောင်းတယ်”

“ဦးဇော်ပိုင်နဲ့တွေ့ဖို့တော့ ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးသားပါ။ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးသွားတော့ အဲဒီ Law Firm ကို ဦးဇော်ပိုင်ကဆက်ပြီး ဦးဆောင် ခန့်မှားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု သူကနောက်ထပ် ပါတနာတစ်ဦးနဲ့ တောင်တွဲနေပါတယ်။ ဦးနိုင်လင်းတဲ့”

“ဒါနဲ့မေးပါရစေဦး။ ဦးညွန့်ဝေ အဲဒီလို မိန်းမကိစ္စတွေ အရှုပ် အရှင်းရှိနေပေမဲ့ မမနဲ့သူ အိမ်ထောင်သက်တမ်းကြာခဲ့သားပဲ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“သားလေးကြောင့်ပါ။ သားလေးသူရိန်ကြောင့်ပါ။ သားလေး အတွက်ငဲ့ပြီး မမက မျိုသိပ်သည်းခံနေခဲ့တာပါ”

“ဦးညွန့်ဝေက ပထမဇနီးနဲ့ရတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အတူခေါ်ခဲ့တယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သားတေဇနဲ့သမီးချောစုကို မမတို့နဲ့အတူ ခေါ်ထားခဲ့တာပါ။ မမထောင်ကျသွားတဲ့အချိန်မှာမှ သူ့အမေဆီပြန် ရောက်သွားကြတယ်”

“သူတို့ အခုဘယ်မှာနေလဲ”

“တေဇရော ချောစုရော ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်နေကြပြီ ကြားပါတယ်။ မမထောင်ကလွတ်လာမှ သူတို့နဲ့မတွေ့သေးပါဘူး”

“သူတို့မောင်နှမက ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမကို အပြစ်ဆိုကြမှာပေါ့”

မမိုးကေသီ ငေးသွားသည်။ ထိုအငေးမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်း နိုင်တွေ စွန်းထင်းနေသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်၍ချသည်။ ခေါင်း

ညီတံရင်း . . .

“သူတို့အဖေ သေဆုံးခဲ့ရတာဆိုတော့ မိထွေးဖြစ်တဲ့ မမအပေါ် သူတို့အပြစ်မြင်ကြတာပဲပေါ့။ မုန်းချင်လည်း မုန်းသွားကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မမဟာ သူတို့ကိုလင်ပါသားလို့ မမြင်ခဲ့ပါဘူး။ မမရဲ့ သားတွေ၊ သမီး တွေလို့ပဲမှတ်ယူပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဦးညွန့်ဝေမသေဆုံးမီအထိ သူတို့နဲ့မမ နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိခဲ့ကြပါတယ်”

လေးတို့တိုးသုံးစွာ ပြောသည်။ မမိုးကသီ၏အမူအရာနှင့် စကားသံမှာ ယုံကြည်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု မေ့ရှားလက်ခံမိ၏။

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ပထမဇနီးကို မမတွေ့ဖူးလား”

“တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ဆုံဖူးပါ တယ်။ မမနဲ့လည်း အခင်အမင် မပျက်ပါဘူး။ သဘောကောင်းပုံရပါ တယ်”

“သူ ဘယ်မှာနေလဲ မမသိလား။ သူ့နာမည်ကရော”

“သိမိကြီးဈေးမှာ ပရဆေးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ် ကြားတယ်။ နာမည်က ဒေါ်ခင်ထွေးပါ”

သည်နာမည်ကြားဖူးသည်ဟု မေ့ရှားတွေးလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ တစ်ရက်တုန်းကလမ်းတွင် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရပြီး မိမိက အိတ်ပြန်ရအောင် ကူညီပေးခဲ့သော အမျိုးသမီးကြီးကို သတိရလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးတဲ့။ နာမည်တူဖြစ်လျှင် ဖြစ်မည်ပေါ့။

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးပြီးမှ မမနဲ့ဒေါ်ခင်ထွေး တွေ့ခဲ့သေး လား”

“မတွေ့ဘူး”

“ရဲအရာရှိကတော့ မမအပေါ် တရားရုံးကဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကို

မှန်ကန်တယ်လို့ ယူဆပုံပဲ”

“တခြားလူအားလုံးကလည်း ဒီလိုပဲယူဆတာပါ။ မမက လူကြမ်းကြီးပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ မထင်ပါဘူး။ ရဲစခန်းကနေ ကျွန်မ အချက် အလက်တွေ ရှာဖွေလာတဲ့အခါ ဟာကွက်တွေရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်”

“ညီမလေးအနေနဲ့ တရားခံအစစ်တွေ့ရင် မမအဖို့လိပ်ပြာ သန့်စွာ လောကကြီးမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေထိုင်သွားနိုင်မှာပေါ့ ညီမ လေးရယ်”

“ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါကြောင့် မမကိုစွဲကို လက်ခံဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“မမအနေနဲ့ ဦးညွန့်ဝေကိုစွဲမှာ ပါဝင်ပတ်သက်တယ်လို့ ယူဆထားတဲ့သူများရှိလား ရှိရင်ပြောပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ မမ မထင်တတ်ဘူး။ ဦးညွန့်ဝေက ပြဿနာလေးတွေရှိတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူတွေတော့ရှိမှာပဲ။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ မမ ညီမလေးကို သတင်းပေးချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပေးပါ”

မေ့ရှားက စိတ်ဝင်စားစွာထောက်လိုက်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေတို့ Law Firm မှာက ရှေ့နေအဖွဲ့ဝင်တွေ တော် တော်လေး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေချင်းပြဿနာရှိပုံ မရပါဘူး။ သူတို့ Law Firm ရဲ့အတွင်းရေးမှူး ချယ်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကတော့တစ်မျိုး

“ဘယ်လို တစ်မျိုးလဲ”

“ဦးညွန့်ဝေဟာ ဆက်ဆံရခက်ခဲပြီး လူတွေကို သူ့အလိုမကျ တာများတယ်။ ပြစ်တင်ပြောဆိုတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီကိုတော့ မျက်နှာသာပေးတယ်။ ပြောရရင် ချယ်ရီကဦးညွန့်ဝေအပေါ် ဩဇာ ညောင်းသလိုပဲ။ တစ်ခုခု နိုင်ကွက်ရှိနေတယ်လို့ မမထင်တယ်”

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ချယ်ရီနဲ့ ငြိစွန်းနေတာမျိုးလား”

“အဲဒါတော့ မသေချာဘူး။ အဲဒီလို ဟုတ်မယ်လို့တော့ မမ ထင်ဘူး”

“ဆန်းတော့ ဆန်းသားပဲ”

“ချယ်ရီက ခေတ်ရှေ့ပြေးတယ်။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင် က မင်းသမီးရှုံးလောက်တယ်။ မမခန့်မှန်းကြည့်ရတာ သူ့ရတဲ့လခနဲ့ ဒီလိုဝတ်နိုင် စားနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ချယ်ရီက ဘယ်မှာနေလဲ”

“အဲဒါတော့ မမ မသိဘူး။ ဦးဇော်ပိုင်တော့ သိကောင်းသိမယ် ထင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ လိုအပ်ရင် မမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မဆက် သွယ်ပါမယ်။ မမစိတ်အေးအေးထားပြီး စောင့်နေပါ။ အဖြေမှန်တစ်ခုခု ရလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ပါတယ်”

“အမှန်တရားပေါ်ပါစေလို့ မမလည်း ဆုတောင်းပါတယ်။ ကဲ အလုပ်လက်ခံပြီဆိုတော့ ညီမလေးကိုမမက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ပေးရမလဲ”

မမိုးကေသီကမေးရင်း သူမ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်သည်။

“နေပါဦး မမ။ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အဲဒီအတွက် မမရဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မလက်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာမှတောင်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိသေးဘူး။ အမှုကိစ္စအောင်မြင်မှ မမသဘောပါ။

တကယ်တော့ မမကိုကျွန်မရဲ့အစ်မတစ်ယောက်လို ခံစားချစ်ခင်လို့ ကျွန်မ ဒီအမှုကို လက်ခံတာပါ”

မေစံရှာစကားကြောင့် မမိုးကေသီက တအံ့တဩ မော့ကြည့် သည်။

“မမခင်ပွန်း ဦးညွန့်ဝေကတော့ အမှုတစ်ခုရောက်လာတာ နဲ့ ငွေကြေးကိစ္စအရင်ပြောတာပဲ။ ငွေကြေးကိစ္စ သဘောတူညီမှုရမှ အလုပ်ကိစ္စ အသေးစိတ်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ညီမလေးကတော့ တစ်မျိုး ပါလား။ အင်းလေ . . . မမ ကြားခဲ့ရတဲ့သတင်းတွေမှာလည်း ညီမလေး ငွေကြေးကို ရှေ့တန်းမတင်တဲ့အကြောင်း အပြောများကြတာပဲ။ တချို့ အမှုတွေမှာဆို ညီမလေး အခကြေးငွေပရတုအပြင် အိတ်စိုက်ပြီး တောင် လိုက်ပေးတတ်သတဲ့။ အဲဒီလိုဆိုရင် ညီမလေးအဖို့ အဆင်ပြေ ပါ့မလား”

ရင်းနှီးစိုးနှောင်စွာ မမိုးကေသီပြန်မေးသည်။ မေစံရှား ကျေနပ် စွာ ပြုံးမိပါ၏။

“မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းရှိကြပါတယ်။ ကျွန်မက စေတနာနဲ့ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် သူတို့ကလည်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ကြတာချည်းပါပဲ။ ချမ်းသာအောင်မရပေမဲ့ ကျွန်မအဖို့ အဆင်ပြေပါတယ် မမ”

မမိုးကေသီ၏မျက်ဝန်းများမှ လေးစားမှုအရိပ်သဏ္ဍာန်များကို မေစံရှား တွေ့ရှိခံစားလိုက်ရသည်။



ရှေ့နေဝတ်စုံနှင့်မေစံရှားကို ရှေ့နေတစ်ဦးအဖြစ် သူမ ခန့်မှန်း
မိမှာတော့ သေချာပါသည်။

“ဦးဇော်ပိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ခဏကလေး စောင့်ပါရှင်။ ဆရာ အပြင်ထွက်သွားပါတယ်။
ပြန်လာတော့မှာပါ”

မိန်းကလေးက မေစံရှားကို နေရာချပေးသည်။

ရုံးခန်းကို မေစံရှားဝေ့၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။ စားပွဲမှာ
စာအုပ်စီရီများ၊ စာအုပ်စင်များဖြင့် စနစ်တကျရှိလှသည်ကို သတိပြု
မိ၏။ လေအေးပေးစက်တပ်ဆင်ထားပြီး ရုပ်မြင်သံကြား၊ ကက်ဆက်
အစရှိသော အသုံးအဆောင်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မြန်မာပြည်တွင်
ဤသို့ ထူးထူးခြားခြား ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ပုဂ္ဂလိက
လုပ်ငန်းစုကလေးမို့ မေစံရှား ဦးညွန့်ဝေ၏အမြင်ကျယ်ပုံကို လေးစား
မိသွားသည်။ စားပွဲအချို့တွင် ရှေ့နေလူငယ်များ ရှိနေသည်။

မေစံရှား၏ ရုံးခန်းနှင့်မူ ကွာခြားလွန်းလှချေ၏။

စောစောက မိန်းကလေးက ကော်ဖီဖျော်၍ ယူလာချပေး
သည်။

“ဆရာ့ကိုစောင့်ရင်း သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“မမဟာ ရှေ့နေတစ်ဦးပဲ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မမကိုမြင်တာနဲ့ ကျော့စိတ်ထဲမှာ လေးစားခင်မင်မိပါတယ်။

ကျော့ မမရဲ့နာမည်များ သိခွင့်ရှိမလား ဟင်”

“မေစံရှားပါကွယ်”

အခန်း (၇)



ရှေ့နေလောကသားချင်းမို့ ရှေ့နေကြီးဦးဇော်ပိုင်ကို ရှာရ
သည်မှာ မေစံရှားအဖို့ အခက်အခဲမရှိလှပါ။

သပ်ရပ်ခုံညားသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုသဖွယ် ထည်ထည်ဝါဝါရှိလှသော ဦးဇော်ပိုင်၏ ဥပဒေလုပ်ငန်းစု
Law Firm ထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးအရွယ် ချောမော
လှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကြိုဆိုပြီး . . .

“ကြွပါရှင်၊ ဘာအကူအညီပေးရပါ့မလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

“ဟင် . . . ဒေါ်မေစံရှား ဟုတ်လား။ အို . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကျော့က မမရဲ့သတင်းတွေကြားမိပြီး လေးစားနေတာ။ တွေ့လည်းတွေ့ချင်နေတာ”

“ညီမလေးနာမည် ကျော့တဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ ကျော့ပါ။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ ကျော့က ရှေ့နေမဟုတ်ပါဘူး”

“ကျော့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“ခုနစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ မမ။ ဆရာဦးဇော်ပိုင်ရဲ့ပါတနာ ဦးနိုင်လင်းက ကျော့ရဲ့ဦးလေးမို့ ဦးလေးကအလုပ်ပေးထားတာပါ”

ကျော့ဆိုသောမိန်းကလေးမှာ ရိုးသားပွင့်လင်းမှုရှိ၍ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးပြီးနောက်မှ အလုပ်ဝင်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ဦးညွန့်ဝေအကြောင်းကို သူမအားမေး၍ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ မရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းသဘောများ အနည်းငယ် ပြောရင်း ဦးဇော်ပိုင်ကို စောင့်ရပါသည်။

မကြာပါ။

“ဟော . . . ဆရာပြန်လာပြီ။ ခဏနော် မမ”

ကျော့က မေစံရှားနှင့်ထိုင်၍ စကားပြောနေရာမှ ထသွားကာ အခန်းတွင်းဝင်လာသူကိုကြိုဆို၍ ထိုသူဆွဲလာသော အိတ်အနက်ကြီးကို ဆီး၍ယူလိုက်သည်။

“ဆရာကိုတွေ့ဖို့ ညဉ့်သည်တစ်ဦး စောင့်နေပါတယ်။ ဒေါ်မေစံရှားပါ”

“ကျော့ ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

မေစံရှားရှိရာသို့ ဦးဇော်ပိုင်ကလှမ်းကြည့်သည်။ ဦးဇော်ပိုင်

သည်။ အရပ်အမောင်း သင့်တင့်ရုံမျှဖြစ်ပြီး ဆံပင်ကိုသပ်ရပ်စွာ ဖြီးသင်ကာ အသားဖြူဖြူနှင့် ခန့်ညားသောရုပ်သွင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

မေစံရှားက လေးစားသမှု အမှုအရာဖြင့် နေရာမှထလိုက်သည်။

ဦးဇော်ပိုင်က ပြုံးလျက် . . .

“ဒေါ်မေစံရှား၊ ဒေါ်မေစံရှားနဲ့ ကျွန်တော်ကြားပူးနေတာ ကြာပါပြီ။ အဝေးကနေလည်း နှစ်ခါသုံးခါ မြင်ဖူးပါတယ်။ ခုမှပဲ လူချင်း ဆုံခွင့်ရတော့တယ်။ ကဲ . . . ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို ကြွပါ”

တရင်းတနိုး ပြောဆိုဖိတ်ခေါ်သည်။

မေစံရှား ခေါင်းညိတ်ရင်း အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ရ၏။

ဦးဇော်ပိုင်၏ သီးသန့်အခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီးနောက် . . .

“ဆရာ ဘာသုံးဆောင်ဦးမလဲ”

ကျော့က မေးသည်။

“ရေသန့်လေးပဲပေးပါ။ ဒီက ဒေါ်မေစံရှားအတွက် တစ်ခုခု စိစဉ်ပေးပါလား သမီး”

ဦးဇော်ပိုင် စကားနှင့်ဆက်လျက် . . .

“အခုပဲကျွန်မကို ကော်ဖီနဲ့ညဉ့်ခံပြီးပါပြီ ကျေးဇူးပါပဲ”

မေစံရှားကဝင်၍ တားလိုက်ရ၏။

ကျော့ ထွက်သွားသည်။

“ကဲ . . . ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

အပြောအဆို ရည်မှန်သွက်လက်မှုရှိသည်ဟု မေစံရှားဦးစွာ ကောက်ချက်ချလိုက်မိ၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ ကျွန်မ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာဦးဇော်ပိုင်ဆီက သိချင်တာလေးတွေရှိလို့ လာခဲ့တာပါ”

မေမေရှား၏စကားကြောင့် ဦးဇော်ပိုင် မျက်ခုံးများပင့်တက်ကာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားသည်။

“ကိုညွန့်ဝေအကြောင်းသိချင်တာ ဟုတ်လား။ အဲဒါက ကြာခဲ့ပြီလေ။ အခုမှ ဘယ်လို . . . ”

ဦးဇော်ပိုင် စကားမဆက်ဘဲ မေမေရှားကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့ဇနီး မမိုးကေသီ ထောင်ကလွတ်လာပါပြီ။ မမိုးကေသီက ကျွန်မဆီရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းလို့ပါ”

“မိုးကေသီလွတ်လာပြီ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တောင် အလုပ်များနေတာနဲ့ မသိလိုက်ဘူး။ အင်း . . . ဟုတ်မှာပေါ့။ လျော့ရက်နဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ လွတ်လောက်ပြီပေါ့။ သူက ဒေါ်မေမေရှားကို ဘာအကူအညီ တောင်းဆိုတာလဲ”

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ပါ”

“ဗျာ”

ဦးဇော်ပိုင် ပို၍ အံ့အားသင့်သွားပုံပေါ်သည်။

“အမှုကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်လိုက်ဖို့ဟုတ်လား။ မိုးကေသီ ရူးများနေလား။ တရားရုံးက သူ့မှာအပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ပြစ်ဒဏ်ချလိုက်တာ။ သူလည်းပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူခဲ့ပြီးပြီလေ။ ခုမှ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာတာလဲ”

မေးခွန်း။ မယုံကြည်နိုင်သလို ပေါ်ထွက်လာသောမေးခွန်း။

“မမိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေကို သူမသတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အဖတ်ဆယ်ဖို့၊ သူ့သားလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ အရိပ်မည်းကြီးမထင်စေဖို့ အမှုမှန်ပေါ်စေချင်တာပါ။ အဲလိုပြောပါတယ်”

ဦးဇော်ပိုင် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျော့ကသူ့ဆရာအတွက် ရေသန့်လာဖို့သည်။ ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ အမှုက ရှစ်နှစ်လောက်ရှိခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ တရားရုံးကလည်း စီရင်ချက်ချပြီးသား။ အဲဒါတော့ ဒေါ်မေမေရှားကို ခေါင်းစားအောင် လာလုပ်သွားတာပဲ”

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ဦးညွန့်ဝေကိုမသတ်ဘူးဆိုတာလည်း ယုံကြည်တိုက်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ဒေါ်မေမေရှားက ကိုညွန့်ဝေကို မိုးကေသီမသတ်ဘူးလို့ ယူဆလို့လား။ မဟုတ်သေးဘူး ဒေါ်မေမေရှား။ ဒါတရားရုံးက စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ပြီးသားလေ”

“အဲဒါကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိုးကေသီ ဘက်ကလည်း ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်လေ။ ဒါဖြင့် ဆရာက ဦးညွန့်ဝေကို မမိုးကေသီ သတ်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံတယ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အဲဒါ အမှန်ပါပဲ”

“ကျွန်မ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ဆရာတို့ ဒီ Law Firm လုပ်ခဲ့ပုံ သိချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဆရာ ပြောပြပေးပါ”

“ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီ Law Firm က ကိုညွန့်ဝေနဲ့ ကျွန်တော် ပူးပေါင်းစတင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်လည်းကြီးပြီး စိနီယာလည်း ကျပါတယ်။ လူတော်တစ်

ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူကနိုင်ငံခြားမှာလို စိတ်တူကိုယ်တူ Firm တစ်ခုဖွဲ့ဖို့ စိတ်ကူးရပြီး စခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ရှေ့နေဖြစ်လာတော့ သူက ခင်မင်ရင်းစွဲရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ယူခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် က သူ့လက်ထောက်ပါပဲ။ သူ မရှိတော့မှ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မပျက် စီးစေချင်လို့ ကျွန်တော်က ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း ထူထောင်ခဲ့တာပါ။

“ဆရာ ဒီ Law Firm ကို စတင်ရောက်ရှိပြီး ဦးညွန့်ဝေနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်တော့ ဦးညွန့်ဝေက အိမ်ထောင်ပြုပြီးနေပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ မကြာဘူး။ သူတို့ ကွာရှင်းခဲ့ကြတယ်”

“မမိုးကေသီနဲ့ ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့ မကွာရှင်းခင်က တည်းက ဆုံခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မမိုးကေသီနဲ့က ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့ကွဲပြီး တစ် နှစ်ကျော်အကြာကျမှ လူကြီးတွေ ပေးစားခဲ့ကြတာပါ”

“ဦးညွန့်ဝေ မိဘတွေ အခုရှိသေးလား”

“သူ့အမေတော့ ရှိသေးတယ်ထင်တယ်။ သေတော့ မသေ ချာဘူး”

ဦးဇော်ပိုင် ဖြေဆိုနေပုံမှာ သိပ်လိုလားလားမရှိဟု မေ့ရှား တွက်မိ၏။ ဒါကလည်း ဦးညွန့်ဝေသည် သူ၏မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သဖြင့် ဦးညွန့်ဝေဘက်က သူ့စားခဲ့၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဦးညွန့်ဝေတို့ ဆရာတို့ဆီမှာ ချယ်ရီဆိုတဲ့ အတွင်းရေးမှူး ရှိခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ချယ်ရီအကြောင်းများ ကျွန်မသိရမလား”

ဦးဇော်ပိုင်က တစ်ခဏတွေနေပြီးမှ . . .

“ချယ်ရီက Firm တစ်ခုလုံးနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကိုညွန့်ဝေရဲ့ ပါစင်

နယ်စခရီတေရီပဲ။ ရုပ်ကတော့ ချောချောလေးပါပဲ။ အလုပ်ကတော့ သိပ်ကြိုးကြိုးစားစား မရှိဘူး”

ဟု ခပ်လေးလေး ဖြေသည်။

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ချယ်ရီ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပတ်သက်ခဲ့မှုမျိုးရှိ လား”

“ကျွန်တော်ဖြေတာ ဒေါ်စံရှားက အမှန်လို့လက်ခံမှာလား” ဦးဇော်ပိုင်က ပြန်မေးသည်။ မေ့ရှား ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ယုံကြည်လို့မေးတာပါ”

“ကိုညွန့်ဝေ မိန်းမပြဿနာတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကြားလို့ ဒေါ်မေ့ရှား ဒီမေးခွန်းကိုမေးတာ မဟုတ်လား။ ကိုညွန့်ဝေက နည်း နည်းတော့ မိန်းမပြဿနာ များတယ်။ ဒါကတော့ ယောက်ျားပဲဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မ ဒါကို ငြင်းခုံဆွေးနွေးဖို့ မရှိပါဘူး။ ချယ်ရီနဲ့ပတ် သက်တာပဲ သိချင်တာပါ”

ဦးဇော်ပိုင် နည်းနည်းတော့ ဖြူသွားပုံပေါ်သည်။

“ချယ်ရီနဲ့သူနဲ့ ချစ်သူတော့ဖြစ်ခဲ့တယ် မထင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ခေါ်ဆိုတော့ အမျိုးနီးစပ်တော်တယ်လို့ သူပြောခဲ့လို့ပဲ”

“ဘယ်လိုတော်တာလဲ”

“တူမလို့ ပြောတာပဲ”

“ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်လို့ တခြားပြောပြနိုင်တာများ ရှိပါသေး တဲ့”

“ချယ်ရီက အလှအပ မက်တယ်။ အသုံးအပြုန်း များတယ်။ ကျွန်တော်ဆီကတောင် ငွေတွေချေးထားတာ။ သူ့အလုပ်ထွက်သွားတော့

တော်တော်ပါသွားတယ်။ တကယ်လို့ သူနဲ့ဒေါ်မေစံရှားတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကိုပါ သတင်းပေးဗျာ။ ကျွန်တော် အကြွေးတောင်းစရာရှိလို့ပါ။”

“ချယ်ရီနဲ့ဆရာက သိပ်မပတ်သက်တော့ ထူးထူးခြားခြား မပြောပြနိုင်ပေမဲ့ မူယာအကြောင်းတော့ ပြောပြနိုင်မယ်ထင်တယ်”

ဦးဇော်ပိုင် မေစံရှားကို စူးစူးရှရှကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရေသန့်ဘူးကိုဆွဲယူကာ ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပြီး အားရပါးရ သောက်ချလိုက်သည်။

မေစံရှားက ဦးဇော်ပိုင် ရေသောက်ပြီးသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ . . .

“မူယာက ဦးညွန့်ဝေရဲ့ Law Firm အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးတဲ့ စာရင်းကိုင်တစ်ဦးလို့ သိရပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား”

မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မူယာက ဒီရုံးမှာလာမထိုင်ဘဲ အချိန်ပိုင်းပဲ လာလုပ်တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့သူ့ရော ငြိစွန်းမှုရှိခဲ့လား”

“အဲဒါ သူတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိဘူး”

“မသိတာလား ဆရာက မပြောပြချင်တာလား”

“မသိတာပါ”

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးပြီး ရဲတွေကရှာတော့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ စားပွဲအံဆွဲထဲမှာ မူယာရဲ့အိပ်ခန်းသော့တစ်ချောင်း တွေ့ရတယ်လို့

အမှုတွဲထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဦးညွန့်ဝေနဲ့မူယာ ပတ်သက်မှုရှိလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်တာ အမှန်ပဲ”

ဝါရင့်ရှေ့နေကြီးမို့ ဦးဇော်ပိုင်ဆီမှ သတင်းအချက်အလက်ကို ရယူရသည်မှာ မလွယ်ကူဟု မေစံရှားတွေးမိသည်။

“မူယာလည်း ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးရတယ်ဆိုတာတော့ ဦးဇော်ပိုင်သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မူယာကလည်း ဦးညွန့်ဝေလိုပဲ အလှူဂျစ် ဖြစ်တတ်လို့လား”

“ထင်တာပဲ”

“မူယာက ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးပြီး လေးရက်နေမှ သေဆုံးရတာလို့ သိရပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မမိုးကေသီက အချုပ်ထဲမှာရောက်နေတာမို့ မမိုးကေသီလုပ်ကြံတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့နော်”

“ဒါလည်း မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ မူယာက အဲဒီဆေးတွေသောက်ထိတ်လို့ ကိုညွန့်ဝေက သူ့သောက်တဲ့ဆေးတွေ ပေးမိကောင်းပေးမိမယ်။ မိုးကေသီက ကိုညွန့်ဝေသောက်မယ့်ဆေးထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ထားမယ်။ အဲဒီဆေးတောင့်ကို ကိုညွန့်ဝေကမူယာကို ပေးထားမယ်။ မူယာက ကိုညွန့်ဝေသောက်ပြီး လေးရက်ကြာမှ အဲဒီဆေးသောက်မိတာလည်း ဖြစ်မယ်ဆိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

မေစံရှားက ဦးဇော်ပိုင်ကို ပြန်၍စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဦးဇော်ပိုင် ဤစကားကို ပြောပါသနည်း။ ဦးဇော်ပိုင်၏စကားမှာ မူယာ သေဆုံးရခြင်းမှာလည်း တိုက်ရိုက်မဟုတ်တောင်မှ သွယ်

ဝိုက်သောသဘောဖြင့် မမိုးကေသီမှာတာဝန်ရှိသည်ဟု စွပ်စွဲရာရောက်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မေမံရှားက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဦးဇော်ပိုင်က မေမံရှားကို စူးစမ်းကြည့်ကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာကြောင့် ဒေါ်မေမံရှားက အခိုင်အမာ
ဖြေရတာလဲ”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေဟာ ဒီဆေးသောက်ရင်း
အဆိပ်မိသေဆုံးရတယ်။ ဒါဟာ မမိုးကေသီရဲ့လက်ချက်လို့လည်း မူယာ
သိနေတယ်။ (ရဲက မမိုးကေသီကို ဖမ်းထားပြီလေ)။ ဒါဆိုရင် ဦးညွန့်ဝေ
ပေးထားတဲ့ဆေးကို မူယာသောက်ခဲ့ပါတော့မလား”

ဦးဇော်ပိုင် ငြိမ်သွား၏။

“အင်း . . . ဒါတော့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ”

“မူယာနဲ့တော့ ဆရာနဲ့မရင်းနှီးဘူးလား”

“ဟာ . . . မရင်းနှီးပါဘူး။ သေသေချာချာတောင် သူနဲ့စကား
မပြောဖူးပါဘူး”

“ကျွန်မက ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရတာနဲ့ မူယာသေဆုံးရတာ
ဟာ မဆက်စပ်ဘူးလို့ထင်တယ်။ ဒါကတော့ အတွေးသက်သက်ပါ။
တစ်ခုရှိတာက မူယာရဲ့ချစ်သူ သန်းထိုက်ဦးကို ရဲကစစ်ဆေးတဲ့အခါ
မူယာဟာ Law Firm က ရှေ့နေတစ်ဦးနဲ့ တိတ်တဆိတ်ဖြစ်နေတယ်
လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါ ဦးညွန့်ဝေများ ဖြစ်နေမလား”

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ကိုညွန့်ဝေက မိန်းမနဲ့ပတ်
သတ်ရင် သိပ်ပြီးအတားအဆီး အထိန်းအကွပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ စောစောကဆရာပြောတော့ သူတို့အကြောင်းမသိ
ဘူးဆို”

ဦးဇော်ပိုင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ၏စကားကို ရှေ့နောက်
မညီညွတ်ကြောင်း ထောက်ပြလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“အခုလည်း အထင်ပြောတာပါ။ အတိအကျ မဟုတ်ပါဘူး”
ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း အဖြေပေးသည်။

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးတဲ့နေ့ ညနေပိုင်းက ဆရာနဲ့အတူတူ
ဘီယာ သောက်ကြသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ဆေးနဲ့မတည့်တဲ့ အစာတစ်ခုခု စားခဲ့တာ
များရှိလား။ စဉ်းစားပေးပါဦး”

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာမှမစား
ပါဘူး”

ဤအဖြေပေးသည်မှာတော့ မြန်သည်။

မေမံရှားက ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး . . .

“ကောင်းပါပြီ။ ခုလို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ဖြေပေးတာ တကယ့်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ မေးချင်ပါသေးတယ်။ ဆရာ
ကို မမိုးကေသီက သူ့အတွက်အကျိုးဆောင်လုပ်ပေးဖို့ ပြောခဲ့သေး
တယ်ဆို။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဆရာက ဘာကြောင့် လက်မခံခဲ့တာလဲ”

“ကိုညွန့်ဝေက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေလေ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်
လေ။ သူ့အသတ်ခံရတာကို ကျွန်တော်က တရားခံဘက်ကလိုက်ပေး

လို့ ဖြစ်မလား”

“မမိုးကေသံက တကယ်ပဲဦးညွန့်ဝေကို လုပ်ကြံတယ်ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ကြောင့်လည်း ပါမှာပေါ့နော်”

“ဆိုပါတော့”

“ကဲ . . . ဆရာအချိန်တွေ ကျွန်မဖြန်းသလို ဖြစ်နေပြီး ကျေးဇူးပါပဲဆရာ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မေစံရှား စကားကိုဖြတ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဦးဇော်ပိုင်က မေစံရှားကို ထိုင်လျက်မှမော့ကြည့်ကာ . . .

“ဒေါ်မေစံရှားအတွက် လိုအပ်တဲ့အထောက်အထားတွေ တိတိကျကျမပြောနိုင်တာ ဆောရီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းသတိရတာရှိရင် ပြောပါမယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်မေစံရှားကို ကျွန်တော်ထပ်ပြီး တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

ဟုပြောသည်။

မေစံရှား ဦးဇော်ပိုင်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်မိ၏။

“အမှုကိစ္စမဟုတ်တောင် မိတ်ဆွေအနေနဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒေါ်မေစံရှား လို ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ရှေ့နေမျိုးကို မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာပါ”

ဦးဇော်ပိုင်၏ နောက်ဆက်တွဲစကားက အဓိပ္ပာယ်တွေ အမျိုးမျိုးဖြာထွက်နေ၏။ သူ့အကြည့်ကလည်း အဓိပ္ပာယ်ရောင်စဉ်တွေ ရောထွေးကူးလူးလျက်။

ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ။



အခန်း (၈)



“ဟင် . . . ညီမလေး ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်တို့ဖြင့် ခေတ်ဆန်သော မျက်နှာပြင်မှာ အံ့ဩမှုတွေ ပြေးလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးများက အံ့ဩသွားရသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် မေစံရှားသည်လည်း အံ့ဩသွားရသည်ပင်။

ဒေါ်ခင်ထွေးနှင့်မိမိကတော့ ရေစက်ရှိနေပြီဟု မေစံရှားကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

“မမ”

“လာ . . . ညီမလေး ထိုင်”

“လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါမေ။ ကျွန်မ မမနဲ့တွေ့ဖို့လာတာ ပါ။ မမအလုပ်ပြီးအောင် စောင့်ပါ့မယ်”

ဦးဇော်ပိုင်နှင့်တွေ့အပြီးမှာ ဒေါ်ခင်ထွေးကိုတွေ့ဖို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမိုးကေသီ၏ ပြောပြချက်အရ သိမ်ကြီးဈေးတွင် ပရဆေး ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်ဆိုသောကြောင့် ပရဆေးဆိုင်တန်းမှာ ဒေါ်ခင်ထွေး နာမည်မေးပြီးလိုက်ရှာရာ ကြာကြာမရှာရ။ ဆိုင်ကို တန်းတွေ့သည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးကား ဈေးရောင်းနေသဖြင့် မေ့ရှားက အလိုက်တသိ ပြန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်ခင်ထွေးသည် ဈေးရောင်းပြီးသွားသောအခါ . . .

“ကဲ . . . လာ။ ညီမလေးကို တစ်ခုခုကျွေးမယ်။ စားရင်း သောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ဟုပြောလာသည်။

“ကျွန်မ ထမင်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ မမ”

“ဒါဆိုလည်း ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်၊ အအေးဖြစ်ဖြစ် သောက်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရတာပေါ့။ ဒီမှာက စကားပြောလို့ မကောင်းဘူး”

မှန်သည်။ ဈေးဝယ်များ၊ ဖြတ်သန်းသွားသူများ၊ ဆိုင်နီးချင်း များကြောင့် မိမိတို့ပြောလိုက်သောစကားများ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြော၍ ရမည်မထင်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်ထွေးပြောသည်ကို မေ့ရှားလက်ခံ လိုက်သည်။

အနီးဆုံး လက်ဖက်ရည်တစ်ဆိုင်၌ထိုင်ကာ ကော်ဖီမှာပြီး . .

“ညီမလေးနဲ့ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်။ ဟိုနေ့က မမက

ညီမလေးကို ဘာမှမပြုစုလိုက်ဘူး”

ဒေါ်ခင်ထွေးက စကားစသည်။ မေ့ရှား စကားမည်သို့စရ ပါမည်နည်း တွေးနေစဉ် . . .

“ညီမလေးက ရှေ့နေဆိုတော့ မမဆီကိုရောက်လာတာ အမှု အခင်းကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့များ သက်ဆိုင်နေလား”

ဒေါ်ခင်ထွေးကပင် မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

ဒေါ်ခင်ထွေးမှာ လူငယ်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်သူဖြစ်သ လို စကားပြောလည်း ပွင့်လင်းပုံတော့ရလေသည်။ မေးခွန်းနှင့်အတူ စူးစမ်းနေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို မေ့ရှားတွေ့ရ၏။

“ဆိုပါတော့ မမရယ်။ လာစဉ်တုန်းကတော့ မမမှန်းမသိပါ ဘူး။ ဒီရောက်လို့တွေ့တော့မှပဲ မမဖြစ်နေတာ။ ပြောရမှာတောင် အားနာ နေမိတယ်”

“ရပါတယ်။ အားမနာပါနဲ့၊ ပြောပါ”

မေ့ရှားက သူမမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း . . .

“မမနဲ့ဦးညွန့်ဝေဟာ တစ်ချိန်က လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်နော်” ပွဲဦးထွက်အမေးကို စလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ထွေး မျက်နှာပျက်သွားသည်မှာ သိသိသာသာ။ စော စောက ကြည်ပြုံးနေသောမျက်နှာသည် တည်၍ညိုသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ မျက်နှာကိုလည်း တစ်ဖက်သို့လှည့် သွားသည်။ စားပွဲထိုးလေးက ကော်ဖီပန်းကန်များ လာချပေးသဖြင့် ထစ်ခွက်ကိုသူမရှေ့သို့ မေ့ရှားက ပို့ပေးသည်။

“မမ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရရင်တော့ ကျွန်မတောင်းပန်

ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် မကြားချင်တဲ့ ခံစားမှုရှိလို့ပါ”

“ဒါဆို ကျွန်မ မမေးတော့ဘူးလေ”

မေမေရှားက သွေးတိုးစမ်းလိုက်၏။

“ဆို . . . ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးကလည်း မမရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပဲဟာ။ မေးစရာရှိတာမေးပါ။ မမဖြေပါမယ်”

မေမေရှားက အချိန်ခဏခဏသွေ့သည့်အနေဖြင့် ကော်ဖီသောက်နေ လိုက်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မမနဲ့အိပ်ထောင်သက်တမ်း ဘယ်လောက်ကြာ ခဲ့လဲ”

“ဆယ်နှစ်ကျော်ပေါ့”

“မမတို့မှာ သားသမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်လို့ ကြားပါတယ်။ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ တေဇနဲ့ချောစုပါ”

“သူတို့ ဘယ်အရွယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“သားက အလုပ်တောင်ဝင်နေပါပြီ။ Blue Bird ကွန်ပျူတာ လုပ်ငန်းလုပ်ပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှာပါပဲ။ သမီးငယ်က သင်္ကန်း ကျွန်း TTC တက်နေပါတယ်”

“မမနဲ့ဦးညွန့်ဝေ လမ်းခွဲခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြနိုင်မလား”

“သူ့ အကျင့်ဆိုးတွေကြောင့်ပေါ့။ သူက ရွယ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာ”

“မမိုးကေသီကြောင့်လား”

ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်လုံးကြီးများ ဝင့်ခနဲ ဖွင့်၍ကြည့်သည်။

“ခဏနေပါဦး ညီမလေးရယ်။ ညီမလေး ဒီအကြောင်းတွေ ဘာကြောင့်မမကို လာမေးနေတာလဲ”

“ဆောရီး မမ။ ကျွန်မကအကြောင်းရင်းကို ဦးစွာပြောရမှာ။ မပြောမီဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုအတွက် ပြန်စုံစမ်း ပေးပါဆိုလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်ထွေး အံ့အားတသင့် ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီအမှုက ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒီအမှုကို တရားရုံးကလည်း စီရင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သူတို့ မိုးကေသီမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ထောင်ချလိုက်ပြီးပြီလေ။ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်လောက်တောင် ရှိပြီထင်တယ်။ ညီမလေးကို ပြန်စုံစမ်းမေးပါလို့ ဘယ်သူကတာဝန်ပေးတာလဲ”

“မမိုးကေသီကပါ”

“ဪ”

ဒေါ်ခင်ထွေး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ခေတ္တမျှ ငြိမ် သက်သွားသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်အယောင်များကိုကား ဝေခွဲ ခုတ်လှ၏။

မေမေရှားအခြေအနေကို အကဲခတ်စောင့်နေစဉ် . . .

“မမ သူ့ကိုကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ဇနီးမယား အနေနဲ့ ဘဝတူတွေ့ဖို့ ပိုပြီးစားနားမိတာပါ။ ပြီးတော့ သူကမမထက် ဦးလည်းငယ်၊ ပိုလည်းနုနယ်တယ်။ ရိုးလည်းရိုးပါတယ်။ မမလိုသူ ခံနိုင် ချည်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ခင်ထွေးထံမှ အလိုလိုထွက်လာသော စကား။

“စောစောက ကျွန်မမေးတဲ့မေးခွန်း”

၆၄ * နေရိုးသက်

“အဲဒီ မေးခွန်းရဲ့အဖြေလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးကေသီကြောင့် မမတို့ကွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ မမတို့ကွဲပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ သူနဲ့ မိုးကေသီ လက်ထပ်တာ”

မမိုးကေသီပြောခဲ့သော စကားများက ယခုထိ အားလုံးမှန်ကန်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မမိုးကေသီကို ရိုးဖြောင့်သည်ဟု မေ့ရှားအမှတ်ပေးမိပြန်၏။

“ဦးညွန့်ဝေခနဲ့မမကွဲကြတော့ မမဟာ သူ့ဆီက ဘာမှမရခဲ့ဘူး။ မမကလည်းမာနတွေနဲ့ မတောင်းခဲ့ဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို သူက ခေါ်ထားလိုက်တယ်။ မုဆိုးမအနေနဲ့ မမအတော့ကို ကြီးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်”

“မမ အိမ်ထောင်ထပ်မပြုရဘူးလား”

“မပြုပါဘူး။ တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့အနာတွေက နှလုံးသားမှာ ပြည့်နေတာ”

မေ့ရှား သူမကိုသနားသွားမိသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းသော မိန်းကလေးတို့၏ဘဝကိုလည်း နားလည်သွားသည်။

“ကလေးတွေက ဦးညွန့်ဝေခနဲ့နေတော့ရော အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“လွယ်တော့မလွယ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေက လိမ္မာပါးနပ်တာရယ် မိုးကေသီကကောင်းတာရယ်ကြောင့် သူတို့တွေ အဆင်ပြေကြပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေဆိုတဲ့လူကတော့ ‘မ’ကို မခင်သလို ‘ဥ’ကိုလည်း သိပ်မခင်တွယ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ။ မိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေကို သတ်တယ်လို့ မမထင်လား”

ဒေါ်ခင်ထွေး၏ အထိတ်တလန့်အကြည့် မေ့ရှားထံ ရောက်လာပြန်၏။

“ဒါကိုမမ ဘယ်လိုအတိအကျ ပြောရဲမှာလဲ။ ဒါ တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင် ဆုံးဖြတ်တာလေ။ မိုးကေသီက သတ်လို့နေမှာပေါ့”

“ကျွန်မအမေးက ဒီလိုပါ။ တရားရုံးက ဦးညွန့်ဝေကို မိုးကေသီ သတ်တယ်လို့ဆုံးဖြတ်တယ်။ မိုးကေသီက သူမသတ်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် မမရဲ့အထင်”

“မိုးကေသီက သူမသတ်ဘူးလို့ပြောတယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထောင်ကျလည်းခံခဲ့ပြီးမှ အခုမှဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာရတာလဲ”

“သူ့သားလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုလူသတ်သမားလို့ ထင်မှတ်သွားပြီး အရိပ်မည်းကြီး ကျမသွားစေချင်လို့ပါတဲ့”

“အင်း . . . ဒါတော့ မှန်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမှုကိုစစ်ခဲ့တုန်းက သူ့မှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ အဖြေထွက်ခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒီအဖြေ မှန်မမှန် မမအမြင်ပြောပါဦး”

ဒေါ်ခင်ထွေး ခေါင်းခါသည်။

“မမ မပြောတတ်ဘူး”

“အလွတ်သဘောမေးတာပါ မမ။ ဒါ တရားရုံး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့နှိပ်စက်မှုခံရတဲ့မိန်းမဟာ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး မထူးဘူးဆိုပြီး လုပ်ချင်လုပ်မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် မမကဘာကြောင့် ဦးညွန့်ဝေကိုမသတ်ခဲ့လဲ”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ထွေး မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ အကြည့်တွေလည်း လွှဲသွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမျှစကားမပြန်။

“မမတောင်မှ ဦးညွန့်ဝေကိုမသတ်ခဲ့ဘဲနဲ့ မမိုးကေသီက သတ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“အဲဒါ မတူဘူးလေ”

“ဘာ မတူတာလဲ မမ”

“မမက သူနဲ့ကွာချင်တယ်။ ကွာလို့ရခဲ့တယ်။ မိုးကေသီက ကွာချင်လျက်နဲ့ ကွာလို့မရခဲ့ဘူး”

“သူတို့ကွာရှင်းဖို့လုပ်တာ မမသိခဲ့လား”

“သိတယ်”

“ထားပါတော့။ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုအပေါ် မမဘယ်လို ခံစားရလဲ”

“ဒါ သူ့အကျိုးဆက်နဲ့သူသွားတာ။ သူသေသွားတာ မိန်းမ တွေအဖို့ ကံကောင်းတာပဲ။ သူ့ကိုအများစုက အဲဒီလိုပြောကြတယ်”

“ဘယ်သူတွေပြောတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ထွေး ဟက်ခနဲရယ်သည်။ သူမ၏ရယ်သံမှာ အသက် တော့ မပါလှ။ ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိ၏။

“အများကြီးပဲ။ စာရင်းပြုစုရင် တစ်နာရီလောက် ကြာလိမ့် မယ်”

မည်သူတွေဟုတော့ ခွဲခြား၍ ဒေါ်ခင်ထွေးမပြော။

“လောကမှာ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ ဦးညွန့်ဝေက ချစ်တာဆို လို့ တစ်ယောက်ပဲရှိမယ် ထင်တယ်”

ဒေါ်ခင်ထွေး၏ မှတ်ချက်။ မေမံရှား စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ “အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ဒေါ်ခင်ထွေး အဝေးကိုငေးနေရာမှ တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေသည်။

“သူ့သား သူရိန်ပဲ။ မိုးကေသီနဲ့ရတဲ့ သူ့သား”

“ဟုတ်လား အဲဒါတကယ်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါကလည်း သူ့မိန့်ကသနားစရာ ကောင်း လို့နေမှာပါ”

“သနားစရာကောင်းလို့။ သူ့မိန့်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲမမ”

“စကားမပြောနိုင်ဘူး။ ဆွံ့နေတယ်”

“အို . . . ”



“သူက ဘာပြောလဲ”

“သူကတော့ တရားရုံးဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ အမှန်လို့ ယူဆတယ်”

“တခြားအကြောင်း ဘာသိရလဲ”

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေး ချယ်ရီအကြောင်း နည်းနည်းသိရတယ်”

“ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်နိုင်လား”

“တစ်ခုခုတော့ ချိတ်ဆက်ရှိတယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ငြိစွန်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဦးဇော်ပိုင်က ပြောတယ်”

“မူယာအကြောင်းရော”

“မူယာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဦးဇော်ပိုင်ပြောတာကတော့ နည်းနည်းဖရိုဖရဲ နိုင်နေတယ်လို့ ရှားထင်တယ်။ အကုန်မပြောဘဲ ချန်ထားတယ်လို့လည်း ရှား ထင်တယ်”

“မူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေကရော ကင်းရှင်းလား”

“မသေချာဘူး။ ခက်တာက မူယာရဲ့သော့တစ်ချောင်း ဦးညွန့်ဝေရဲ့ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ်”

“မူယာက အလှူဂျစ်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့လား”

“ဖြစ်တတ်လို့ဆေးသောက်တာပေါ့”

“အဲဒီ ဦးဇော်ပိုင်ကိုရော ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုအတွက် ရှားသံသယဝင်စရာ တွေ့လား”

“ရှား အခုနေ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူး”

“ဦးညွန့်ဝေ မိန်းမကြီးနဲ့ကော သွားတွေ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပြီ”

အခန်း (၉)



“ရှားရဲ့ ကျားသေအသက်သွင်းတဲ့ကိစ္စ အခြေအနေ ဘာထူးလဲ”

ကိုနေသော်က ဖုန်းဆက်သည်။

“အခုထိတော့ စုံစမ်းဆဲပဲ။ ဘာမျှ မည်မည်ရရ ကောက်ချက်မချနိုင်သေးဘူး။ အချက်အလက်မစုံခင်မှာ ကောက်ချက်ချလို့လည်း မဖြစ်သေးဘူးလေ”

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကိုတွေ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပြီ”

“ဘာထူးလဲ”

“ဒေါ်ခင်ထွေးကလည်း မမိုးကေသီကို တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်တဲ့အကြောင်းပဲ ထောက်ခံပြောဆိုတဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဦးညွန့်ဝေ အပေါ် စိတ်နာပုံလည်းရှိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ မမိုးကေသီကြောင့်လား”

“မမိုးကေသီကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ အကျင့်စရိုက် ကြောင့်ပါ။ သူ့နဲ့ကွဲခဲ့ရတာလည်း ခံစားရတာပါမယ်။ သူ့သမီးနဲ့ သားအတွက် ခံစားရတာလည်းပါနိုင်တာပေါ့”

“အင်း . . . ရှား အဖို့တော့ ဘဲဥအစုရှာမရသလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

“အမှန်ပဲ ကိုကို။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာလေးတွေတော့ ရှား တွေ့နေရပြီထင်တယ်။ ရှား ရှေ့ဆက်ဖို့စိတ်စောနေပြီ”

“ဘယ်သူတွေ တွေ့ရဦးမှာလဲ”

“အများကြီးပေါ့။ တေဇကိုရော၊ ချောစုကိုရောတွေ့မယ်။ ချယ်ရီကိုလည်း တွေ့ရမယ်။ မူယာရဲ့မိဘတွေလည်း တွေ့မယ်”

“မောလိုက်တာ ရှားရယ်”

“အမှန်တရားတစ်ခုအတွက်ပါ ကိုကိုရယ်။ မောတော့မောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မမောဘူး”

“ရှားက စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်း ဆိုပြတာလား”

“ကိုကို အမောပြေအောင်ပါ”

“ကိုကို ဘာကူညီရမလဲ”

“အခုတော့ ဘာမှမလိုသေးဘူး။ လိုရင်ပြောပါမယ်”

“ဒီနေ့ ကိုကိုအလုပ်ရှုပ်နေလို့ ရှားကို အိမ်လိုက်မပို့နိုင်ဘူး”

ရှားပြန်ရင် သတိနဲ့ပြန်နော်”

“အို . . . ရှားက မဟုတ်တာဘာမှမလုပ်တာ။ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်တာမလုပ်လို့ မဟုတ်တာလုပ်နေတဲ့ လူတွေက အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးရတာ ရှားရဲ့”

“ကိုကိုက စိတ်ပူတယ်ပေါ့”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့် ရှားရယ်။ ကိုကိုက ရှားကို အာခံ တွင်းထဲ ငုံ့ထားချင်တာ”

“ပိုတယ်၊ မရွံ့ဘူးလား”

“ချစ်လို့ပါ”

“ဦးညွန့်ဝေ အမှုကိုလိုက်တော့မှ ရှားတော့ ယောက်ျားယူ ချာ ကြောက်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ယောက်ျားတွေက တစ်ချို့ကွယ်တစ်မယ်မေ့။ တစ်ကွေ့ ဆောက်ရင် ချစ်သူတစ်ယောက်ရှာကြတာလေ။ ဦးညွန့်ဝေက သာဓက

“ကိုကိုက ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲမဟုတ်ဘူး။ သန့်သန့်လေး”

“အဲဒီလို အပြောကောင်းလို့ ပိုကြောက်တာ”

“ကဲပါကွာ စကားအချေအတင် လုပ်နေရတာနဲ့ လိုရင်း ဆောက်သွားတယ်။ ကိုကိုပြောချင်တာက အပြန်မိုးမချုပ်စေနဲ့။ သတိနဲ့

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“မနောက်နဲ့ကွာ။ အတည်ပြောနေတာ”

“ရှားကလည်း ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောတာပဲဟာ”

“ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ မနက်ဖြန်မှတွေ့မယ်”

“ဟုတ်”

ကိုနေသော် ဖုန်းချသွားသည်။ ချစ်သူ၏ ပုပန်မှုစိုးရိမ်မှုက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ ပြဒါးတိုင်ဖြစ်သောကြောင့် မေစံရှားရင်မှာ နွေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုကိုက လက်ထပ်ဖို့ပြောနေတာကို အချိန်ဆွဲနေမိတာ ငါမှားများမှားနေလား။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့ဒေါ်လေးကလည်း လက်ထပ် စေချင်နေပြီ။ ကိုကို့ကိုလည်း အားနာလှပြီဟုလည်း အတွေးဝင်လာ သည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာနေ၏။

“ဟဲ့လို . . . မေစံရှားပါရှင်”

“ညီမလေး . . . မမပါ။ မိုးကေသီပါ။ ဒီညနေ မမထမင် ချက်ထားတယ်။ အိမ်ကိုလည်း ရောက်ဖူးအောင်လို့ ဝင်လာခဲ့ပါ။ စကား လည်း ပြောရတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မမ”



အခန်း (၁၈)



မမိုးကေသီ၏တိုက်မှာ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး ဖြစ်၏။ ဆိတ် ငြိမ်ရပ်ကွက်အတွင်းတွင်ရှိ၍ မြို့နှင့်ဝန်းနှင့် အဆင့်မြင့်နေကြသောနေရာ မို့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်လှ၏။ တိုက်ကလေးမှာ သပ်ရပ်လှပသည့်အပြင် ခြံထဲ၌စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းများကြောင့် နေချင်စဖွယ် ဂေဟာကလေး ဖြစ်နေ၏။

မမိုးကေသီက အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ကြိုနေသည်။

“အိမ်ကို တော်တော်ရှာရသေးလား”

‘မရှာရပါဘူး မမ။ တက္ကစီသမားက လိပ်စာပြောလိုက်တာနဲ့ ထန်းရောက်အောင် ပို့နိုင်ပါတယ်’

“ကဲ . . . ခဏနားပါဦး။ နားရင်း စကားပြောတာပေါ့။ စားဖို့ သောက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

“သားလေးရော”

မေစံရှားက စူးစမ်းလိုက်သည်။

“မေမေတို့အိမ်မှာ။ မမ ထောင်ကပြန်လွတ်လာပြီးတော့ ပြန် ခေါ်မလိုပဲ။ ဟိုမှာ ကျောင်းတက်တာဆိုတော့ ဒီကနေဝေးလို့။”

ဒေါ်ခင်ထွေးပြောလိုက်သော သူရိန်ကဆွဲအနေသည်ဟူသော အချက်ကို မေးကြည့်လိုသော်လည်း မမိုးကေသီကိုအားနာသဖြင့် မေစံရှား မမေးတော့ပါ။

“မမ မရှိစဉ်က အိမ်ကိုပိတ်ထားရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေညီမ ဒေါ်လေးဝမ်းကွဲက တစ်လ တစ်ခါလောက် လာရှင်းပေးတယ်။ အခုလည်း ဒေါ်လေးကိုခေါ်ထား တယ်”

“ကျွန်မကိုလည်း မိဝေးဖဝေးဖို့ ဒေါ်လေးက လာစောင့်ရှောက် ပေးနေတာပါပဲ”

ညော်ခန်းမှာ ခေတ်မီလှပစွာ ပြင်ဆင်ထားရှိသည်။ နံရံရှိပန်းချီ ကားကြီးတွေမှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။ မျက်နှာကြက်မှ ကျနေသော မီးဆိုင်းကြီးများ၏အလှကလည်း ဆန်းသစ်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေက အမေရှိသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် . . . ညီမလေး။ သူက ပဲခူးမှာနေတာ။ မမကို တော့ စင်တယ်။ မမထောင်ထဲမှာ ရှိနေစဉ်တုန်းကလည်း လာတွေ့ တယ်”

“သူ့သားအတွက် မမကို စိတ်နာမနေဘူးလား”

“အစကတည်းက သူက သူ့သားရဲ့ပုံစံကို မကြိုက်ဘူး။ သူ့ သားကလည်း အမေကိုဂရုမစိုက်လှဘူး။ မမကသာ သွားကန်တော့ တာတို့ဘာတို့ လုပ်တာ။ ဒါကြောင့် မမကသမီးဖြစ်ပြီး သူကသမက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စမှာလည်း မမကို အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘူး။ မမကြောင့်မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ပုံ ရပါ တယ်”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တွင်းမှအသက်ငါးဆယ်ကျော်ခြောက်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရုပ်ရည်သန်ပြန်ခန့်ညားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“သမီး ထမင်းစားတော့မလား”

“ခဏနေရင် စားမယ်ဒေါ်လေး”

“အေး . . . အေး ဒေါ်လေး ပြင်ထားလိုက်မယ်”

မေစံရှားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြုံးပြုံး ပြန်ဝင်သွားသည်။

“အဲဒါ ဒေါ်လေးလေ။ သူရှိလို့ မမအဖော်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ညီမလေးဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလဲ”

“ဦးဇော်ပိုင်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ညီမလေးက ခြေသွက်လိုက်တာ။ ဦးဇော် ပိုင်ကရော ဘာပြောလဲ”

“သူကတော့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ဘော်ဒါလေ။ မမကိုပဲ သူကထင် တာပဲ။ ဒါကြောင့် အမှုဖြစ်တုန်းက ဘေးဖယ်နေခဲ့တဲ့သဘော ပြော တယ်”

“သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေးစရာလေး

တွေ တွေ့ထားတယ်ပြောရမယ်။ ဘာမှတော့ ရေရေရာရာ မပြောနိုင် သေးဘူး။ ထင်ချက်တွေ မပီသဘဲနဲ့ ပြောဖို့စောပါသေးတယ်”

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့သူနဲ့က ဦးညွန့်ဝေသေတဲ့အထိ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိခဲ့ဘူး ညီမလေး။ မမကတော့ သူ့အပေါ်မှာအမြင်ရှင်း တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့လုပ်ငန်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ကြီးမဟုတ်တော့ ငွေရေးကြေးရေးပြဿနာလည်း မရှိလောက်ဘူး”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါကို ထည့်တွေးထားပါတယ်”

“ဒေါ်ခင်ထွေးကရော ဘာပြောလဲ”

“မမကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူကလည်း မမပဲဦးညွန့်ဝေကိုသတ်တာလို့ စွဲလို့ပုံရတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ ဒေါ်ခင်ထွေးကိုမြင်ရတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ခံစားရတယ်။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူ့ပြင်ဆင်နေထိုင်ပုံက မလိုက်ဖက်ဘူး။ နည်းနည်းပေါ့လွန်းတယ်။ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် ဟော့လွန်းတယ်”

မမိုးကေသီ ပြုံးသည်။

“ဒေါ်ခင်ထွေးက ခေတ်မီတယ်။ ဆိုရှယ်ကျတယ်။ အပေါင်း အသင်းများတယ်။ ဦးညွန့်ဝေက အဲဒါကိုကြိုက်ပုံမရဘူးလို့ ခန့်မှန်းရ တယ်။ ယောက်ျားတွေက သူတို့နေချင်သလိုနေမယ်။ မိန်းမကိုကျတော့ သူတို့အကြိုက်ပဲ နေစေချင်ကြတာလေ”

“ဒေါ်ခင်ထွေးမှာတော့ တခြားသူနဲ့ငြိစွန်းတာ ရှိခဲ့ဖူးမယ် ထင်လား”

“အဲဒါတော့ မမ မသိဘူး။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာက

ဦးညွန့်ဝေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ကွဲပြီးတော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခုထိတော့တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဦးညွန့်ဝေက ဘယ်လိုအခါမျိုးတွေမှာ အလာ့ဂျစ်ဖြစ်တတ် တာလဲ”

“မီးခိုးတွေ အပုပ်နဲ့တွေ့ ရှူမိတာတို့၊ ခွေးမွေး ကြောင်မွေးတွေ နဲ့ ထိမိတာတို့၊ အစားအသောက်နဲ့မတည့်တာမျိုးတွေပေါ့။ ဒါကြောင့် မမက သားလေးအဖော်ရအောင်မွေးထားတဲ့ ခွေးရစ်ဘိုကို ဦးညွန့်ဝေ က မကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်မဝင်လာတုန်းက ခွေး မတွေ့မိပါလား”

“ခွေးက သေသွားပြီ။ ဒီခြံရှေ့မှာပဲ ကားတိုက်ခံရပြီး သေ သွားတာ။ ဦးညွန့်ဝေ မဆုံးမိကတည်းကပါ”

ခွေးသေဆုံးသောအကြောင်းကို ပြောနေစဉ်မှာပင် မမိုးကေသီ အံ့မျက်နှာက ညှို့မိုင်းလာသည်။ သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်သည်ကို တွေ့ ရသည်။

“ဘယ်သူက ဦးညွန့်ဝေကို လုပ်ကြံသလဲဆိုတာကို ညီမလေး ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မမမျှော်လင့်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ မမစိတ် ထဲမှာတော့ မွန်းကျပ်ဆိုနဲ့နေဦးမှာပါပဲ”

ကြေကွဲစကားများကို လေးတွဲစွာပြောသည်။

“ကျွန်မ မမကိုစိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးကို မမ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ကဲ . . . ညီမလေး အမောပြေရောပေါ့။ မမတို့ ထမင်းစားကြရအောင် . . . လာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မမိုးကေသီနှင့်အတူ မေစံရှား ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်
ခဲ့ရ၏။ အချိန်ကြည့်တော့ ခြောက်နာရီထိုးပြီးနေပြီ။ ကိုနေသော် ဖုန်း
ဖြင့် လှမ်းပြောသလို အိမ်စောစောပြန်ဖို့ဆိုသည်ကတော့ မဖြစ်နိုင်
တော့ပြီ။



အခန်း (၁၁)



မေစံရှားစီးလာသောအငှားကားက ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက် ဖြစ်
လာကာထိုးရပ်သွားသည်။

“ဟာ . . . ဒီကောင်တော့ ဖောက်ပြီ”

ကားဆရာဦးလေးကြီးက မြည်တမ်းကာ ကားစက်ကို ပြန်
နှိပ်မရ။ အကြိမ်ကြိမ်နှိုးသော်လည်း မနိုးတော့။

“ဦးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

မေစံရှားက နောက်ခန်းမှ လှမ်းမေးသည်။

“ပျက်သွားတာ တူမကြီးရေ။ ပြဿနာပဲ။ တူမကိုအားနာဖို့
ကောင်းလိုက်တာ”

“ပြင်လို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“မလွယ်ဘူး။ အင်ဂျင်ဒေါင်းနေတာ ကြာပြီ။ အဲဒါကမပြင်ဘဲ မှေးပြီးဆွဲခိုင်းနေလို့ သူ့ကို ချောမောင်းနေတာ။ အခုတော့ သွားရှာပြီ ထင်တာပဲ”

မေစံရှား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကားထဲမှအပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညအမှောင်က သိသိသာသာ။ နာရီကိုကြည့်မိ၏။ ရှစ်နာရီမိနစ်လေးဆယ်။ ညဉ့်တော့ မနက်သေး။ ပြီးတော့ အိမ်ရောက်ဖို့ သိပ်မဝေးလှတော့။

“ဦးလေး တခြားကား ထပ်ငှားပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ကားဆရာဦးလေးကြီးက အားနာစွာ ပြောသည်။

“နေပါစေဦးလေး ရပါတယ်။ ကျွန်မဘာသာ လမ်းလျှောက် သွားပါ့မယ်။ အိမ်နဲ့နီးနေပါပြီ”

“အားနာလိုက်တာကွယ်”

“ရော . . . ဦးလေး ကားခ”

“တစ်ဝက်ပဲပေးပါ ကလေးမ”

“မဟုတ်တာ ဦးလေးကလည်း အပြည့်ပဲယူပါ။ ဦးလေးက မပိုချင်တာမှ မဟုတ်တာ။ အားမနာပါနဲ့”

မေစံရှားက ကားခအတင်းပေးပြီး အိတ်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာက ကားသွားကားလာများလျှောက် ရှိ၏။ လမ်းမီးရောင်တွေလည်း ရှိနေသည်။

လမ်းမကြီး၏ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း မေစံရှား လျှောက်လာခဲ့၏။

လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း ဝင်သွားလျှင် မေစံရှားနေထိုင်ရာ

အိမ်ရာကို မဝေးတော့ပြီပို့ နောက်ထပ် အငှားကားငှားဖို့ မေစံရှားမစဉ်းစားတော့။

လမ်းမကြီးအတိုင်း ငါးမိနစ်ခန့်လျှောက်လာပြီးနောက် လမ်းချိုးကလေးကို တွေ့သည်။ လမ်းသွယ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လာစဉ်မှာတော့ လမ်းမကြီးလိုမဟုတ်တော့ဘဲ ကားရောလူပါ ရှင်းသွားသည်။ လမ်းက ကျဉ်းပြီး လမ်းဘေးတွင် သစ်ပင်ကြီးများရှိနေသဖြင့် အမှောင်က ပိုအားကောင်းနေသည်။

မေစံရှား သတိကို စုစည်းထားလိုက်သည်။

သတိဆိုသည်မှာ ပိုသည်မရှိ။ အချိန်က ညအခါ။ နေရာက လူပြတ်သော နေရာ။ အန္တရာယ်ဆိုသည်က အချိန်မရွေးရောက်လာနိုင်သော အနေအထား။

လမ်းသွယ်လေး၏အလယ်သို့ ရောက်လာချိန်မှာ နောက်မှ လိုက်လာနေသော လူတစ်ဦးကို မေစံရှား သတိပြုမိ၏။ ယောက်ျား ဖြစ်သည်။ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့်ထိုသူက ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိ။ မေစံရှားလိုပဲ အိမ်ပြန်လူတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မေစံရှားက သတိပို၍ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ခြေလှမ်းကိုလည်း အမြန်နှုန်းတင်လိုက်သည်။

နောက်မှလိုက်လာသူက မေစံရှားထက် ပို၍မြန်သည်။

ခြေသံက နီးကပ်လာသည်ကို သတိထားမိပြီး မေစံရှားအာရုံများ ပို၍နီးကြားသွားသည်။ လှည့်မကြည့်သော်လည်း နားစွင့်ကာ မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ နောက်မှလူ၏အရိပ်ကို မပြတ်အောင် ဂရုပြုလိုက်ရ၏။

ကြည့်ရသည်မှာ ထိုသူမရိုးသား။

ထင်သည်အတိုင်းပါပဲ။

လေထဲတွင် ဝှီးခနဲ တစ်စုံတစ်ခု ဖြတ်သန်းလာသောအသံ ကြားလိုက်ရပြီး မေစံရှားကခန္ဓာကိုယ်ကို ဘေးသို့အလျင်အမြန် ရွှေ့ပစ် လိုက်သောအခါ ဓားတစ်လက်၏ဦးချွန်က မေစံရှား၏ဘေးမှ ဖြတ်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက်မှလူက ဓားနှင့်လှမ်းထိုးလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

သတိရှိ၍သာ မေစံရှားအသက်ဘေးမှ သိသိလေးလွတ်သွား ခြင်းပင်။

ယခုတော့။

ထိုသူနှင့်မေစံရှား မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားပြီ။

လူဆိုးက ဓားကိုညှာလက်ဖြင့်မြှောက်ကိုင်ပြီး မေစံရှား၏ရင်ဝ ကို စိုက်ထိုးချပြန်သည်။

“သေပေတော့”

မေစံရှားက ကိုင်ထားသောလက်ဆွဲအိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ လူဆိုး၏ဓားကိုင်လက်ကို ပင့်၍ ခုခံတားဆီးလိုက်သည်။ ဓားက မေစံရှားထံမရောက်ဘဲ လေထဲတွင်သာ တန့်သွား၏။ ထိုအခါ လူဆိုး၏ပွင့်နေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် မေစံရှားအတွက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေသည့်ပမာ။

အကယ်၍သာ ဘောင်းဘီနှင့်ဆိုပါမူ ရင်ဝသို့လည်းကောင်း၊ ဆီးခုံကိုလည်းကောင်း ခြေများ သို့မဟုတ် ဒူးတို့နှင့်တိုက်လိုက်ရုံသာ။ ယခုတော့ ထဘီနှင့်မို့ ခြေထောက်ကို အားပြုမသုံးနိုင်။ ခြေခွင်ဖြင့် သာ လူဆိုး၏ညှာခြေကို ခတ်ရိုက်လိုက်ရ၏။ မေစံရှား၏ ရိုက်ချက် ကြောင့် လူဆိုးဟန်ချက်ပျက်ကာ ယိုင်သွားသည်။

သို့သော် . . .

လူဆိုးက ဓားဖြင့် နောက်ပြန်တွက်လိုက်၏။

မေစံရှားက အိတ်ကိုလွှတ်ချကာ ဘယ်ဘက်ဖနောင့်ဖြင့် သူ၏ လက်ဆစ်ကို ရိုက်၍ဖယ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ညှာလက်ခုံ အတွင်းစောင်း (ဟိုက်တို)ဖြင့် သူ၏နံရိုးများကို အားနှင့်လွှဲရိုက်လိုက် သည်။

“ဒုတ်”

“အ”

လူဆိုးနာသွားပြီ။ ဓားကမူ လွတ်မကျသေး။ လန်သွားသော ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ပြီး ဓားကိုမြှောက်လိုက်ပြန်သည်။

မေစံရှားက ညှာလက်ခုံပင့်၍ ပက်ထုတ်လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက် လှံသွားလက်ထိပ် (နူကီတီ)ဖြင့် သူ၏လည်ပင်းဆီသို့ ထိုးသွင်းလိုက် သည်။

“ရ”

“အား”

ခံနိုင်ရည်အားနည်းသော လည်ပင်းအပျော့သားကို လှေကျင့် ထားသော လှံသွားလက်ထိပ်က မိမိရရ နစ်ဝင်သွားသောကြောင့် လူဆိုး အော်လိုက်ကာ လက်မှဓားလည်း လွတ်ကျသွားသည်။ နာကျင်သွား သောလည်ပင်းကို လက်ဖြင့်ပြန်၍ အလန့်တကြား အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူတိုက်ခိုက်ဖို့ အားမထုတ်နိုင်တော့။

မေစံရှားညှာလက်သီးဖြင့် အပြင်မှဖိုက်၍ သူ၏ဘယ်ဘက် ဓားရင်းဆီသို့ ဆိုက်ကင်ချူဒန် ဆိုတိုအူကီ ရိုက်ချက်ဖြင့် ထပ်မံရိုက် ထည့်လိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အိုး”

လူဆိုးခမျာ အော်ညည်းပြီး ညာဘက်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။ မေစံရှားက ထပ်မံမတိုက်ခိုက်ဘဲ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်စစ်မေးရန် ရည်ရွယ်လျက် ရှေ့တိုးလိုက်စဉ် လူဆိုးသည် ရှေ့သို့လိုပုံထွက်ကာ မြေပြင်မှထ၍ ပြေးထွက်သွား၏။ မှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြေးသွားသည်မှာ ခဏအတွင်းပျောက်၍ သွားသည်။

မေစံရှား မလိုက်တော့ဘဲ ရပ်ကျန်ခဲ့၏။

ပင့်သက်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းချရင်း မေစံရှားခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ ဝင်လာသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။

ဘာကြောင့် မိမိကို ရန်ပြုလာတာလဲ။

မမိုးကေသီအပ်ခဲ့သော ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုနှင့် ပတ်သက်ဆက်စွယ်နေလေသလား။



အခန်း (၁၂)



သည်နေ့ ရုံးချိန်းမရှိ။

ရုံးခန်းတွင်ထိုင်ကာ ဦးညွန့်ဝေအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သိထားသူအချက်များကိုချရေးပြီး ဖြစ်နိုင်ခြေကို စဉ်းစားနေစဉ် လက်ကိုင်စာ ပြည်လာ၏။

ဖုန်းတွင်ပေါ်နေသော နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ စုံထောက်ဖုန်းခေါ်ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုလား ပြော”

“ရှား မနေ့က အဆင်ပြေပြေ အိပ်ပြန်ရောက်တယ်နော်”

“အင်းလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညက ဓားသမားအကြောင်းကို ကိုနေသော်စိတ်ပူမှာစိုး၍ မေစံရှား မပြောတော့ပါ။

“ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ညက တထင့်ထင့်နဲ့မို့လေ။ ညကကိုးနာရီလောက် ကိုကိုဘုရားရှိခိုးတော့ နားထဲမှာရှားအသံကြား လိုက်မိသလို ထင်မိတယ်လေ။ အဲဒါ ရှားများ တစ်ခုခုဖြစ်သလားလို့”

“ဘယ်အချိန်”

“ကိုးနာရီလောက်လေ”

ထိုအချိန်က မေစံရှားဓားသမားနှင့် ဖိုက်တင်ချနေချိန် ဖြစ် သည်။ ထူးဆန်းပေစွ။

“ကိုကိုက အကြားအမြင်ရနေတယ် ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှားအတွက် စိတ်ပူလို့ပါ”

စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးပဲဟု မေစံရှား တွေ လိုက်၏။

“ကိုကိုပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ရှား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကို ရယ်”

“ရှား ဒီနေ့ဟိုအမှုအတွက် လိုက်ရဦးမှာလား”

“အင်းပေါ့”

“ကိုကို အဖော်လိုက်ပေးဖို့လိုမလား”

“မလိုသေးပါဘူး ကိုကို။ အခုဟာက သတင်းအချက်အလက် စုစောင်းရုံပဲ ရှိသေးတာပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ။ ညနေမှတစ်ခါ ဖုန်းထဲ ဆက်မယ်”

“အိုကေ . . . ကိုကို”

ဖုန်းကို ဝိတ်လိုက်သည်။ ချစ်သူ၏ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် မေစံရှား ရင်မှာ နွေးထွေးပိတ်တိုဖြင့် လူးလိမ့်ယှက်ဖြာကျန်ခဲ့သည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မေစံရှား ဓားသမားနှင့်တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကိုနေသော်က ခေါ် သံကြားသတဲ့။

တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးနေမိဆဲ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ ဖွင့်ထားသောတံခါးကို ခေါက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အတွင်းသို့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မဝင်လိုခြင်းသဘော ဖြစ်သည်။ လူမှုစည်းကမ်းကို လိုက်နာခြင်းဟု ဆိုနိုင်၏။

မေစံရှားတံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

တံခါးဝတွင်ရပ်နေသူမှာ ရှေ့နေကြီး ဦးဇော်ပိုင်။

အပြုံးဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ပြောသည်။

“ဟာ . . . ဆရာဦးဇော်ပိုင် ဝင်ပါ။ ဝင်ခဲ့ပါ”

မေစံရှားက ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း ပျူငှာချိုသာစွာ ဖိတ်ခေါ် ထိုက်သည်။ ဦးဇော်ပိုင်က အခန်းတွင်းသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဝင်လာ ရင်း မေစံရှားရုံးခန်းလေးကို မျက်နှာစူးစူးစူးအကဲခတ်သည်။ မေစံရှားက သတိပြုမိသဖြင့် . . .

“ဆရာတို့ရုံးခန်းလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ အားနာပါ ဆယ်”

“ဟာ . . . ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်မေစံရှားက တစ်ယောက်

တည်း ရုံးခန်းဖွင့်ထားတော့ ဒီလောက်ပဲရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကသာ ဥပဒေလုပ်ငန်းစုဆိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်နေလို့ပါ။ ကောင်းပါ တယ်။ ဒေါ်မေစံရှားက ဟိတ်ဟန်မများတဲ့ သဘာဝပိုင်ရှင်ဆိုတော့ စိတ် ချမ်းမြေ့စရာပါပဲ”

ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

စင်စစ် မနေ့ကပင် ဦးဇော်ပိုင်ကို မေစံရှား တွေ့ခဲ့ပြီးပြီး ဦးဇော်ပိုင်၏ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးမှုအပေါ် သဘောထားကိုလည်း အကဲ ခတ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သူ့ကို မေစံရှား ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့ အစီအစဉ် မရှိသေး။

အခြားသူများကိုတွေ့ဆုံပြီးပါမှ လိုအပ်လျှင် သူ့ကို ထပ်မံ သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် စိတ်ကူးထားသည်။ ပြောရလျှင် ယခုအချိန်၌ ဦးဇော်ပိုင်ကို မေးရန်မေးခွန်း မရှိသေး။

သို့သော် ဦးဇော်ပိုင် သူ့ဘာသာရောက်၍ လာသည်။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း။ သူ့တွင် မေစံရှားကိုပေးရန် သတင်းထူး တစ်ခုခုရှိနေသလား။

“ဆရာ ဘယ်လိုများ ကျွန်မရဲ့ရုံးခန်းကို ရောက်လာတာလဲ”

“ဒေါ်မေစံရှားလို နာမည်ကျော်ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့ဖို့ ဘာခက်ခဲမှာလဲဗျာ။ ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံလိုဘူးလား”

“အကြောင်းကိစ္စထူးများ ရှိလို့လားလို့ပါ။ ဆရာပြောတဲ့ သဘော မဟုတ်ပါဘူး”

“အကြောင်းထူးကတော့ ရှိတယ်”

ဦးဇော်ပိုင်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ ဦးဇော်ပိုင် သည် စကားပြောလျှင် “ဟန်” တစ်ခုကို လုပ်ယူဖန်တီးပြီး ပြောတစ်

လေ့ရှိသည်ကို မေစံရှားသတိပြုမိ၏။ ယင်းမှာ သူ၏ထူးခြားချက်ဖြစ် သည်။

ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့ သူနှင့်တွေ့စဉ်က သူ့အမူအရာများမှာ မေစံရှားကို သိပ်လိုလိုလားလား၊ နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိခဲ့။ ယခုတော့ သူသည် တရင်းတနီး ရှိနေပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

တစ်ပါးသူ၏သဘောကို အလေးထားတတ်သော မေစံရှားက ခြုံကြည်လင်သန်စင်သည် အပြုံးဖြင့် လက်ခံဟန်ပြလိုက်သည်။

“ရှေ့တစ်ပတ်မှာ ကျွန်တော်အလုပ်တွေများဖို့ ရှိတယ်။ သိပ် အေးအေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကြားရက်တွေမှာ ဒေါ်မေစံရှားနဲ့တွေ့ဖို့ စဉ်း စားမိတယ်။ ဟိုနေ့က ကျွန်တော်က ဒေါ်မေစံရှားကို ဘာမှထိထိရောက် ရောက် ကူညီမှုမပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒါက ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ကိုညွန့်ဝေ သေဆုံးမှုကို စိတ်မကောင်းတဲ့ခံစားမှု မပျောက်နိုင်သေး ထာလည်း ပါတာပေါ့။ နောက်တစ်ခုကလည်း တရားခံပေါ်ပြီး တရား နှံ့ကနေ ပြစ်ဒဏ်တွေတာတွေချပြီးခါမှ အမှုကိုပြန်ဖော်ဖို့ ကြိုးစား ထာတယ်ဆိုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာလည်း ပါတာပေါ့။ ထာကယ်တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုညွန့်ဝေ သေဆုံးမှုမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ အနားစီရင်မှုက အမှန်တရားကို မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် ထပ်မံပြီးအမှန် အနားရှာဖွေဖို့ ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါ်မေစံရှားကိုကူညီပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ့ဘက်က အကူအညီရရင် ကျွန်မအဖို့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

“တကယ်လို့ ကိုညွန့်ဝေကို မိုးကေသီက လုပ်ကြံတာမဟုတ်

၉၀ * နန်းသော်

ဘူးဆိုရင် တခြားဘယ်သူဖြစ်မလဲ”
မေစံရှားက ဦးဇော်ပိုင် မျက်လုံးများကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆရာက မမိုးကေသီမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာကို မယုံကြည်ဘူး မဟုတ်လား”
တစ်ခွန်းထောက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို တရားခံရှာတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်က စိတ်မဝင်စားခဲ့လိုပါ။ တရားရုံးက သူ့ဘာသာလုပ်သွားတဲ့အပေါ် လက်စွဲခဲ့လိုပါ။ အခု ဒေါ်မေစံရှားက မမိုးကေသီသတ်တာမဟုတ်ဘူး ပြောလာတော့ . . . ”

မေစံရှား သူ့စကားကိုဖြတ်ကာ . . .

“ကျွန်မက အဲဒီလိုအဖြေ မထုတ်သေးပါဘူး။ အဖြေရရှိလည်း လိုပါသေးတယ်။ ကျွန်မပြောတာက မမိုးကေသီရဲ့စကားကို ပြောတာပါ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျွန်မ မမိုးကေသီမှာ ရိုးသားမှုတွေတွေ့ရတယ်လို့ ထင်တယ်”

ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဦးဇော်ပိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ထားပါလေ . . . ဒေါ်မေစံရှားက ဒေါ်မေစံရှား အမှုသည်အတွက် လုပ်သင့်တာလုပ်ရမှာပဲပါ။ မှန်ပါတယ်။ အင်း . . . ဟိုနေ့က အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်စကားတချို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး ဒေါ်မေစံရှား။ ပြောဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့တာလည်းပါတယ်။ အဲဒါလေး ပြည့်စွက်ပြောပြချင်တယ်။ ဒေါ်မေစံရှားအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်အောင်လိုပါ”

“ပြောပါဆရာ။ အချက်အလက်မှန်သမျှ ကျွန်မအဖို့ အဖိုးတန်

တွေချည်းပါပဲ”

“မူယာနဲ့ပတ်သက်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ သေဆုံးသူကိုညွှန်ဝေရဲ့သိက္ခာအတွက်၊ မရှိတော့ပြီဖြစ်တဲ့ မူယာရဲ့သိက္ခာအတွက် ကျွန်တော် စကားချန်လိုက်တာပါ။ တကယ်တော့ ကိုညွှန်ဝေနဲ့မူယာ ပတ်သက်မှုရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒါကို အခုမှ ပြောရတာကတော့ ကိုညွှန်ဝေရဲ့အမှုကိစ္စအတွက် အရေးကြီးမယ်ထင်လို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်မှုရှိနိုင်လဲဆရာ။ မူယာမှာလည်း ချစ်သူရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“မူယာရဲ့အိမ်ခန်းသော့ ကိုညွှန်ဝေဆီမှာ ရှိနေတာကို ဒေါ်မေစံရှားတွေးကြည့်ရင် သူတို့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်မှာပါ”

“မူယာ့ကို ဆရာ ဘယ်လိုအကဲခတ်မိလဲ”

“ချောမောလှပပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ ကိုညွှန်ဝေရဲ့ အတွဲတွေထဲမှာတော့ အတော်ကလေးစွဲမက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးလို့ ပြောရမယ်။ မမိုးကေသီထက် ငယ်တယ်၊ ချောတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုညွှန်ဝေက မူယာ့ဘက်ကိုစိတ်ဝင်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် မူယာ့ပြဿနာကြောင့် မမိုးကေသီက ဦးညွှန်ဝေကိုလုပ်ကြံတာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပြန်တာပေါ့”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ဒေါ်မေစံရှား”

“ဦးညွှန်ဝေက သူနဲ့တွဲမိတဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ပြောမပြဘူးလား။ ယောက်ျားချင်းပဲ ပြောမှာပေါ့”

“မပြောဘူးဗျ။ သူက လျှို့ဝှက်တယ်”

“ဆရာနဲ့ ဦးညွန့်ဝေတို့ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရတဲ့နေ့က ညနေပိုင်းက အတူတူယာသောက်ခဲ့ကြသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ညစာလည်း အတူစားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကျ(၃၈)လမ်းက မွန်းနှိုင်းမှာပါ။ ဆိုင်သေးသေးလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ဆံရေးကောင်းလို့ အဲဒီဆိုင် သွားထိုင်ဖြစ်တာ”

“ဦးညွန့်ဝေက သူ့ရဲ့အလှူဂျစ်ဆေးတွေကို အမြဲဆောင်ထားတတ်လား”

“အလှူဂျစ်က အချိန်မရွေး ဖြစ်တတ်တာဆိုတော့ ဆောင်ထားနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညကတော့ မိုးကေသီက ဆေးတိုက်တာလို့ တရားရုံးမှာ ထွက်ဆိုတာကြားရတယ်”

“အဲဒီနေ့က ဦးညွန့်ဝေနဲ့ပူယာ တွေ့ခဲ့သေးလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ရုံးခန်းမှာတော့ မတွေ့တာ သေချာတယ်။ တခြားမှာတွေ့ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဒေါ်မေစံရှားက သိချင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ဦးညွန့်ဝေသောက်မယ် ဆေးတောင့်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆိုင်ယာနိုက်တွေ ထည့်ထားမယ်။ သုံးတောင့်ဆိုပါတော့။ ဦးညွန့်ဝေက မူယာကိုတစ်တောင့်ပေးမိမယ်။ ဒါပေမဲ့ မူယာက အဲဒီရက်က မသောက်ဖြစ်ဘူး။ နောက်ရက်ကျမှ သောက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ရော”

စင်စစ် သည်အချက်ကို ယခင်တစ်ကြိမ်တွေ့စဉ်က ဦးဖော်ပိုင်အား မေစံရှားကမဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ကြေးပေးခဲ့သည်။ ယခု ထိုအချက်ကို မေစံရှားက ဖြစ်နိုင်သလားဟု ပြန်ဖော်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ဦးဖော်ပိုင်က ထောက်ခံမှုပေးသည်။ ဟိုနေ့က မေစံရှားငြင်းဆိုခဲ့ပါလားဟူသောစကားမျိုး သူထပ်မပြော။ မမှတ်မိတာလား။ မှတ်မိလျက် မမှန်ဆောင်တာလား။ သဘောထားမကွဲပြားအောင် အလျော့ပေးခြင်းလား။

မေစံရှားက ဘာမျှထပ်မမေး၊ ထပ်မပြောဘဲရှိနေစဉ် . . .

“ဟာ . . . အဲဒါ ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်။ ကိုညွန့်ဝေ မသေခင် တစ်ပတ်ကတော့ ကိုညွန့်ဝေမူယာအိမ် သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆေးပေးတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်”

ဦးဖော်ပိုင်က ရုတ်တရက် သတိရလာသလို ထပ်ဖြေသည်။ စောစောကစကားကို ထပ်ဆင့်ထောက်ခံသောသဘော ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မူယာသေဆုံးရတာ မမိုးကေသီနဲ့လွတ်ကင်းတဲ့ သဘောရှိတာပေါ့”

“အင်း . . . တွေးမယ်ဆို အဲဒီလို တွေးနိုင်ပြန်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က မိုးကေသီကိုလည်း သနားပါတယ်။ သူ့မှာကလေးဆစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရတာ”

“သူ့မသတ်ဘဲနဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရတာကိုရော ဆရာ မသနားဘူးလား”

“သူ့မသတ်တာ မှန်ရင်တော့ သနားစရာကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ယောက်ျားလည်းသေ၊ ပြစ်ဒဏ်လည်းခံရဆိုတော့ နုရာဝဲစွဲလဲရာ သူ့ဆိုးထောင်းကိန်း ကြုံရတာပဲပေါ့”

မေစံရှား နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရေးရေးကလေး ပေါ်လာ၏။

“ဒီနေ့ ဆရာဆီက တွေးစရာတွေအများကြီးရလို့ ကျေးဇူး

တင်ပါတယ် ဆရာ”

ဦးဇော်ပိုင်က လက်မှန်ခရီးကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဟာ . . . အချိန်တောင် အတော်ကြာသွားပြီ။ ကျွန်တော် ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိနေလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ဒေါ်မေစံရှား လိုအပ်တာ ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ပါ။ ဘာမှအားမနာပါနဲ့”

ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဆရာ့ကို ဘာမှတောင် ဧည့်မခံလိုက် ရဘူး”

မေစံရှားကလည်း ထိုင်ရာမှထ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ အားနာ စကား ဆိုလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ကော်ဖီလေးဘာလေး သောက်တာပေါ့။ ဪ တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ ဦးဇော်ပိုင်ခြေမလှမ်းသေးဘဲ မေစံရှား ကိုပြန်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအကြည့်က နည်းနည်းထူးဆန်း သည်ဟု မေစံရှားထင်မိ၏။

“ဘာပါလဲ ဆရာ”

“ဒေါ်မေစံရှားလို အရည်အသွေး ထက်မြက်တဲ့သူကို ကျွန် တော် Law Firm က ကြိုဆိုပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပါလား။ ဒေါ်မေစံရှားအတွက် အကျိုးရှိမှာပါ”

မေစံရှားက ချိုမြသောအပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ပြီး . . .

“ခုလို စဉ်းစားဖိတ်ခေါ်မှုပြုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးပေါ်လာရင် ပြောပါမယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဝတ္တရားကျေရုံမျှ စကား။

“ဒါဆို သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဇော်ပိုင် ကျေနပ်သောမျက်နှာဖြင့် အခန်းထဲမှအေးဆေးစွာ လှမ်းထွက်သွားသည်။

မေစံရှားနှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးကလေးကား မပြယ်သေး။



မေမံရှားက ဒေါ်ခင်ထွေးရှေ့ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း တောင်းပန်
ကောင်းဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးက မေမံရှားအတွက် ဖာလူဒါလှမ်း
မှာပြီးမှ . . .

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“မမ ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုကတည်းက ကျွန်မကို ပြောပြစရာ
အကြောင်းတစ်ခုရှိမယ်ဆိုတာ တွေးမိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ချက်ချင်း
ထွက်လာမလိုပါပဲ။ ဧည့်သည်ကလည်း သူ့ကိစ္စအရေးတကြီး ဖြစ်နေ
တာနဲ့”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ် အားမနာပါနဲ့”

“မမက ကျွန်မကို ဟိုတစ်နေ့ကပြောတဲ့ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံး
ရတာကို ကောင်းတယ်လို့ မြင်ကြတဲ့ သူတွေရဲ့စာရင်းကို ပေးမလို့
ထား”

“ဆိုပါတော့”

စားပွဲထိုးလေးက ဖာလူဒါ လာချပေးသည်။

“သောက်ပါဦး။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

မေမံရှားက ဖာလူဒါခွက်ကိုယူကာ ဇွန်းနှင့်မွှေရင်း ဒေါ်ခင်ထွေး
က ကောင်းအလားကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“မမသိတဲ့ ဦးညွန့်ဝေအကြောင်းထဲက တစ်ခုကိုပြောမလို့ပါ။
ဦးညွန့်ဝေ အကြောင်းစုံစမ်းရင် အဲဒါလေးလည်း ညီမလေးသိထား
သင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမမ”

“ဦးညွန့်ဝေ မိန်းမရှုပ်ခဲ့တာကိုတော့ ညီမလေးလည်း သိနေ
ပါလေ။ ဒီအကြောင်း မမထိန်ချန်ဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်လေ”

အခန်း (၁၃)



ချိန်းဆိုထားသော အအေးဆိုင်ထဲသို့ မေမံရှားရောက်ရှိသွား
သောအခါ ဒေါ်ခင်ထွေးကိုစားပွဲတစ်ခု၌ ဖာလူဒါသောက်ရင်း စောင့်
နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ မေမံရှား ဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် သူမက လက်
လှမ်းမြဲသည်။

ဆိုင်ထဲမှာက လူရှင်းစနု၏။

“မမ စောင့်နေရတာကြာပြီလား။ ထွက်လာခါနီးကျမှ အမှု
သည်တစ်ယောက်ရောက်လာလို့ ကျွန်မ နည်းနည်းနောက်ကျသွား
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တရားသူကြီး ဦးလှကြိုင်ဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးပါတယ်။ သူက ကွယ်လွန်သွားတာကြာပြီ မဟုတ်လား”

“ကြာပြီပေါ့။ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီထင်တယ်။ ဦးလှကြိုင် ရဲ့ဇနီး ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေဟာ ဦးလှကြိုင်ထက် အသက်များစွာငယ်ပြီး အင်မတန် ချောမောလှပတယ်။ အဲဒီ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေနဲ့ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့ကြတယ်”

မေစံရှား စိတ်ထဲတွင် ဦးညွန့်ဝေကို ပို၍အထင်သေးသွားမိ၏။ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတစ်ပါးသားမယားပင်လျှင် မရှောင်မိကလား။

“ဦးလှကြိုင် ရှိနေစဉ်ကတည်းက ငြိစွန်းနေခဲ့ကြပုံရှိတယ်။ ဦးလှကြိုင် ကွယ်လွန်ပြီးတော့ ဆက်တွဲကြတယ်နဲ့တူတယ်။ မမက သတင်း သဲ့သဲ့ကြားပေမဲ့ သေသေချာချာ မသိခဲ့ဘူး”

“အဲဒီတုန်းက မမနဲ့ဦးညွန့်ဝေ ပေါင်းနေဆဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်တော့ သူတို့အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြပုံ ရှိတယ်။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက မမဆီဖုန်းဆက်ပြီး ဦးညွန့်ဝေနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောတယ်။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ဦးညွန့်ဝေကို တကယ်နဲ့ လမ်းခဲ့ပုံပဲ”

ယခုထိတော့ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ၏ အကြောင်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိသေး။ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရသောကာလနှင့် များစွာကွာခြားနေသည့် ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေနှင့်ကိစ္စကို သူမအဘယ်ကြောင့် ပြောဖို့ သနည်း။

ဒေါ်ခင်ထွေးက ဖာလူဒါကိုသောက်ရင်း အပြင်ကို ခေတ္တငေးသွားသည်။ ထိုအငေးမျက်လုံးထဲမှာ အတွေးပါသလား။ အဆွေးပါသလားဟူသော စူးစမ်းမှုဖြင့် မေစံရှား အကဲခတ်လိုက်သည်။

ပင့်သက်ရှိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။

“ဦးညွန့်ဝေက စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် နည်းနည်းထူးဆန်းတယ် ပြောရမယ်။ သူက မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်ခါပြန်ချစ်တတ်တယ်”

မေစံရှား နားမလည်ဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လို မမ”

“တစ်ယောက်နဲ့တွဲတယ်။ ပြီးတော့ ကွဲသွားတယ်။ နောက် အဲဒီသူနဲ့ပဲ နောက်တစ်ခါပြန်တွဲတယ်။ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာ။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေနဲ့က အဲဒီလို”

“သူတို့ချင်း ပြန်ငြိကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ မမနဲ့ ဦးညွန့်ဝေ ကွဲ၊ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မိုးကေသီလက်ထပ်ပြီးမှ သူတို့ချင်း ပြန်ငြိကြတယ်”

“မမ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မမကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာ။ မြင်လိုက်လို့ မမကဒေါ်တင့်တင့်ရွှေဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီး အဲဒီအကြောင်း တီးခေါက်တယ်။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ဝန်ခံတယ်”

မေစံရှား အံ့သြရပြန်သည်။

“ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက မယားရှိလူတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်တာကို မဆုံးကွယ်ဘဲ ဝန်ခံတာပဲလား”

မယုံနိုင်စွာ မေးလိုက်မိ၏။ ဒေါ်ခင်ထွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“မမကို မိန်းမချင်းရိချင်တာလည်း ပါမယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်တင့်

တင့်ရွှေက ကပြားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်မတန် ခေတ်ဆန်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ သူက မိဘတွေနဲ့ နှစ်တော်တော်ကြာကြာ နေလာခဲ့ဖူးတာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့သဘောက လွတ်လပ် မှုများတယ်။ မမတို့ မြန်မာလူမှုရေးအမြင်နဲ့ ကြည့်ရင်တော့ တစ်မျိုး ပဲပေါ့။

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးချိန်ထိ သူတို့တွဲနေတာလား။”

“အဲဒီလောက်ထိတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အစပျောက်သွားတယ်။ မမ မသိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ညီမလေး ထည့်တွေးလို့ရအောင် သူ့အကြောင်းပြောတာ”

ဒေါ်ခင်ထွေးက ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေအကြောင်းပြောနေစဉ် ဒေါ်ခင် ထွေးသည်လည်း ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေလိုပင် ခေတ်ဆန်တာပါပဲဟု မေ့ရှား တွေးမိ၏။ ထိုအတွေးကြောင့် . . .

“မမ စကားအရ ကျွန်မတစ်ခု မေးကြည့်မယ်နော်”
သဘောထား တောင်းလိုက်သည်။

“မေးလေ . . . ရပါတယ်”

“မမက ဘာကြောင့်နောက်အိမ်ထောင် မပြုတာလဲ”

“အင်း . . . ဒါက ကလေးတွေကြောင့် ဆိုပါတော့”

“ဦးညွန့်ဝေက မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်ခါပြန် ချစ်တတ် တယ်ဆိုတော့ မမနဲ့ကွဲပြီးမှ မမကိုရော သူပြန်တွဲသေးလား”

ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်နှာ ရိပ်ခနဲ ညိုသွားသည်ကို မေ့ရှား သတိ ပြုလိုက်မိ၏။ အနာပေါ်တုတ်ကျသွားတာလား။ ရှက်သွားတာလား ခေါင်း ကိုကပျာကယာ ခါယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မမနဲ့တော့ အဲဒီလို မဖြစ်ပါဘူး”

အငြင်းစကား ထွက်လာ၏။ သို့သော် အငြင်းစကားမှာ အား ပျော့၏။ အတန်ငယ် လေးကွေးနောက်ကျ၏။

“ဒါဆိုရင် ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေနဲ့ကျွန်မ တွေကြည့်ရင် ကောင်း မလား”

“ကောင်းတာပေါ့။ သူ့ဆီက အချက်တချို့ ရနိုင်တာပေါ့”

“သူက ကျွန်မကို အမှန်ပြောပါ့မလား။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ် ဘာတွေ”

“ပြောမှာပါ။ သူက ဘိုဆန်တဲ့သူဆိုတော့ ဒါမျိုးတွေ သိပ်ရ မထားဘူး”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်မ တေတော့ ချောစတိုနဲ့လည်း တွေ့ ကြည့်ချင်တယ်”

“အဲဒါလည်း ရပါတယ်။ သားနဲ့သမီးကို မမကလည်း တွေ့ အချင်ပါတယ်။ သူတို့က မိုးကေသီနဲ့အတူနေခဲ့တာဆိုတော့ သူတို့ အကြောင်း မမထက်ပိုသိနိုင်တယ်”

“မမိုးကေသီ ထောင်ကထွက်လာမှ သူတို့ အဆက်အသွယ် ကြလား”

“မရှိသေးဘူး ညီမလေး။ အဲဒါက သူတို့ရဲ့အပြစ်ပဲ။ သူတို့ ကေသီကို သွားတွေ့သင့်တယ်။ မမအမြင်ပြောရရင် မိုးကေသီက သူတို့အပေါ် ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက သူတို့ကလည်း သူတို့အဖေကို မိုးကေသီသတ်တယ်ဆိုပြီး နာကျင်နေတာမျိုးလည်း ရနိုင်တာပေါ့။ သမီးချောစက သူ့ရဲ့ဖအေတူမအေကွဲ မောင်ဖြစ်တဲ့ သူ့နို့ကို သိပ်ချစ်တာ”

“ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာများ မမ ကျွန်မ

၁၀၂ * နန်းသော်

ကိုပေးနိုင်မလား”

“ရတာပေါ့။ ပေးလိုက်ပါမယ်။ မမက လွှတ်လိုက်တာဆိုပြီး ပြောရင်လည်း ရတယ်နော်။ သူ့ဆီတာကြောင့် ညီမလေး ရောက်လာ တယ်ဆိုတာ သူလည်းသိချင်မှာ”

မိန်းမတွေ၏ မုသဘာဝကား ဆန်းပြားစွာဟု မိန်းမသားဖြစ် သော မေစံရှားက တွေးလိုက်မိလေ၏။



အခန်း (၁၄)



“ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကို သွားတွေ့မယ်ဆိုတာက ကောင်းပါ့မလား”
ကိုနေသော်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောသည်။ သူ့သဘောက
တွေ့စေလိုဟန် ရှိပုံမရ။ မေစံရှားက Lap Top ကွန်ပျူတာထဲမှာ သူမ
ပြောပြီးသောအချက်များနှင့် တွေးရန်အချက်များကို ထည့်သွင်းနေရာ

“အကျိုးတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ ကိုကို”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အကျိုးရှိမှာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ရဲ့အတွင်းရေး ဖြစ်နေလေတော့ ရိုင်းရာများကျနေမလား”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အဲဒါတော့ ရှားလည်း တွေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှားကလည်း သူ့ကိုတဲ့တိုးကြီး မေးချင်မှမေးမှာပါ။ သူ့အပေါ် အကဲခတ်ပြီးမှ မေးသင့် မမေးသင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးမေးမှာပါ။ မေးရင်လည်း သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ မထိ ခိုက်ရလေအောင် မေးမှာပါ”

“အင်းလေ . . . ဒါကတော့ ရှားက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြော တတ်တာပဲ။ ကိုကိုက ရှားကို အမှုအတွက်စိတ်စောပြီး မသင့်တာမလျော် တာ ပြောမိမေးမိမှာ စိုးတာပါ”

“စိုးရိမ်ပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကိုရယ်”

ကိုနေသော်က သတိရဟန်ဖြင့် . . .

“စိုးရိမ်ပေးတာဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ဟိုညက ရှားကို လိုက် ပြီး အန္တရာယ်ပြုတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ရန်ပြုတာလို့ထင် လဲ”

ဟုမေးသည်။

မေစ်ရှားက ကွန်ပျူတာကိုပိတ်လိုက်ရင်း ကိုနေသော်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ထိုကိစ္စကို ကိုနေသော်အား မူလက မပြောဘဲထားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့၏။ သူ ဖုန်းဆက်စဉ်ကလည်း မပြောဘဲထားခဲ့၏။ သို့သော် မိမိတွင် တိုင်ပင်စရာ ဆွေးနွေးစရာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်သူမှာ ချစ်သူ သည်သာရှိသောကြောင့် ယနေ့တွေ့သောအခါ မေစ်ရှားအကျိုးအ ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ . . . မသေချာသေးဘူး”

အမှန်တကယ်လည်း မေစ်ရှား မတွေးနိုင်သေးပါ။ ယခင်က ပြစ်မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်ခဲ့ပြီး မေစ်ရှားကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ကျခံသွားနေသူ တစ်ဦးဦးက လက်တုံ့ပြန်တာလား။ ပစ္စည်းလုရန် ကြံစည်သူလား။

ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးခဲ့မှုကို အစက ပြန်လိုက်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကိစ္စတွင် ကျူးလွန်သူတစ်ဦးဦးက အမှုကိုဆက်မလိုက်စေရန် မိမိ ကိုနှုတ်ပိတ်ဖို့ ကြံစည်ခြင်းလား။ အတိအကျ အသေအချာ မတွေး နိုင်သေး။

“ကိုကိုကတော့ ဦးညွန့်ဝေအမှုနဲ့ ပတ်သက်တယ် ထင်တာ ပဲ”

ကိုနေသော်က သူ၏ယူဆချက်ကို ပြောသည်။

“ကိုကိုက အဲဒီလို ဘာကြောင့်ထင်တာလဲ”

“ခုလောလောဆယ်မှာ ရှားလိုက်နေတဲ့မူတွေက တရားရုံး အမှုတွေပဲ။ အဲဒီအမှုတွေဟာလည်း ရိုးရိုးစင်းစင်းတွေ။ ပြဿနာ မရှိ လောက်ဘူး။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သေနဂံမှားတဲ့ကျား ဦးကျော်မြတ်လို အမှုကလည်း ပြီးခဲ့တာကြာပြီ။ ငြိမ်နေတာကြာပြီ။ ဦးကျော်မြတ်အမှုကို ရှေ့နေမလေး မေစ်ရှားနှင့် သေနဂံမှားသောကျား အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရေးသားတင်ပြပြီး ဖြစ်သည်။)

“ရှားလည်း အဲဒီလိုတော့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုက လည်း ခုမှ စပြီးစုံစမ်းတာ။ လူကုန်အောင်တောင် မတွေ့ရသေးဘူး လေ။ ဦးညွန့်ဝေအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှားတွေ့ဆုံရသေးတာ ဦးဇော်ပိုင် ခုယ်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးရယ်၊ ရဲအရာရှိရယ်ပဲ ရှိသေးတာ”

“မိုးကေသီက ဒီအမှုကို သူကျူးလွန်ခဲ့ပါလျက်နဲ့ သူ့သိက္ခာ သူ့ဆယ်ဖို့ လုပ်ဇာတ် ပြန်ဖန်တီးလေသလား။ ရှားကိုများ အသုံးချ လေသလား”

“ရှားကတော့ မမိုးကေသီကို ရိုးသားတယ်လို့ မြင်တာပါပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဦးဇော်ပိုင်တို့၊ ဒေါ်ခင်ထွေးတို့ကို စဉ်းစား

၁၀၆ * နန်းသော်

ရတော့မယ်”

“စောပေါသေးတယ် ကိုကို။ အချက်အလက်မစုံခင် ကြိုစဉ်း
စားရင် အမှန်နဲ့လွဲချော်တတ်တာ ကိုကို သိသားပဲ”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်”

“ကဲ . . . အဲဒါထားပါ။ ရှား ဝိုက်ဆာပြီ။ တစ်ခုခု ကျွေးပါ
လား”

“ကိုကိုလည်း ဆာနေပါပြီ။ အောက်ဆင်းကြတာပေါ့”

ကိုနေသော်က ထိုင်ရာမှ ထ,သည်။ မေစံရှားလက်ကို လှမ်း
တွဲသည်။ မေစံရှားက မျက်စောင်းချိုချို အမူပြုံးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“တစ်ခုခုကျွေးရတာနဲ့တန်အောင် လက်ကိုညှာကိုင်တာ ရှား
သိတယ်နော်ကိုကို”



အခန်း (၁၅)



အသားအရေ ဖြူဆွတ်ဝင်းပကာ ဒေါ်ခင်ထွေးထက်ပင် ငယ်
ရွယ်နုဖျိုဟန်ရှိပြီး ဒေါ်ခင်ထွေးထက်ပင် ခေတ်ဆန်သော ဒေါ်တင့်တင့်
ရွှေက ဆယ်ကျော်သက်မလေးလို ဂျင်းဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်ကလေး
နှင့် တီရှပ်ကျပ်ကျပ်ကလေးနှင့်။ ဆံပင်ကို အကြေကောက်ပုံသဏ္ဍာန်
ဖြူလုပ်ထားပြီး မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပါးပါး၊ နှုတ်ခမ်းမှာ နှုတ်ခမ်းနီ
အော့ဖျော့ တင်ထားသည်။ မျက်နှာနုဖျိုလှပသလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
က စွဲမက်ဖွယ်အချိုးအဆစ် ကျလှသည်။

တစ်ချိန်က လူကြီးဆန်သော ဦးလှကြိုင်နှင့်ဆိုလျှင် လင်မယား
ဆိုပေမည့် သားအဖပမာပင် ရှိနေလိမ့်မည်။ အရွယ်ကွာသလို စရိုက်

ကလည်း ကွာပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးပြောခဲ့သည့် ကပြားဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘိုဆန်သည်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်မြင်ချင်း မေစံရှားက လက်ခံလိုက်မိ၏။

ကြည့် . . . ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ နှုတ်ဆက်ပုံကပင် ဘိုဆန်ဆန်။

“ဟိုင်း . . . တို့က တင်တင်ရွှေပါ။ ယူလာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်လို့ တို့စောင့်နေတာ”

“ကျွန်မ မေစံရှားပါ”

“ဂလက် တူ ဆီးယူ”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းလိုက်သဖြင့် မေစံရှားက အလိုက်သင့် လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ မေစံရှားအား ဧည့်ခန်း၌နေရာချပေးပြီး အိမ်ဖော်မလေးအား သောက်စရာတစ်ခွက်စီပေးရန် ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက လှမ်း၍ ခိုင်းသည်။

“မေစံရှားက ရှေ့နေနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကို မမဟုတ် မေစံရှားက ဒေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလိုက်သည်။

“အင်း . . . တို့အမျိုးသားက တရားသူကြီးဆိုတော့ တို့က ရှေ့နေတွေအများကြီး တွေ့ဖူးခဲ့ပါတယ်။ တို့တွေဖူးတဲ့ ရှေ့နေမျိုးသမီးတွေထဲမှာတော့ ယူကိုကြည့်ရတာ သဘောအကျဆုံးပဲ။ ယူမျက်လုံးတွေက သိပ်အားရှိတယ်။ ယူမျက်နှာ ယူဟန်ပန်က သိပ်အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ”

“တို့ကို တွေ့ဖို့လာတာ အကြောင်းရှိမှာပေါ့။ ကဲပြော . . . တို့ ဘာကူညီရမလဲ”

စကားပြော ပွင့်လင်းသွက်လက်မှုရှိလှသလို ဟန်ဆောင်မှုတော့ ကင်းပသည်ဟု မေစံရှား အကဲခတ်မိ၏။

“ဒီလိုပါ မမ။ မမဆီမှာ အကူအညီတောင်းစရာလေးတစ်ခု နှိုလိုပါ။ ကျွန်မကို မမိုးကေသီက အမှုတစ်ခုအပ်ပါတယ်။ သူဟာ လူသတ်မှုနဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကျခဲ့ရသူပါ။ အခု ပြစ်ဒဏ်ကပြီးဆုံးပြီး ထောင်ကထွက်လာချိန်မှာ ကျွန်မကို လာတွေ့ပါတယ်။ သူ လူသတ်ခဲ့တာမဟုတ်ကြောင်း၊ ဒါ့ကြောင့် အမှုမှန်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးစေလိုကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း မမိုးကေသီကို စာနာတာရယ်၊ ယုံကြည်တာရယ်ကြောင့် အမှုကို လက်ခံခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ခေတ္တစဉ်းစားဟန်ဖြင့် . . .

“မိုးကေသီဆိုတာ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ဇနီး မဟုတ်လား”

ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

“သူက ဦးညွန့်ဝေသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တို့ ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီသတင်းကြောင့် တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

မေစံရှားက ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကို မသိမသာ စူးစမ်းကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက စကားဆက်မည်ပြုစဉ် အိမ်အော်မလေးက မုန့်နှင့်မိုင်လို့ လာချပေးသည်။

“သုံးဆောင်ပါဦးကွယ်”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက လောကွတ်ပြုပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် . .

“တို့ စိတ်မကောင်းတာက မိုးကေသီအတွက်ပါ။ ဒီမိန်းကလေးက ရိုးသားပါတယ်။ သူပြောသလို သူသတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မျိုး တို့တွေးမိခဲ့လို့ပါ”

ပြောသည်။ မေစံရှား သူမကို အံ့အားတသင့် ကြည့်နေမိ၏။

“တို့နဲ့ ဦးညွန့်ဝေအကြောင်းကြားမိလို့ ယူ တို့ဆီရောက်လာတာ မဟုတ်လား။ ကေန္တ တို့ဆီကိုလမ်းညွှန်လိုက်တာ ခင်ထွေးပဲဖြစ်ရမယ်”

မေစံရှားက ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက စီးကရက်ဘူးကိုလက်လှမ်းပြီးမှ ပြန်ချလိုက်သည်။ မေစံရှားကိုအားနာ၍ ဖြစ်ပုံရသည်။ ခြေတစ်ချောင်းချိတ်၍ တိုင်ဟန်က သူမ၏ နိုင်ငံခြားဆန်သောအတိုင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒါတွေက တို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေက ဟောင်းခဲ့ပြီ။ ပြန်ပြောလို့လည်း သိပ်မကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

အပြတ်ငြင်းခြင်း မဟုတ်ဟု မေစံရှားက ယူဆသဖြင့် . . .

“မမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စေမယ့် အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်မ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှု အမှုမှန်နဲ့နီးစပ်မယ့် မမသိထားတဲ့အချက်များရှိရင်တော့ ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

အဆင်ပြေသည့် စကားကိုရွေးကာ ပါးနပ်လိမ္မာစွာပြောလိုက်

သည်။

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးက လှပပြီးနှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

“ယူက ရှေ့နေပီသတယ်။ စကားပြော ကောင်းတယ်”
မေစံရှား ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တို့က ဘာမှကွယ်ဝှက်စရာ မရှိပါဘူး။ တို့ခင်ပွန်း ဦးလှကြိုင်ကလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့တာကြာပြီပဲ။ ဘာမဆိုပြောလို့ရပါပြီ။ ပြီးတော့ တို့က Heart to Heart ပဲ ကြိုက်တယ်”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သဘောထားကို ကြိုက်သည်ဟု ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကိုကြည့်ရင်း ဆက်မည့်စကားကို မေစံရှား နားစွင့်နေလိုက်သည်။ စကားဆိုသည်က မလိုအပ်ဘဲပြောလျှင် အပိုဖြစ်မည်။ အမှားပါမည်။

“တို့က တို့ခင်ပွန်းဦးလှကြိုင်နဲ့ လူကြီးချင်းစီစဉ်ပေးလို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ။ အသက်ချင်းက ကွာတယ်။ ပြီးတော့ တို့နဲ့လက်ထပ်တော့ ဦးလှကြိုင်ကတစ်ခုလပ်။ တို့ နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လက်ထပ်ဖြစ်တာ။ အတူနေကြတော့ ဦးလှကြိုင်နဲ့တို့မပျော်ဘူး ဖြစ်လာတယ်။ နံပါတ်တစ်က သူကတို့ကိုမချစ်၊ တို့က သူ့ကိုမချစ်တာပဲ။ သူက ကွဲသွားတဲ့ဇနီးအပေါ်မှာ စိတ်ကမကုန်ဘူးလေ။ နံပါတ်နှစ်ကတော့ အသက်အရွယ်ကွာဟမှု၊ နံပါတ်သုံးက အကျင့်စရိုက်မတူမှု၊ သူက ရှေးဆန်တယ်။ တို့ကယူမြင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့မီးပါး ကြိုက်တယ်။ ဒီမှာ အိမ်ထောင်ရေးက မပြိုကွဲပေမဲ့ မသာယာဘူး ဖြစ်လာတယ်”

သင်ခန်းစာ ယူစရာပဲဟု မေစံရှားတွေးမိ၏။

“ဦးလှကြိုင်က အပေါင်းအသင်းနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့တတ်တယ်။ အိမ်ကို သိပ်မခင်တွယ်ဘူး။ ဒီတော့ တို့ ဝိုလွတ်လပ်တာပေါ့။ အထီးကျန်ဆန်တာလည်း ပါတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားလာတဲ့ ဦးညွန့်ဝေနဲ့တို့ စပြီးတွေ့တာပဲ။ သူကလည်း အိမ်ထောင်ရှိနေပြီ။ ခင်ထွေးနဲ့။ တကယ်တော့ သူနဲ့တို့ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့ဘက်က အချစ်မပါဘူး။ တို့ကတော့ သူ့ကိုချစ်သွားတာ”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ၏စကားမှာ အဖျားလှိုင်းခတ် တုန်ယင်နေ၏။ ရင်ထဲက ခံစားမှုဂယက်များ၏ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတွေ ဝေမှိုင်းအုံ့ပျနေသည်ဟုလည်း မေ့ရှားထင်သည်။

“နောက်တော့ သူကခင်ထွေးနဲ့ကွဲတယ်။ တို့ကလည်း ဦးလှကြိုင် ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ လွတ်လပ်သွားချိန်။ တို့ကို လက်ထပ်မလား မျှော်လင့်တယ်။ ဖြစ်မလာဘူး။ သူက မိုးကေသီနဲ့လက်ထပ်သွားတယ်။ တို့က ကျန်ရစ်ပေါ့ ဟင်း ဟင်း”

ကြော့ကွဲစွာ မျှဦးမျှဦးရယ်သည်။ ပြီးမှ စကားထပ်ဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မိုးကေသီနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ တို့နဲ့သူ ပြန်တွဲဖြစ်တယ်။ သူနဲ့တို့ ချစ်သူဖြစ်တာ နှစ်ခါပေါ့”

အိမ်ထောင်ရှိသူများဖြစ်၍ လူမှုရေးအရဖောက်ပြန်သော သဘောများဟု မေ့ရှားကောက်ချက်ချခံ၏။ အနောက်နိုင်ငံတွင်နေလာပြီး ဟိုကစရိုက်များပါလာသူ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ထိုအဖြစ်ကို ဆင်ခြင်ပုံမရ။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်အရကြည့်လျှင် ပြစ်မှုကြီးဖြစ်သည်ကို သူမသိပုံမရ။

“နောက် တို့နဲ့သူ ဒုတိယအကြိမ်ကွဲတယ်။ သူမဆုံးမိကာလ အနည်းငယ်မှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်က သူတခြားတစ်ယောက်နဲ့ ငြိသွား

လို့ တို့ကိုအဆက်ဖြတ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါဆို မမနဲ့ ဦးညွန့်ဝေ ပြတ်တောက်သွားတာ ဦးညွန့်ဝေ မသေခင်ကလေးကမှပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီတခြားတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ မမသိလား”

“မသိဘူး။ သူကလည်း မပြောဘူး။ မမစုံစမ်းတော့လည်း မရဘူး။ သူက သိပ်လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့လူလေ။ မမကတော့ သူ့ကိုနာကြည်းသွားတာပေါ့”

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးစဉ်က မမကိုရဲတွေက မစစ်ဆေး မမေးမြန်းခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှ အမေးမခံရဘူး။ မမတို့အကြောင်း သိတာလည်း ပါချင်ပါမယ်။ တရားသူကြီး ဦးလှကြိုင်ရဲ့ဇနီး ဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်လည်း ပါချင်ပါမယ်။ နောက်တစ်ခုက ရဲကတွေ့ရှိတာ တခြားလူနို့လို့လေ”

“မမိုးကေသီကို မဟုတ်လား”

“မှန်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေကိုဆေးတိုက်တာ မိုးကေသီ။ လက်တုန်ဆေးထဲမှာလည်း တစ်တောင့်က အဆိပ်ပါတယ်ကြားတယ်။ ဒါတွေကြောင့် မိုးကေသီ အဖမ်းခံရတာပဲ”

“မမကရော မိုးကေသီလက်ချက်ပဲလို့ ထင်လား”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မိုးကေသီက အေးအေးလေး။ သဘောကလည်း ကောင်းဆယ်။ လူသတ်မယုံမိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မမက ဦးညွန့်ဝေကို နာကြည်းခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ . . . ”

မေ့ရားက အကဲဖမ်း၍ ထောက်လိုက်သည်။ အမူအရာ ယိုယွင်းမှု ရှိမရှိ စမ်းလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ရယ်သည်။

“ယူက တို့ သတ်တယ်ထင်လို့လား။ အင်း... ထင်မယ်ဆို ထင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့နာကြည်းတာက သူ့ကို လှည့်မကြည့်ချင် တော့တာ။ တို့ဘဝထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်တာမျိုး။ တို့အတွက် သူဟာ ဘာမှအရေးမပါတော့တာမျိုး။ အဲဒီလို လူမျိုးအတွက် တို့ဘဝကို ဘယ် အနာခံမလဲ”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေပြောဟန်မှာ သာမန်စကားကိုပြောသလိုမျိုး ပင် ဖြစ်၏။ ဘာမျှ ဣန္ဒြေပျက်ခြင်းမရှိ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းခြင်း ပေပဲ လား။

“မမက ဒေါ်ခင်ထွေးအကြောင်း ဘာသိလဲ”

“သူ့ကို လူချင်းတွေ့ဖူးတယ်။ ဖုန်းနဲ့ စကားပြောဖူးတယ်။ သူက တို့ကိုလိုလားပုံမရှိဘူး။ ဒါကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ သူ ယောက်ျားနဲ့တို့က ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာကိုး။ သူ့ကို ချီးကျူးတာ တော့ရှိတယ်။ သူက ဦးညွန့်ဝေလိုလူမျိုးကို နှစ်ကာလကြာရှည်စွာ ပေါင်း နေတာကိုပဲ။ အဲ... ဒါဟာလည်း သူ ဦးညွန့်ဝေကိုချစ်လို့ပဲ။ သူပြော ဖူးတာက ဘယ်သူနဲ့ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ ဦးညွန့်ဝေကိုချစ်တယ်တဲ့”

“ဒေါ်ခင်ထွေးကရော တခြားလူတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းရှိတယ် ကြားဖူးလား”

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ကွဲပြီးမှတော့ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့။ သူကလည်း တို့ လို ခေတ်ဆန်ဆန်စရိုက်မျိုးနဲ့ပဲလေ။ တို့ အတိအကျတော့ မသိဘူး”

“မူယာကို သိလား”

“ဟင့်အင်း... ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

“သူဟာလည်း ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးပြီးလေးရက်အကြာမှာ ဦးညွန့်ဝေလိုပဲ အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးရတာ”

“အို... ဟုတ်လား”

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ တကယ်ပင် တအံ့တဩ ရှိနေ၏။ အမှန်ပင် သူမသိပုံမရ။

“ချယ်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရော သိလား”

“သိတယ်... တွေ့ဖူးတယ်။ အင်း... သူက ဦးညွန့်ဝေရဲ့ နေထမ်းဆိုပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေကိုကြောက်ပုံမရဘူး။ ဦးညွန့်ဝေက မျက်နှာ သာပေးတာ ခံရတယ်”

“ချယ်ရီနဲ့ဦးညွန့်ဝေနဲ့ လွတ်ကင်းရဲ့လား”

“ဦးညွန့်ဝေက ချယ်ရီအကြောင်း ပြောပြဖူးတယ်။ ချယ်ရီက သူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ချယ်ရီအမေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ။ ခင်ထွေးနဲ့ လက် ထပ်ခင်ကလား။ လက်ထပ်ပြီးမှလားတော့ မသိဘူး။ ဦးညွန့်ဝေကြောင့် ချယ်ရီမိခင်ဟာ ယောက်ျားနဲ့ကွဲ၊ ဘဝပျက်ပြီး နောက်ဆုံး သေဆုံးသွား ရတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့မှာကြွေးတင်သလိုဖြစ်နေလို့ ချယ်ရီကိုခေါ် ပြီး စောင့်ရှောက်ထားတာလို့ ပြောတယ်”

“ဦးဇော်ပိုင်ပြောတော့ ချယ်ရီဟာ ဦးညွန့်ဝေရဲ့တူမလို့ ပြော ထားတဲ့”

“လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကိုတော့ အဲဒီလိုပြောချင်ပြောမှာပေါ့”

“ဒါဆို ချယ်ရီက သူ့အမေနဲ့ဦးညွန့်ဝေအကြောင်း သိပုံရှိနေ ထားပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးညွန့်ဝေကို မုန်းနေပုံရှိတယ်။

ဆက်ဆံရေးက အနိုင်ရထားတဲ့ ပုံစံမျိုး”

“သူက ဦးညွန့်ဝေကိုသတ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်မယ်ဆို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဦးညွန့်ဝေ အလှူကျစ်ဖြစ်တတ်လို့ ဆေးသောက်ရတာ မမသိလား”

“မသိဘူး။ မမနဲ့သူ ဆုံတွေ့ချိန်မှာ သူတစ်ခါမှ အလှူကျစ် မဖြစ်ဖူးဘူး”

“အခုလို ကျွန်မကို လက်ခံတွေ့ဆုံတဲ့အတွက်ရော၊ စိတ်ရှည် လက်ရှည်ပြောပြတဲ့အတွက်ရော ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး။ နောင် မမဆီက အကူအညီတောင်းစရာပေါ်လာခဲ့ရင်လည်း ကျွန်မလာပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ မမက ယူ့ကိုခင်သွားပါပြီ။ အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ”

မေစံရှား ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာရင်း ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေစီနေမိ၏။

- ဒေါ်ခင်ထွေးပြောခဲ့သလို ဦးညွန့်ဝေက မိန်းမတစ်ယောက် ကို နှစ်ကြိမ်ချစ်သူအဖြစ် ပြန်တွဲတတ်သည်။ (ဦးညွန့်ဝေ နှင့် ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ နှစ်ကြိမ်ပြန်တွဲခြင်း)

- ဦးညွန့်ဝေကို ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက ချစ်ခဲ့သည်။ လက်ထပ်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကို မယူဘဲ မမိုးကေသီကို လက်ထပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ နာကြည်းမှုရှိခဲ့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကရော ဦးညွန့်ဝေကို မသတ်နိုင်ဘူးလား။

- ချယ်ရီမိခင်မှာ ဦးညွန့်ဝေကြောင့် အရှက်ရ၊ အိမ်ထောင် ပျက်၊ ဘဝပျက် အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ ယင်းအချက် မှန်လျှင် ချယ်ရီက ဦးညွန့်ဝေကို နာကြည်းနေမည် ကေန်။ ချယ်ရီသည်ကော တရားခံမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။



သည်။ 'ရဲအရာရှိထံမှ' သူ၏လိပ်စာနှင့် မူယာဇာမိဘများလိပ်စာကို ကူးယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သန်းထိုက်ဦးကိုရှာဖွေရန် အခက်အခဲ မရှိ။

ရဲများ၏စစ်ဆေးချက်အရ သန်းထိုက်ဦးက ထွက်ဆိုခဲ့ရာတွင် မူယာသည် Law Firm မှ ရှေ့နေတစ်ဦးနှင့် တိတ်တဆိတ် ဖြစ်နေသည် ဟုပါရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မူယာနှင့်ဦးညွန့်ဝေ ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိပြီး ထို အတွက်ကြောင့်ပင် သန်းထိုက်ဦးက မကျေနပ်မှုရှိခဲ့လေသလား။

မေစံရှားသည် မူယာမိဘများကို ဦးစွာတွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

မင်္ဂလာခုံရှိ မူယာမိဘများနေအိမ်ကို ရှာရသည်မှာ မခက်ခဲ ဆူး နှစ်ထပ်တိုက်ဟောင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ပြုပြင်မှု၊ မွမ်းမံမှုမရှိသဖြင့် ဟောင်းနွမ်းညှိုးမိုန့်လျက်ရှိသော တိုက်အိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် မူယာ၏မိခင် တို့တွေ့ရသည်။ အထည်ကြီးပျက်မိသားစုဟု ဆိုနိုင်မည်ထင်ပါ၏။ အစ်ချိန်က စီးပွားရေးကောင်းခဲ့ပြီး ယခုအချိန်တွင် စီးပွားရေးကျဆင်း ထွက်ရှိနေသူများ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ကျွန်မက မေစံရှားပါ။ ရှေ့နေပါ။ မူယာရဲ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ ဆင်လိုလားတာပါ"

မေစံရှားက သူမကိုယ်ကို ဦးစွာမိတ်ဆက်လိုက်သည်။

"အဒေါ်က မူယာရဲ့မိခင်ပါပဲကွယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ။ အိမ်ထဲ ဆင်ပါ"

မူယာ၏မိခင် (ရဲအရာရှိထံမှ ကူးခဲ့ချက်များအရ နာမည်ကို မေစံရှားက သိနေပြီဖြစ်သည်။) ဒေါ်ကြည်ရှင်က ရိုးရှင်းလိုလားစွာ ဖော်ပြခဲ့သည်။

အခန်း (၁၆)



ချယ်ရီကို တွေ့ချင်သည်မှန်သော်လည်း ချယ်ရီ ဘယ်မှာ နေမှန်းမသိ၍ မေစံရှား ရှာရခက်နေသည်။ ကိုနေသော်မှတစ်ဆင့် မိတ်ဆွေစာရေးဆရာများ၊ မှုခင်းသတင်းဂျာနယ်မှ မှုခင်းသတင်းထောက် များကို အကူအညီတောင်းရ၏။ မိတ်ဆွေရှေ့နေအချို့ကိုလည်း အကူ အညီတောင်းရ၏။

ချယ်ရီနှင့်တွေ့ရလျှင် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထူးခြားမှုရလာစေ သည်ဟု မေစံရှား တွက်ဆထားသည်။

အဆက်အသွယ်ရမိသူမှာ မူယာ၏ချစ်သူ သန်းထိုက်ဦးဖြစ်

ညောင်ခန်းဆက်တီများမှာလည်း ဟောင်းခွမ်းလျက်ရှိ၏။

မေစံရှားကို နေရာချပေးပြီး . . .

“သမီးတို့အဖေကတော့ လေဖြတ်ထားလို့အိပ်ရာက မထနိုင်ဘူး။ တွဲထူပေးမှရတယ်”

ဒေါ်ကြည်ရှင်က ပြောသည်။

“ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ပဲ စကားနည်းနည်းပြောရင်ရပါတယ်”

“သမီးလေးရွှေခွေ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စများလား”

ဒေါ်ကြည်ရှင်က သိလိုစိတ်စောနေဟန်ရှိ၏။ မေစံရှားအဖို့ အားတုံအားနာ ရှိလှသည်။ ကွယ်လွန်သူ သမီးအကြောင်းပြောလျှင် မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရမည် ဟု ယူဆ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့က မူယာ့ကို ရွှေလို့ပဲ ခေါ်တယ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါက အိမ်နာမည်လေး။ ရင်းနှီးသူတချို့ကလည်း အဲဒီလိုပဲခေါ်တယ်။ မူယာ့ဆိုတဲ့နာမည်ကို ဒေါ်ဒေါ်မကြိုက်ဘူး”

မေစံရှားက နံရံပေါ်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့်ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမချောလေး ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးတောက်သည်။ နှာတံပေါ်သည်။ နှုတ်ခမ်းလှသည်။

“အဲဒါ သမီးလေးရွှေခွေ့ပုံလေ”

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့လို သမီးကလေးကို ဆုံးရှုံးရလို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့နှမြောကြေကွဲ ဖြစ်ကြရမှာပဲ။ ကျွန်မ စာနာပါတယ်”

ဒေါ်ကြည်ရှင်မျက်နှာ ပိုမိုအိုမင်းသွားသည် ထင်ရ၏။ သက်ပြင်းကို ရှိုက်သည်။

“အရင်က ဒေါ်ဒေါ်တို့စီးပွားရေး မဆိုးလှပါဘူး။ သမီးရဲ့အဖေက လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သမီးလေးကိုအလုပ်ထုပ်ခိုင်းပေမဲ့ သမီးရဲ့လုပ်စာကိုစားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က တုန်နေအောင်ချစ်တာ။ ဒီကနေ အလုပ်သွားရတာဝေးတယ်ဆိုလို့ ဗြိတိန်မှာ အခန်းတစ်ခန်းငှားပြီး ထားပေးခဲ့တယ်။ ခုနောက်ပိုင်းကျမှ သမီးအဖေက လေဖြတ်သွားလေတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ စီးပွားရေးလည်း ကျပေါ့ကွယ်”

“နေဝန်းနီမှာ မူယာ့အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“သိပ်မကြာပါဘူး။ နှစ်နှစ်ခွဲ သုံးနှစ်လောက်ပါပဲ”

“မူယာ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်သိလား”

“သိပါတယ်။ လူကောင်းလေးပါ။ သူ့တို့ချင်းက ငယ်သူငယ်

ချင်းတွေလေ။ လူကြီးချင်းလည်း သိကြတယ်။ အိမ်ကိုဝင်ထွက်သွားတာနေတာပါပဲ။ တစ်ချိန်ကျရင် သူတို့ကိုလက်ထပ်ပေးဖို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က စဉ်းစားထားတာပါ”

“သူတို့ချင်း ပြဿနာရှိဖူးလား”

“မရှိဘူး ထင်တာပါပဲ”

“သူ့နာမည် သန်းထိုက်ဦးနော်”

“သမီးက ဘယ်လိုသိလဲ”

“ရဲတွေရဲ့မှတ်တမ်းမှာ တွေ့လို့ပါ”

“ဪ . . . သမီးလေးဆုံးစဉ်က စစ်မေးခဲ့ကြတာ ထင်

“ဟုတ်ပါတယ်။ သန်းထိုက်ဦးက ဘယ်မှာလုပ်လဲ”

“သူက အလုပ်စုံတယ်။ တစ်ခုအဆင်မပြေလိုက်၊ တစ်ခုပြောင်း

လိုက်။ အခုတော့ တက္ကစီမောင်းနေတယ်”

“သူနဲ့ဒေါ်ဒေါ် အဆက်အသွယ်ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်။ သူက အရင်လိုပဲ။ ဒီကို ဝင်ထွက်သွားလာတယ်။ သမီးလေးရွှေမရှိတော့ပေမဲ့ သူက ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ဂရုစိုက်တယ်။ သမီးလေးရဲ့အဖေကိုလည်း လာလာပြုစုတယ်”

တော်ရုံ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသံယောဇဉ်မဟုတ်ဟု မေ့ရှားတွက်လိုက်မိ၏။ အချစ်ကြီးလျှင် အမျက်ကြီးသည်ဟူသော စကားကိုလည်း အမှတ်မထင် သတိရလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွယ်။ သမီး ဒီကိုလာရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပါဦး”

ဒေါ်ကြည်ရှင် မေးအလှည့်ဖြစ်သွား၏။ မေ့ရှားက ပြန်ဖြေရမည်။

“ဒီလိုပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးတဲ့ကိစ္စကို ဒေါ်ဒေါ်ကြားလိုက်မိမှာပေါ့။ မူယာစာရင်းကိုင်လုပ်တဲ့ ဥပဒေလုပ်ငန်းစုပိုင်ရှင်လေ”

“ဒေါ်ဒေါ် မသိဘူးကွယ်”

မူယာက တခြားတွင်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးညွန့်ဝေကို သူတို့မသိခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

“အဲဒီ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုဟာ မူယာ့လိုပဲ အဆိပ်သင့်ပြီး သေဆုံးရတာပါ။ မူယာ့ထက် လေးရက်စောပါတယ်။ မူယာ့အမှုမှာ တရားခံမပေါ်ခဲ့ပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုမှာ သူ့ဇနီးဖြစ်တဲ့ မနီကေသီကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ တရားရုံးက ဖြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အခု မနီကေသီ ထောင်ကလွတ်လာပြီ။ မနီကေသီက ထောင်ကလွတ်လွတ်ချင်းပဲ ကျွန်မဆီရောက်လာပြီး သူမဟာ ဦးညွန့်ဝေကို

မသတ်ခဲ့ကြောင်းနဲ့ ဦးညွန့်ဝေကိုသတ်တဲ့ တရားခံကိုရှာပေးဖို့ အမှုအပ်ပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေကို သူ့ဇနီးမနီကေသီက သတ်တာမဟုတ်ရင် ဘယ်သူက သတ်တာလဲ။ ဦးညွန့်ဝေလိုပဲ မူယာပါသေဆုံးရခဲ့တာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးကိုလုပ်ကြံသူဟာ တစ်ဦးတည်းပဲလားဆိုတာ တွေးစရာရှိလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် မူယာ့ကိုသတ်တဲ့တရားခံကိုပါ ရှာနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

မေ့ရှားက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည်။

“ကောင်းတယ် . . . သိပ်ကောင်းတယ်။ သမီးလေးရွှေဟာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ သမီးကိုသတ်တဲ့တရားခံကိုပါ ဖော်ပေးပါကွယ်”

ဒေါ်ကြည်ရှင်ကပင် အမှုထပ်အပ်နေပြန်ပေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် တိုက်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရစ်လာ၏။ အငှားတားလေး ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှလူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အသားညိုညို၊ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ရုပ်ရည်မှာ အနည်းငယ်ကြမ်းသည်။ သူ့အသက်မှာ မေ့ရှားနှင့်ရွယ်တူခန့် ရှိမည်။ မူယာ၏ ချစ်သူများလေသား။ သူသည် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးတစ်ခုကိုဆွဲ၍ လာ၏။ ပန်းသီးများထည့်ထားသောအိတ် ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ ဦးလေးနေကောင်းလား”

မေ့ရှားကိုတစ်ချက်ငွေကြည့်ရင်း သူက ဒေါ်ကြည်ရှင်ကို မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒီနေ့မင်းလာမလားလို့တောင် မနက်မေးနေသေးတာ။ ကဲ . . . အတော်ပဲ။ ထိုင်ဦး”

သူက မေ့ရှားနှင့် ညာဘက်မျက်စောင်းထိုးခဲ့တွင် ဝင်ထိုင်

သည်။

“သမီး သူကမောင်သန်းထိုက်ဦးပဲ”
“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်”
“မောင်ဦး သူကရှေ့နေမလေးတဲ့ နာမည်က...”
“မေစံရှားပါ”

သည်။

ဒေါ်ကြည်ရှင်က နာမည်မေ့နေသဖြင့် မေစံရှားက ဝင်ပြောရ
“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”
“ရှေ့နေမလေးက သမီးလေးမူယာ့အကြောင်း လာစုံစမ်းတာ
ကွယ်။ တရားခံဖော်ထုတ်ဖို့တဲ့”

မေစံရှားလာရသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဦးညွန့်ဝေအမှုဖော်ထုတ်
ရန်ဖြစ်၍ ဒေါ်ကြည်ရှင်စကားနှင့် အနည်းငယ်ကွဲလွဲသော်လည်း မေစံ
ရှားက မဖြေရှင်းဘဲနေလိုက်သည်။ သန်းထိုက်ဦးက မေစံရှားကို ညှိုး
သွားသောမျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာအမူအရာ အနည်းငယ်
ပြောင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ရှေ့နေဆို၊ ရဲအရာရှိမှ မဟုတ်ပဲ။ အမှုလိုက်
စုံစမ်းလို့ရလား”

သန်းထိုက်ဦး၏အမေးမှာ မနှစ်မြို့ဟန်ပါသည်။
“ရှေ့နေကိုအမှုအပ်တော့ တရားရုံးတင်နိုင်ဖို့ စုံစမ်းရပါတယ်”
“မူယာသေဆုံးခဲ့တာက ကြာပြီပဲ”
“အမှုတစ်ခုဟာ နှစ်တစ်ရာတိုင်လည်း မဟောင်းပါဘူး”
“ဘယ်သူက အမှုအပ်တာလဲ”
“မမိုးကေသီ”

“အဲဒါက ဦးညွန့်ဝေဇနီး မဟုတ်လား။ သူက ထောင်ကျ
သွားတယ်လေ။ သူနဲ့မူယာက ဘာဆိုလို့လဲ”

မေစံရှားက မမိုးကေသီ အမှုအပ်သည့်အကြောင်း ရှင်းပြရပြန်
၏။ ဦးညွန့်ဝေအမှုကိုစုံစမ်းလျှင် မူယာ့အမှုပါပေါ်နိုင်မည်ထင်ကြောင်း
လည်း ထည့်သွင်းပြောရ၏။

“အရင်တုန်းကတောင် မူယာ့အမှုက မပေါ်ခဲ့တာဘဲဟာ”
“အဲဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ပေါ်အောင်ကြိုးစားနေတာပေါ့”
“သဲထဲရေသွန်နေမှာပါပဲ။ အပိုအလုပ် ဖြစ်မှာပါပဲ”
“ဟဲ့... မောင်ဦး၊ မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
ဒေါ်ကြည်ရှင်က မေစံရှားကိုအားနာစွာ သန်းထိုက်ဦးကို ဟန်

တားသည်။

သန်းထိုက်ဦးက နေရာမှထကာ ပန်းသီးအိတ်ကို စားပွဲပုလေး
ပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်”
ဟုပြောသည်။
“နေပါဦးလေကွယ်။ ဒီမှာ သမီးအကြောင်း မင်းကလည်း
ပြောဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော် အဟောင်းတွေ အသစ်မဖြစ်ချင်ဘူး”
မေစံရှားဘက်လှည့်ကာ...

“ဆောရီးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဘာမှ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”
ပြောသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ဆီမှာ မူယာ့ရဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ စာအုပ်
စာတမ်းတွေ ရှိမှာပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်မကြည့်လို့ရမလား”

မေစံရှားက သန်းထိုက်ဦးလှည့်ထွက်စဉ် ဒေါ်ကြည်ရှင်ကိုမေးလိုက်သည်။ မေစံရှားအမေးကြောင့် သန်းထိုက်ဦး ခြေလှမ်းများ တုံ့ရပ်သွားသည်။

“ရှိပါတယ်။ ကြည့်ချင်လည်း ကြည့်လိုရပါတယ်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို သေတ္တာတွေနဲ့ထည့်ပြီး နောက်က စတိုခန်းထဲမှာသိမ်းထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဒေါ်ဒေါ်လိုက်ပြန်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သမီးအဖေကို ထမင်းကျွေးရဦးမှာ။ တစ်ရက်လောက် အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ပါလား။”

သန်းထိုက်ဦးက ဆက်ထွက်သွားသည်။

မေစံရှားကပါ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်မကိုလည်း ခွင့်ပြုပါဦး။”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

မေစံရှား တိုက်တွင်းမှထွက်လာသောအခါ သန်းထိုက်ဦးက ကားပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ မေစံရှားက ကားနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကားအားတယ် မဟုတ်လား”

မေးလိုက်သည်။ သန်းထိုက်ဦး အလန်တကြား မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဘာမျှမပြောမိ။ မေစံရှားက ကားတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ နောက်ခန်းမှာဖြစ်သည်။ ကားတံခါးပြန်ပိတ်ရင်း . . .

“မောင်းလိုရပြီ။ မြို့ထဲပြန်မယ်” ဟုလည်းပြောလိုက်သည်။

သန်းထိုက်ဦးမျက်နှာ မကြည်မလင်နှင့် ဖြစ်သွား၏။ ကားစက်ကိုနိုး၍လီဗာကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ ကားကိုဆောင့်ထွက်လိုက်သည်။ မေစံရှားက ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ခံစားမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တာ ရှင်အားနည်းချက်ပဲ

ကိုသန်းထိုက်ဦး”

မေစံရှားစကားကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် သူ့မေစံရှားကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မူယာအကြောင်းစုံစမ်းတာနဲ့ ရှင်မျက်နှာပျက်တယ်။ ကျွန်မကို ရှောင်ထွက်တယ်။ ရှင်မှာ မလုံတဲ့အကြောင်းများရှိနေလား”

သန်းထိုက်ဦး ကားကိုထိုးရပ်၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မပို့တော့ဘူး။ ခင်ဗျားဆင်းတော့”

ဒေါသသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်ကားကို အလကားမစီးဘူး။ ရှင်တာဝန်က ခရီးဆုံးအောင်ပို့ရမှာ”

“ခင်ဗျားကို မပို့ချင်ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကို မတရားကြံစည်နေပါတယ်လို့ ကျွန်မ အော်လိုက်ရမလား”

“ဟာ . . . ခင် . . . ခင်ဗျား”

“ကဲပါ . . . ဘာညာဘာညာတွေ ပြောမနေနဲ့။ ကားကိုမောင်း”

သန်းထိုက်ဦး ဒေါသဖြင့်ကားကို ပြန်မောင်းထွက်သည်။ လီဗာတိုပြင်းစွာဖိနင်းထားသောကြောင့် ကားစက်က တပေါပေါ မြည်ဟည်းတာ အရှိန်ကမြန်လွန်းလှ၏။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင် အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့မောင်းရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ရှင် ကားမောင်းသမား မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ ကားစက်ရှိန်ကို လျော့ချလိုက်၏။

၁၂ * နေ့စဉ်

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့် စိတ်ဒုက္ခ လာပေးရတာလဲ”

မေမေများ အပြုံးချိုချို လေသံအေးအေးဖြင့် . . .

“ကျွန်မက ရှင်ကိုကူညီချင်တာပါ”

“လောလောဆယ်ဆယ်တော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုစိတ်တိုအောင် လုပ်နေတာပဲ”

“အဲဒါက ရှင်အမြင်စောင်းနေတာ။ ရှင်ချစ်သူ မူယာကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားကို ရှင်က မမိစေချင်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မမိစေချင်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် မိစေချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ကူညီရမယ်လေ။ ကျွန်မမေးတာကို ဖြေရမယ်လေ”

“အဲဒါတွေပြန်ပြောရင် ရင်နာရလို့ဗျ”

“ရှင်ချစ်သူက မတရားလုပ်ကြံခံရတာ။ ဒါကို အမှုမှန်ပေါ်အောင် ရှင်မကြိုးစားရင် ရှင်ချစ်သူက တမလွန်ကနေ ရှင်ကို ကျေနပ်ပါ့မလား”

သူမပြုံးပြုံးသည်ကို နောက်ကြည့်မှန်တွင် မေမေများတွေ့လိုက်ရ၏။

“သူမသေခင်ကတည်းက ကျွန်တော့်ချစ်သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူများချစ်သူ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ”

ပထမဆုံး မူယာနှင့်ပတ်သက်သော စကား။

ကားကလေးက မှန်မှန်ပြေးနေဆဲ။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အတိအကျ မသိလို့ပေါ့ဗျာ။ သိရင် အဲဒီလူကို ကျွန်တော် သွားသတ်တယ်”

“မူယာကိုစွဲကို ရဲတွေစုံစမ်းတုန်းက ရှင်ပြောခဲ့တာ မူယာဟာ Law Firm က ရှေ့နေတစ်ဦးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပါခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူ အံ့ဩဟန်ကို ဖုံးကွယ်မရ။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိလဲ”

“ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ တော်တော်များများကို သိနေပါပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဘာလို့ထပ်မေးရလဲဗျာ”

“နောက်ထပ် သိချင်တာရှိလို့။ ရဲတွေမသိခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိမယ်ထင်လို့”

သန်းထိုက်ဦး စကားမပြန်။ ကားရှေ့တည့်တည့်ကို သူကြည့်၍ ခြံနေသော်လည်း သူ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ရှင်နဲ့မူယာ ဘာကြောင့်ကွဲသွားတာလဲ”

“မကွဲဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမဖြတ်ဘူး။ သူကသာ ပြောင်းလဲသွားတာ”

“မူယာနဲ့ဖြစ်တဲ့ ရှေ့နေက ဦးညွန့်ဝေလား”

“သေသွားတဲ့လူကို ပြောတာလား။ သူ့လို ထင်တာပဲ”

“မူယာကို ဘယ်သူလုပ်ကြံတာလို့ ရှင်ထင်လဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်ပြောတတ်မလဲ”

“မူယာကို သေစေချင်တဲ့လူက လုပ်ကြံတာလေ။ လုပ်ကြံတာ

မုန်းတီးစိတ်အရင်းခံကြောင့်ပဲ”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာနေတာလား”

“ကျွန်မ အဲ့ဒီလို မပြောပါဘူး”

တစ်ခဏမျှ သူငြိမ်သွားသည်။ တစ်ခုခုကို သူတွေ့နေပုံရသည်။

အတန်ကြာမှ ...

“မူယာ သူ့ကိုသူသတ်သေသွားကာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုးစကားသံ သူ့ထံမှထွက်လာ၏။

“ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့် မူယာက သူ့ကိုယ်သူသတ်သေရမှာလဲ”

“သူက ဟိုရှေ့နေကို တကယ်ချစ်တဲ့ပုံရှိတယ်ဗျာ”

“ရှင်နဲ့ချစ်နေတာပဲဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းပဲမို့ သံယောဇဉ်ရှိရာက နောက်တော့ ကျွန်တော်က ဇွတ်အတင်းချစ်ရေးဆိုတာနဲ့ ချစ်သူဖြစ်သွားတာ။ သူတကယ် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခဲ့ချင်မှချစ်ခဲ့မှာ။ ဟိုလူနဲ့တွေ့မှ တကယ်အချစ်တွေ ပေါ်လာတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဦးညွန့်ဝေ သေတာနဲ့ မူယာက သူ့ကိုသူသတ်ပြီး လိုက်သေတယ်လို့ ရှင်က ဆိုချင်တာလား”

“အထင်ပြောတာပါ။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်တော့ သူပဲသိမိလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“မူယာက ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ ဒီလောက် မိုက်မဲမယ် မထင်ဘူး”

“အချစ်ကြောင့် မိုက်မဲသွားနိုင်တယ်လေဗျာ”

“ဒါဆို ရှင်မူယာ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်ကြောင့်များ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဖြစ်ခဲ့လေသလား”

“ဘာဗျ”

ကားသည်ပင် ဟိုယမ်းသည်ယမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို တကယ်မထိန်းနိုင်တာဘဲ။ ဒါဟာ လူသတ်မှုဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တော်ဗျာ”

မေစ်ရှားက သူစိတ်တိုနေမှန်းသိ၍ ခေတ္တငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူက ကားကို ပြန်၍ ဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။

“ဦးညွန့်ဝေ သေတာကို မူယာဘယ်လိုသိသလဲ”

မေစ်ရှားက သူစိတ်ငြိမ်သည်ထင်မှ မေးခွန်းပြန်စသည်။

“ဥပဒေအဖွဲ့ကနေ မူယာဆီဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာ။ အဲ့ဒါ မူယာ့ကို ပြောပြတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မူယာ ပြန်ပြောတာလေ။ အဲ့ဒီနေ့က သူ့မျက်နှာ အတော်မကောင်းဘူး။ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေတယ်။ ကျွန်တော် သူ့နေတဲ့အခန်းကို ရောက်သွားလို့ သူပြောပြတာ။ ဦးညွန့်ဝေ သေတဲ့အကြောင်း သူပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို တခြားဘာမျှ ထပ်မပြောဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း နေချင်ပုံရတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်နေ့တွေ ကျွန်တော်သူ့ကိုသွားမတွေ့ဘဲ နေခဲ့တယ်။ အဲ့ဒါက ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခံစားရလို့ပဲ။ နောက်တော့ မူယာအဆိပ်ကြောင့် သေသွားတယ်”

“မူယာအလောင်းကို ဘယ်သူဦးဆုံးတွေ့တာလဲ”

“မူယာနေတဲ့တိုက်ခန်းက လုံခြုံရေးတစ်ယောက်ပါ။ မူယာ အလုပ်မသွားဘူး။ အပြင်ထွက်တာလည်း မတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် နေဝန်း နီက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက စိတ်ပူပြီးလိုက်လာတယ်။ အခန်းကို အတွင်းကနေ ပိတ်ထားတယ်။ ခေါ်တော့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် လုံခြုံရေး ကို ခေါ်ရတယ်။ လုံခြုံရေးနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက်က တံခါးကို ဖွင့်ဝင်ရတယ်။ အဲ့ဒီမှာ မူယာကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသေဆုံးနေတာကို တွေ့ရတာပဲ။ တွေ့တဲ့နေ့ဟာ မူယာသေပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာနေ ပြီတဲ့”

“ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ဘာသာ အဆိပ်သောက်သေရင် အိပ်ရာထဲမှာ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ကြမ်းပြင်မှာဆိုကတည်းက တစ်စုံတစ်ယောက် အဆိပ်ခတ်တာကို သူ့သောက်မိပြီး မထင်မှတ်ဘဲ ဝေဒနာခံစားရလို့ လဲကျသေဆုံးတာ ဖြစ်နိုင်တာတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိလဲ”

“ကျွန်မ လူသတ်မှုတော်တော်များများ လိုက်ခဲ့ဖူးလို့ပါ”

“ခင်ဗျားနာမည် ဒေါ်မေစံရှားနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာ . . . အခုမှ သတိရတယ်။ ခင်ဗျားက နာမည်ကြီးပဲ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတချို့ ပြောနေတာ ကြားဖူးတယ်”

“မူယာက အလှူဂျစ်ဖြစ်တတ်လား”

“မဖြစ်တတ်ပါဘူး”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ်”

“အလှူဂျစ်မဖြစ်တတ်ရင် ဦးညွန့်ဝေလို အလှူဂျစ်ဖြစ်လို့ သောက်တဲ့ ဆေးသောက်တာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ရဲတွေက ဆေးသောက် လို့ ဆေးထဲမှာပါတဲ့အဆိပ်ကြောင့်လို့ ဘာကြောင့် ယူဆတာတဲ့လဲ”

“မူယာသေဆုံးတော့ သူ့စားပွဲခုံပေါ်မှာ အဲ့ဒီလို ဆေးပုလင်း လေး တွေ့တယ်လေ။ အဲ့ဒါကြောင့် နေမှာပေါ့”

မေစံရှားအဖို့ တွေးစရာတစ်ချက် ဖြစ်သည်။

“ရှင်နဲ့မူယာတွေတဲ့နေ့ မှတ်မိလား”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ထင်တယ်။ သူ့ရှေ့နေတွေဆီက ဖုန်းရတဲ့နေ့ပဲ မူယာသေတာက စနေနေ့ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ် စနေနေ့”

“ဦးညွန့်ဝေ သေတာနဲ့ လေးရက်မြောက်ပဲ”

ဦးညွန့်ဝေက မူယာအခန်းကို လာတတ်သလား။ မူယာအခန်း သော့တစ်ချောင်း ဦးညွန့်ဝေ၏ စားပွဲအံ့ဆွဲတွင် တွေ့ရသည်ဆိုသော ကြောင့် ဤအချက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဦးညွန့်ဝေလာရင်း အလှူဂျစ်ဆေး ပုလင်း ကျန်ခဲ့တာလား။ မူယာက တခြားနည်းဖြင့် အဆိပ်မိသေဆုံးပြီး ဆေးပုလင်းတွေ၍ အလှူဂျစ်ဆေးတောင့်ကြောင့်ဟု ယူဆစရာဖြစ်ခဲ့ တာလား။

မေစံရှားက သူမ၏လယ်သာအိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ကာ သန်းထိုက်ဦးကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်မလိပ်စာကတ် ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ရတယ်။ မူယာ မိတ်သတ်ပြီး ကျွန်မကိုပြောဖို့ အသိပေးဖို့ တစ်ခုခုသတိရရင် ဆက်သွယ်ပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပြောစရာရှိမယ် မထင်ဘူး”

သူ၏ ရေပိတ်စကား။

“ရှိရင် ပြောတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ရှိမယ်ထင်တာပါပဲ”

သူဘာမျှ ဖြန်မပြော။

“အဲ... ရှေ့မှာ ကားရပ်ပေးပါ။ ကျွန်မ ဝင်စရာတစ်ခုရှိတာ ခုမှသတိရတယ်။

မေစံရှား ပြောစကားကြောင့် သန်းထိုက်ဦးက ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ပေးသည်။ မေစံရှားက ကားခအဖြစ် တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက်ကိုထုတ်ပေးတော့ သူမယူ။ သူက ပြောသည်။

“လမ်းကြိုလိုပါ။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးလည်းတင်လိုပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့အမှုကို ဖော်ပေးမယ်ဆိုလို့”

“တရားခံက ရှင်ဖြစ်နေရင်ကော”

“ခင်ဗျားမှာ အကြောင်းအချက်ခိုင်လုံရင် စွဲပေါ့ဗျာ”

မေစံရှား ပြုံးမိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မေစံရှားကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည်နှင့် ကားက ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ ကားကို နောက်မှကြည့်ရင်း မေစံရှားအတွေးတွေ ရှည်လျားနေပြန်သည်။

သန်းထိုက်ဦး အမှုအရာတွေ ဘာကြောင့်ပျက်နေရတာလဲ၊ မိမိကို ဘာကြောင့် မလိုလားရတာလဲ။



အခန်း (၁၇)



“ဒေါ်မေစံရှား လိုက်နေတဲ့အမှုက ဘာထူးပြီလဲ”
ရဲစခန်းတွင်းဝင်လိုက်ပြီး ရဲအုပ်မျိုးအောင်၏ စားပွဲရှေ့ရောက်
ချင်ပင် ရဲအုပ်မျိုးအောင်က ဆီးကြို၍မေးလိုက်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေနှင့်ပတ်သက်မှု ရှိခဲ့တဲ့လူတွေကိုတော့ ကျွန်မစုံစမ်း
တာပါပဲ။ သူတို့ဆီက တွေးစရာလေးတွေ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ
မသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အတိအကျ ကောက်ချက်မချနိုင်သေးဘူး။
တာနဲ့ ရဲအုပ်ကြီးဆီကို သတင်းပို့ပါမယ်”

“ထိုင်ပါဦးဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်”

မေစံရှားက စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ရဲအုပ်ကြီးကို ကြိုပြီးတိုင်ထားချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ဒေါ်မေစံရှား”

“ကျွန်မ မမိုးကေသီနဲ့ဆုံတွေ့ပြီး ပြန်တဲ့တစ်ညမှာ ကျွန်မကို လုပ်ကြံသူတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်”

ရဲအုပ်မှူးတောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အသေးစိတ်ပြောပါဦး”

မေစံရှားက စားသမားနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော ညအကြောင်း အပြည့်အစုံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မေစံရှား၏ ဇာတ်လမ်းအဆုံးတွင် . . .

“အင်း . . . ဒါဆိုရင်တော့ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုဟာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပြီ။ ဒီအမှုကို ဒေါ်မေစံရှား ပြန်လိုက်တာကြောင့် အမှုမှာပါဝင်ပတ်သက်တဲ့သူက ဒေါ်မေစံရှားကို နှုတ်ပိတ်ကြိုးစားတာပဲလားလို့ တွေးစရာရှိလာတယ်။ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ဒီအမှုမှာ မမိုးကေသီကတရားခံမဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ဦးဖြစ်ဖို့ ရှိတယ်”

ရဲအုပ်မှူးအောင်က မှတ်ချက်ပေးသည်။ သူ နဖူးကြောတွေ တွန့်နေအောင် အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန်လည်း ရှိ၏။

“ကျွန်မလည်း ရဲအုပ်ကြီးနဲ့ အတွေးတူပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်မေစံရှားလာသွားပြီး ဦးညွန့်ဝေအမှုအကြောင်းပြောပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီအမှုကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်က ပံ့ပိုးသူအနေနဲ့သာရှိခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံလည်း နုနေသေးတယ်။ ရဲအုပ်ဦးလွန်းအောင်ကပဲ အစစအရာရာ

စစ်ဆေးပြီး ရုံးတင်ခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တာဝန်လည်း သိပ်မရှိဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မေစံရှားက မမိုးကေသီကို ယုံကြည်မှု နှိမ့်နေတယ်ဆိုတာသိရတော့ ပြန်တွေးစရာ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဒေါ်မေစံရှားကို ပြခွဲအမှုတွဲကို ကျွန်တော်ပြန်လေ့လာတယ်”

“ရဲအုပ်ကြီး ဘာတွေ့လဲ”

“မမိုးကေသီဘက်က သံသယအကျိုးခံစားရဖို့တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မမိုးကေသီဘက်က ဆိုက်ပါတဲ့ရှေ့နေက အဲဒါကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးမချနိုင်ခဲ့လို့ပဲ”

မေစံရှား အားတက်သွားသည်။ ရဲအုပ်မှူးအောင်က သူမနှင့် အမြင်တူလာခဲ့ပြီ။

“တွေ့စရာလူ နှစ်ဦးသုံးဦး ကျန်နေသေးတယ်။ သူတို့ကို တွေ့ပြီးရင် အမှုအခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်းဘောင်ခတ်ပြီး Scope ကျဉ်းယူဖို့ ရနိုင်တယ်ထင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်မေစံရှား ဟိုမိန်းကလေးကို တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“ချယ်ရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလေ။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလေးပေါ့”

“သူနဲ့တွေ့ချင်နေတာ။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ရှာမရသေးဘူး”

“ဒါဆိုအတော်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတောင် ဒေါ်မေစံရှားကို အကြံပေးမလို့။ ဒီအမှုကိုစစ်ဆေးတုန်းက ချယ်ရီကကြားချောင်ပြီး ရှိနေခဲ့တာကို အမှုတွဲထဲမှာ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်။ သူက အတွင်း

ရေးမှူးမလေးဆိုတော့ ဦးညွန့်ဝေရဲကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ သူသိမှာပဲ။ သူနဲ့လည်း အကြောင်းကိစ္စ ရှိနိုင်တာပဲ။ အရင်က ကျွန်တော်တို့က မမိုးကေသီလမ်းကြောင်းကိုပဲ ဖိပြီးလိုက်ခဲ့လို့ သူလွတ်ကျန်နေခဲ့တာ”

“မှန်ပါတယ် ရဲအုပ်ကြီး။ သူဟာလည်း အဓိကဇာတ်ဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ဖွယ် ရှိပါတယ်”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်က သူ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်ပိုင်းကလေး တစ်ခုကိုထုတ်ယူပြီး မေ့ရှားကို ပေးသည်။

“ကျွန်တော် အမှုတစ်ခုကိုလိုက်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲချယ်ရီကို ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်။ မှတ်မိတာကတော့ ပြောရရင်နည်းနည်းတော့ ရှက် စရာကောင်းတယ်နော် မေ့ရှားရေး။ ဦးညွန့်ဝေ အမှုတုန်းက ချယ်ရီ ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ပြီး စိတ်ဝင်စားမိခဲ့လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ ပါဗျာ။ ဘာမှရှေ့မတိုးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တာဝန်တွေနဲ့ဆို တော့ နှလုံးသားအရေး ဘေးချိတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီမှာ ကျွန် တော် ပြန်တွေ့ရတယ်”

မေ့ရှားက ရဲအုပ်မျိုးအောင်ပေးသည့် စာရွက်ပိုင်းကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘော့ပင်ဖြင့် အသော့ရေးမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

Angel စားသောက်ဆိုင်တဲ့။



အခန်း (၁၈)



Angel စားသောက်ဆိုင်ကိုတော့ တစ်ဦးတည်းမသွားလို့သဖြင့် ကိုနေသော်ကိုအဖော်ခေါ်၍ မေ့ရှားသွားခဲ့သည်။

ဆိုင်က ရန်ကုန်မြစ်ကမ်းကို မေးတင်ဆောက်ထားသဖြင့် မြစ် ခံရှခင်းကို လှမ်း၍ခံစားနိုင်သည်။ ကျယ်ဝန်းပြီး သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလှပ နှာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသောဆိုင်ထဲတွင် Stage တစ်ခု ရှိနေသည်။ စားသုံးသူများကို သီချင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေမှုပါဝင်မည်။

မေ့ရှားနှင့်ကိုနေသော်ရောက်သွားချိန်မှာ ညမှောင်ရီပျိုးစ ဖြစ်၏။ ဆိုင်မှာ လူစည်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် Stage Show

တော့ မစသေး။

ကိုနေသော်က စားပွဲထိုးလေးအားခေါ်၍ စားစရာမှာသည်။ အရက်ဘိယာစသော သောက်စရာယမကာမပါ၍ အံ့ဩဟန်ရှိနေသော စားပွဲထိုးလေးကို . . .

“ချိန်းထားတဲ့ ညည်သည်လာမှ သောက်စရာမှာမယ်”

ဟုကိုနေသော်က အဆင်ပြေစကား ရွေးပြောရသည်။

ပိုင်း သုံးလေးခုမှအပ တစ်ဆိုင်လုံး စားသုံးသူတွေအပြည့်

ဖြစ်၏။

“ချယ်ရီက သီချင်းဆိုတာဆိုတော့ ခဏစောင့်မှရလိမ့်မယ်။ အထဲမှာရှိချင်ရှိနေနိုင်တယ်။ ရောက်ချင်မှလည်း ရောက်နိုင်မယ်”

ကိုနေသော်က မေစံရှားအား အနားကပ်၍ ပြောသည်။

“ရဲအုပ်မျိုးအောင်ဆီမှာ ချယ်ရီဇာတ်ပုံရှာတာမရှိလို့ La။ Firm ကိုသွားပြီး ဦးဇော်ပိုင်ကို မေးရတယ်။ ဦးဇော်ပိုင်က ရှာပေးမယ် ဆိုပြီး အရင်က ဝန်ထမ်းဖိုင်တွေကို ရှာတွေ့၊ ချယ်ရီရဲ့ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင် (C.V) ထွက်လာလို့ ယူလာတယ်။ ဦးဇော်ပိုင်ကတောင် ချယ်ရီနဲ့ တွေ့ပြီးလို့သေချာရင် သူ့ကိုပြန်ပြောပါတဲ့။ သူ့ဆီက ငွေတွေချေးသွား တာ မနည်းဘူးရှိတယ်တဲ့။ ပြန်တောင်းရမယ်တဲ့။ ဦးဇော်ပိုင်ကတော့ တကယ် မနီးနီးမင်းပဲ။ ရှေ့နေလောကမှာ ငွေတောင်းရက်စက်တဲ့ ရှေ့နေ လို့နာမည်ကြီးသလို ချယ်ရီချေးထားတဲ့ငွေအကြောင်း ရှားနဲ့စတွေ့တုန်း ကလည်း ပြောဖူးတယ်”

မေစံရှားစကားကြောင့် ကိုနေသော်ကပြုံး၍ . . .

“အဲဒီ ဦးဇော်ပိုင်က လူပျိုကြီးမဟုတ်လား။ ကိုယ်ရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေသူများကို မပေးချင် မကျွေးချင်လို့ မိန်းမမယူဘဲနေတာ

နေမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကိုကိုနဲ့တော့ ပြောင်းပြန်ပဲနော်။ ကိုကိုကတော့ ကိုကို ရှာတာ ကိုအပ်ချင်လို့ လက်ခံပါ။ လံကံခံပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုတာ တောင် ကိုကိုချစ်သူက ခေါင်းခါနေဆဲပဲနော်။ ဝမ်းနည်းဖို့ သိပ်ကောင်း တာ”

“ဟော . . . ဇာတ်လမ်းကောင်းတုန်း ကြော်ငြာက ဝင်လာ ပြန်ပြီ”

“ဒါ ကြော်ငြာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကမှ ဇာတ်လမ်း။ တကယ် အချစ် ဇာတ်လမ်း”

မေစံရှားကရယ်၍ ကိုနေသော့လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ရိုက် သည်။

“ရှေ့နေထက် စာရေးဆရာက အပြောပိုကောင်းတယ်နော်။ စာမရေးဘဲ စာပေဟောပြောပဲ လိုက်ဟောစားရင် ပိုအောင်မြင်မှာ”

“မရယ်နဲ့။ ရယ်ရင် သိန်းသန်းကုဋေတန်တဲ့စကား ပေါ့သွား မယ်”

“ရှား ကိုကိုကို အားနာပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏ တလေး သည်းခံပါ။ ရှား ကိုကိုသဘောကျ ဖြစ်တော့မှာပါ။ ရှား ဆုံးဖြတ် ထားပြီးပါပြီ”

“တကယ်”

“တကယ်ပါ ကိုကို”

စားပွဲထိုးလေးက စားစရာများ လာချပေးသည်။ ကိုနေသော်

“သောက်စရာပါ မှာလိုက်မယ်။ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး ပေးကွာ”
 ဟု စားပွဲထိုးလေးကို ပြော၏။ ပြီးမှဆက်၍ . . .
 “ညီလေး အစ်ကိုတို့ကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါ”
 “ဘာများလဲ အစ်ကို”
 “ဒီဆိုင်မှာ အစ်ကိုတို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် သီချင်းဆိုတယ် ဆိုလို့ တွေ့ချင်ပြီးလာတာ။ သူ့နာမည်က ချယ်ရီတဲ့။ ရှိလား”
 “မချယ်ရီလား၊ ရှိတယ် အစ်ကို”
 “သူ ရောက်နေပြီလား”
 “ရောက်နေပြီ။ အဝတ်အစား လဲနေတယ်”
 “ခဏလောက်ခေါ်ပေးလို့ရမလား။ ရရင်ခေါ်ပေးပါကွာ”
 ကိုနေသော်က စားပွဲထိုးလေးလက်ကိုဆွဲ၍ တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ “ခဏစောင့်အစ်ကို” ဟူ၍ စားပွဲထိုး လေး ထွက်သွားသည်။
 ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် စားပွဲထိုးလေးနှင့်အတူ မိန်းမပျို တစ်ဦးပါလာသည်။ အသံကသုံးဆယ်နီပါးဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း ခေတ်ရှေ့ပြေးစွာ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့ထားမှုကြောင့် နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ် ဟုပင် မှတ်ထင်ရ၏။ အပျော့သားအင်္ကျီမှာ ရင်ဟိုက်မှုကဲ့နေပြီး အောက် က ဘောင်းဘီအသားပျော့ ကျပ်ကျပ်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အဝတ်အစားတို့မှာ ကွက်တိကျလွန်းနေသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် အလှက ကောက်ကြောင်းတွေ ပေါ်လွန်းနေသည်။ ဆံပင်တို့မြောင့်ကာ ပခုံးပေါ်ချထားသည်။ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတို့က မျက်နှာ၏အလှကို ပံ့ပိုးပေးနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း သူမ၏အလှမှာ တည်ငြိမ်မှုလျော့ ပါးလွန်လှသည်။

သူမသည် ချယ်ရီ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
 “မမကိုတွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေက သူတို့ပဲ”
 “အစ်ကိုပြောတဲ့ မချယ်ရီလေ”
 စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။
 ချယ်ရီက သူမ မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းများမို့ ကိုနေသော်ကိုရော မေ့ရှားကိုပါ ခပ်တည်တည် စူးစမ်းအကဲခတ်ကာ ရပ်နေ၏။
 မေ့ရှားက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သဖြင့် . . .
 “ထိုင်ပါဦး မချယ်ရီ။ ကျွန်မတို့ ခဏလောက် စကားပြောကြ ခုအောင်ပါ”
 ဟု စကားစလိုက်သည်။
 “ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
 ချယ်ရီက ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းမေးသည်။ မေးရင်း ကလည်း မသင်္ကာသလို ကြည့်သည်။
 “ကျွန်မက မေ့ရှားပါ။ ရှေ့နေပါ။ သူက ကျွန်မချစ်သူ စာရေး ဆရာ အယ်ဒီတာပါ”
 မေ့ရှားက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမ၏ Business Card ကို ထုတ်ပေးသည်။ ချယ်ရီက ကတ်ကိုကြည့်ပြီး . . .
 “ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ”
 ဟု ပြန်မေးသည်။
 ကိုနေသော်က ဘာမျှဝင်မပြော။
 “ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးခဲ့ရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မချယ်ရီဆီက ကျွန်မ သိခွင့်ရနိုင်တာလေးတွေ လိုချင်လို့ပါ”
 မေ့ရှားက ပြောပြစ်ချေငံစွာ ပြောသည်။

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးခဲ့မှု ဟုတ်လား”

မထင်မှတ်သောအကြောင်းကြောင့် မချယ်ရီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။ မျက်နှာပျက်သွားသည်မှာ အဝီအပြင် အထင်အရှား။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ကြက်သေသေသလို ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးပြူးပြူးကော်လားဖြင့် . . .

“အဲ . . . အဲဒါက ကြာခဲ့ပြီလေ”

မချယ်ရီထံမှ ဦးဆုံးထွက်လာသော စကား။ အသံတုန်တုန်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရှစ်နှစ်ကျော် သွားပါပြီ”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သည်တစ်ခါအမေးက အနည်းငယ် မာဆတ်၏။ မေစံရှားက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် . . .

“မချယ်ရီနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေဆီမှာ မချယ်ရီအတွင်းရေးမှူးအနေနဲ့ လုပ်ခဲ့တာမို့ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုအတွက် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ မချယ်ရီဆီက သတင်းအချက်အလက်တွေ ရနိုင်မယ်ထင်လို့ပါ”

ရှင်းပြသည်။ ကိုနေသော်က ငြိမ်၍ကြည့်နေ၏။

ချယ်ရီ ပို၍အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အမှုမှန်ပေါ်ဖို့ ဟုတ်လား။ အမှုကပေါ်လို့ သူ့ဇနီးတောင် ထောင်ကျသွားခဲ့ပြီလေ”

“အဲဒါက တစ်စုံတစ်ခု လွဲချော်နေပုံရလို့ပါ”

“ရှင်”

“ကျွန်မကို မမိုးကေသီကအမှုအပ်လို့ ကျွန်မက အမှုကို အစကနေ ပြန်လိုက်နေတာပါ”

ချယ်ရီက မေစံရှားကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာအနည်းငယ် လွှဲလိုက်သည်။ ချယ်ရီ၏ရင်ကလေး နိမ့်ချိုမြင့်ချို ရှိနေ၏။ မျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ်လှုပ်ရှားနေရာမှ . . .

“မိုးကေသီက ထောင်ထဲမှာ မဟုတ်လား”

ခပ်တိုးတိုးစကားသံ ထွက်လာ၏။

“မမိုးကေသီ ထောင်ကလွတ်လာပါပြီ”

“ဘယ်တုန်းက လွတ်တာလဲ”

“တစ်ပတ်ကျော်လောက်ကပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မ မသိဘူး”

“ဦးညွန့်ဝေအကြောင်း မချယ်ရီဘာသိလဲ။ သိသလောက် ပြောပြပါ”

“အဲဒီလူက လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ သေသင့်တဲ့သူပါ။ သူသေတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မုန်းစရာ ကောင်းလို့ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုမုန်းတယ်”
ယခုအချိန် မချယ်ရီက မေးသမျှကို မဆိုင်းမတွပြောနေ၏။

ဦးစားခြင်း စကားလုံးရွေးခြင်းပင် မပြု။ ကိုနေသော်က မချယ်ရီကို ဘေးမှနေ၍ အကဲခတ်နေသည်။

“မချယ်ရီက ဘာကြောင့် ဦးညွန့်ဝေကို မုန်းတာလဲ”

ချယ်ရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို မေစံရှား သတိပြုမိ၏။

“အဲဒါ ပြောပြပါလား”

“အခု အချိန်မရဘူး”

“ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မချယ်ရီသိထားတဲ့

တခြားအချက်တွေရှိမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ အဲဒါတွေလည်း ပြောပြစေချင်တယ်”

“ကျွန်မ သီချင်းဆိုရတော့မှာ။ အချိန်ရောက်နေပြီ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကျွန်မအိမ်ကို မနက်ဖြန်လာခဲ့ပါလား။ ကျွန်မအိမ်မှာ တစ်နေ့လုံးရှိမယ်”

“မချယ်ရီက ဘယ်မှာနေလဲ”

“ယုဇနအိမ်ရာမှာ”

သူမ၏ တိုက်နံပါတ်၊ အခန်းနံပါတ်ကိုပါ ပြောပြသည်။ ပြောရင်းက သူမ၏မျက်ဝန်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသလို အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ သူ့ညာလက်ကို နှုတ်ဆက်သည့်ဟန် မြောက်မလိုပြုပြီးမှ ပြန်၍ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နေရာမှ ရုတ်ချည်းထ.ရပ်ကာ . . .

“ကျွန်မရဲ့ဘော့စ် ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မ သွားတော့မယ်” ဟု ပြောသည်။ ပြောရင်း ခြေလှမ်းကို ပြင်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မချယ်ရီ၊ မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်မလာခဲ့မယ်” မေစံရှားက လှမ်းပြောလိုက်၏။

ခေါင်းညိတ်ပြီး မချယ်ရီ ထွက်ခွာသွားသည်။

စောစောက မချယ်ရီကြည့်နေရာသို့ မေစံရှားက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထူးခြားမှုရှိသောသူ မမြင်ရ။ ဆိုင်တွင်းရှိ စားပွဲမျက်နှာပုံမှန်အတိုင်း စားသောက်သူများနှင့်သာ။

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ စူးခနဲထွက်သွားသော ဆိုင်ရှေ့မှ ကားတစ်စီး။ သို့သော် အငှားကားဖြစ်၏။ ဒါကလည်း ထူးခြားသည်မဆိုနိုင်။

“ကိုကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

မေစံရှားက ကိုနေသော်၏ သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်သည်။

“မချယ်ရီမှာ တစ်ခုခု ပြောချင်တာရှိပုံရပါတယ်”

“ရှားလည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုကို သတိထားမိလိုက်လား”

“ဘာကိုလဲ”

“မချယ်ရီ ထွက်မသွားခင်လေးမှာ သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပုံရတယ်။ သူပြောတာ သူ့ဘော့စ်လာပြီတဲ့။ အဲဒါ ရှားသံသယရှိတယ်”

ကိုနေသော်က မေစံရှားကို စိုက်ကြည့်၏။

“ကိုကိုတော့ မထင်တတ်ဘူး။ ရှားထင်တာက”

“အဲ . . . အဲဒါ ထားပါလေ။ မနက်ဖြန် သူနဲ့တွေ့ရမှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ သူ့စကားနားထောင်ပြီး အဖြေရှာကြည့်ရမှာပဲ။ မနက်ဖြန်တို့ကိုလိုက်နိုင်မလား”

“မလိုက်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းဖောင်ပိတ်ရက် အလုပ်ရှုပ်မှာဆိုလို့”

“ဒါဆိုရင် ရှားပဲ တစ်ကိုယ်တော်လိမ့်ရမှာပေါ့”

“အစစအရာရာ သတိထားပါရှားရယ်”

“စိတ်ချ”

မကြာခင် တီးလုံးသံသီချင်းသံများ ထွက်လာသည်။ စင်ပေါ်မှ မချယ်ရီ၏သီချင်းကို ဖျော်ဖြေမှုစတင်နေပေပြီ။



ဆေးရုံကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရပြီး လူအများလည်း ပိုင်းအုံ
နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခုခုဖြစ်နေပုံရသည်။

တိုက်က အထပ်များစွာ၊ အခန်းများစွာရှိနေပေရာ မည်သည့်
အထပ်၊ မည်သည့်အခန်းက ပြဿနာဖြစ်နေသည် မဆိုနိုင်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုနေသံများကို နား
ထောင်ဧတော့ဘဲ ချယ်ရီနေထိုင်ရာလေးထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ချယ်ရီ၏အခန်းက တံခါးပွင့်နေပြီး လူများ၊ ရဲများဖြင့် ရှုပ်
ထွက်ခတ်နေ၏။ မေ့ရှား ရင်ထိတ်သွားသည်။ ချယ်ရီဘာဖြစ်သနည်း။

မေ့ရှားအခန်းတွင်းဝင်မည်အပြု အခန်းတွင်းမှ ဆေးရုံ
အထိမ်းများက ကတ်တစ်ခုကို မ၍ ထုတ်ယူလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်

အထိမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကတ်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ဦး ပါလာ၏။
အဝတ်ဖြူဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးအုပ်ထားသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်

သေဆုံးသွားသူ၏ အလောင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်ရသည်။
မည်သူနည်း။ ချယ်ရီများလား။

“ဒီထဲကို ဝင်လို့မရပါဘူး”
ရဲသားလေးတစ်ဦးက မေ့ရှားကို လှမ်းတားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”
“လူသတ်မှုဖြစ်သွားလို့ပါ။ စုံစမ်း စစ်ဆေးနေဆဲပို့ပါ”

“ကျွန်မက ချယ်ရီရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ ချယ်ရီဆီကို လာတာပါ။
သေဆုံးတာက ဘယ်သူပါလဲ”

“အခု သေဆုံးတာ အဲဒီချယ်ရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးပါပဲ”
“ရှင်”

မေ့ရှား အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။ ချယ်ရီ သေဆုံးသွား
စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အခန်း (၁၉)



အငှားကားပေါ်မှ မေ့ရှားဆင်းလိုက်ချိန်တွင် ယုနေအိမ်ရာက
လူသွားလူလာ စည်ကားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်မှနာရီကို
ပင့်ကြည့်တော့ ကိုးနာရီမိနစ်လေးဆယ်ရှိနေပြီ။

ချယ်ရီပေးခဲ့သော လိပ်စာအရ တိုက်ခန်းကိုရှာရဦးမည်။
ကားဆရာက အနီးဆုံးနေရာမှာ ချထားပေးသဖြင့် ဝေးဝေး
သွားစရာတော့မလို။ စုံစမ်းမေးမြန်းနေဖို့လည်း မလို။ တိုက်တွေ့
နံပါတ်တွေက အထင်းသား။

သို့သော် . . .

ချယ်ရီနေထိုင်ရာ တိုက်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ရဲကားတစ်စီး

ခဲ့၏။ မနေ့ကပင် ချယ်ရီကို တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ ယခု ချယ်ရီ လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွားရပြီး အနိစ္စက မြန်ဆန်လွန်းလှပါတကား။

ပြီးတော့ လူသတ်မှုတဲ့။

ချယ်ရီကို ဘယ်သူ့သတ်သနည်း။

မည်သို့ သတ်သွားသနည်း။

တရားခံရော မိပြီလား။

“ဘာလဲဟေ့ မောင်သစ်”

အတွင်းမှ လှမ်းမေးသံတစ်ခု . . .

“ဒီမှာ မချယ်ရီရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့ဆရာ”

ရဲသားလေးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီကို လွှတ်လိုက်ပါကွာ”

ရဲသားလေးက မေ့ရှားကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“အထဲကိုဝင်ပါ။ ရဲအရာရှိက ခေါ်နေပါတယ်”

ဟုပြောသည်။

မေ့ရှားအခန်းတွင်း ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းတွင်း၌ အခင်းဖြစ်နေရာအား စစ်ဆေးမှတ်သားနေသော ဒုရဲအုပ်တစ်ဦးနှင့် ရဲတပ်ကြီးကြီးတစ်ဦး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူ မှုခင်းသတင်းထောက်၊ ရုပ်ကွက်လူကြီးများဖြစ်ဟန်တူသူ သုံးလေးဦးကိုကျော်၍ ဝင်လိုက်လျှင် ဆက်တိုက်ထိုင်ကာ မှတ်တမ်းရေးနေသော ရဲအုပ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

မေ့ရှား အနားရောက်သွားလျှင် ရဲအုပ်က မော့ကြည့်သည်။

“ဟာ . . . ဒေါ်မေ့ရှားပါလား။ ချယ်ရီရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာ

ဒေါ်မေ့ရှားလား”

သူ့ထံမှ အံ့အားသင့်စကား။

သူကားရဲအုပ် ဝင်းမြိုင် ဖြစ်သည်။ မေ့ရှားနှင့်အမှုတစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံကာ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

“ကိုဝင်းမြိုင် ဒီမြို့နယ်ကို ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ထိုင်ဗျာ . . .

ဒေါ်မေ့ရှား”

မေ့ရှားက ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်၏ ရှေ့မှလွတ်နေသော ဆက်တိုက်အလုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခု သေဆုံးသွားတာ မချယ်ရီလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်မေ့ရှား။ မချယ်ရီက ဒေါ်မေ့ရှားရဲ့ မိတ်

ဆွေလား”

“အင်း . . . မိတ်ဆွေလို့ ပြောရင်ရမှာပါ။ မနေ့ညနေကမှ

တွေ့ဖူးခဲ့တာ”

ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်က စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော ပလတ်စတစ်ခွက်အချို့ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ညွှန်ပြရင်း . . .

မချယ်ရီရဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သက်သေခံဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေ ရှာ

ချယ်ရီရဲ့ပစ္စည်းတွေအထဲမှာ ဒေါ်မေ့ရှားရဲ့ Business Card ကို တွေ့လိုက်တယ်။ မချယ်ရီရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ပြောရင်းကြည့်သည်။ အကြည့်မှာ မေးခွန်း

ထူသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့က သူနဲ့ Angel စားသောက်ဆိုင်မှာ

တွေ့ကျွန်မကမိတ်ဆက်ရင်း ပေးခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို အဲဒီ Angel စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံတော့မှ မချယ်ရီ

ဒေါ်မေ့ရှား စတင်သိကျွမ်းတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ အရင်က မတွေ့ဖူး။ မသိဖူးပါဘူး”

“ဒေါ်မေစံရှားက ဘာကြောင့် Angel စားသောက်ဆိုင်လို နေရာမျိုးကို သွားရတာလဲ”

“မချယ်ရီကို တွေ့ဖို့ပါ”

“အကြောင်းရှိလို့လား”

“ရှိပါတယ်။ ကျွန်မလိုက်နေတဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ သေဆုံးသွား သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် မချယ်ရီက အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီက အချက်အလက်တွေ သိချင်တာရှိလို့ပါ။”

“သေဆုံးသူက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးညွန့်ဝေပါ။ Law Firm တစ်ခုထောင်ထားတဲ့ ရှေ့နေကြီး တစ်ဦးပါ”

“ကျွန်တော် မကြားမိပါလား”

“မကြားမိဆို ဒီအမှုက ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရှစ်နှစ်ကျော် ရှိခဲ့ပြီလေ။ အဲဒီအမှုအတွက် ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ဇနီးဟာ လူသတ်တရားခံအဖြစ် ထောင် ကျခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးတောင် ထောင်ကလွတ်လာပါပြီ”

“ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင် နားရှုပ်သွားသည်လား။ နားမလည်နိုင်သည် လား မသိ။ ဇဝေဇဝါ မျက်လုံးများဖြင့် မေစံရှားကို ကြည့်သည်။”

“အမှုကလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ တရားခံတောင် ထောင်ကျပြီး ထောင်က လွတ်လာပြီဆိုမှ ဒေါ်မေစံရှားက ဘာကြောင့် အခုမှ အမှု လိုက်စုံစမ်းနေရတာလဲ”

“မေစံရှားက ပြုံးလိုက်သည်။”

“ဒါက ဒီလို ကိုဝင်းမြိုင်ရဲ့။ ထောင်ကျခဲ့ရတဲ့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ ဇနီး မမိုးကေသီက ထောင်ကထွက်လာပြီးမှ ကျွန်မဆီရောက်လာပြီ”

ဒီအမှုမှာ သူ ဦးညွန့်ဝေကို မသတ်ခဲ့ရကြောင်းနဲ့ အမှုမှန်ဖြစ်ဖို့ ပြန် လိုက်ပေးပါလို့ အမှုအပ်ခဲ့လို့ပါ”

“ဗျာ”

“ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင် ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း ပါလားဗျာ။ ဒါဆို အဲဒီအမှုမှာ မမိုး ကေသီက သူမကျူးလွန်ဘဲ အပြစ်ကျခဲ့ရတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“အခြေအနေတွေနဲ့ သက်မဲ့သက်သေတွေက သူ့ကို တရားခံ ဖြစ်စေခဲ့လို့ပေါ့ ကိုဝင်းမြိုင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းမြိုင်သိပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ ကျွန်မတို့အားကိုးတဲ့ သက်မဲ့သက်သေတွေက လှည့်စား တတ်တယ်လေ။ ကြည့်သူ့ရဲ့ ရှုထောင့်အပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်ကွာခြားတတ် တယ်လေ”

“ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင် သက်ပြင်းမောကြီးကို မှတ်ထုတ်သည်။”

“ဟူး... စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ။ အဲဒါနဲ့ အခု မချယ်ရီက ဘယ်လိုဆက်စပ်နေလို့လဲ”

“စောစောက ကျွန်မပြောခဲ့သလို သေဆုံးသူ ဦးညွန့်ဝေဆီ မှာ အတွင်းရေးမှူးမလေးအဖြစ် အဲဒီတုန်းက တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ တာက မချယ်ရီလေ”

“မချယ်ရီက အခုအဲဒီ Law Firm မဟုတ်တော့ဘဲ Angel မှာသိချင်းဆိုနေတာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါကို ဒေါ်မေစံရှားဘယ်လို သိတာလဲ”

“ရဲအုပ်မျိုးအောင်က ညွှန်လိုက်တာပါ။ ရဲအုပ်မျိုးအောင်က ဦးညွန့်ဝေအမှုကို မကိုင်းခဲ့ရပေမဲ့ အဲဒီအမှုဖြစ်စဉ်က သူဟာ ဒုရဲအုပ်ဘဝ

နဲ့ အဲဒီတန်းမှာ ရှိနေခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဪ... ကိုမျိုးအောင်ကို ကျွန်တော်သိတယ်။ သူက သိပ်တော်တဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ပဲ”

“မချယ်ရီက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုဝင်းမြိုင်”

“စားနဲ့ထိုးသတ်ခံရတာပဲ ဒေါ်မေစံရှား။ စားဒဏ်ရာလေးချက် တွေ့ရတယ်။ အလောင်းအနေအထားကြည့်ရတာ ညဉ့်လယ်ပိုင်းလောက် က အသတ်ခံရပုံပဲ”

မေစံရှား တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်နေရာမှာ အလောင်းတွေ့လဲ”

“အိပ်ရာပေါ်မှာ”

“တံခါးတွေဘာတွေ ချိုးဖျက်ထားတာ၊ ဖောက်ဝင်လာတာ မျိုးကောရှီလား”

“မရှိဘူး”

“မချယ်ရီ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ အတူအိပ်ခဲ့တဲ့လက္ခဏာ ရှိလား”

“ယူဆရတာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ခိုးသူဝှက်ဝင်လာပြီး ပစ္စည်းခိုးရင်း သတ်မိသွားတာမျိုး မဖြစ်နိုင်သလို မုန်းတီးသူတစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ရောက် လုပ်ကြံတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူရင်းထဲကပဲ။ ရင်းတာမှ ချစ်သူထံ မျိုးတွေနေတဲ့သူ ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒါပို့ မချယ်ရီက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး လက်ခံ ခဲ့ပုံရှိတယ်။ အဲဒီလူက မချယ်ရီနဲ့အတူနေခဲ့ပြီးမှ သတ်ပြီးထွက်သွားတာ”

ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်က ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“ဒေါ်မေစံရှားကတော့ သတင်းကြားရတာနဲ့ တထပ်တည်း ပါပဲဗျာ။ ကောက်ချက်ကတော့ တန်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ယူဆချက်ရှိပါတယ်”

“တခြား ဘာသဲလွန်စတွေ့ရသေးလဲ”

“အခုထိတော့ တိကျခိုင်မာတဲ့အထောက်အထား မရသေးဘူး”

“ကျွန်မကို စစ်မေးစရာရှိရင်လည်း အချိန်မရွေးခေါ်ပါ”

“ဟာ... ဒေါ်မေစံရှားကို ကျွန်တော်သံသယမရှိပါဘူး”

“ကိုမျိုးအောင်သိရင်တော့ တုန်လှုပ်သွားမှာပဲ”

“ဒါပေါ့”

အမှန်ပင်။

မေစံရှားက ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်နှင့်စကားအပြတ်တွင် ရဲအုပ်မျိုးအောင်ဆီကို သူမ၏ဟမ်းဖုန်းဖြင့်ဆက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ”

“ရဲအုပ်မျိုးအောင်၏ အာမေဒိုတ်သံက နန်းကြီးများကို ဖြတ်သန်းလာရသည်မှန်သော်ငြား သိသိသာသာ လှုပ်ရှားတုန်ခတ်နေ၏။ ချယ်ရီကို သူစိတ်ဝင်စားနေသည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးမှုကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားစဉ်မှာ မချယ်ရီအသတ်ခံခဲ့ရခြင်းကလည်းတစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

“ဒေါ်မေစံရှား ဘယ်လိုထင်လဲ”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် ပြန်မေးသည်။

“အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရင်းနှီးနေပြီးမှ မကျေနပ်စရာ အခဲ

၁၅၆ * နေ့စဉ်

အကျိတ်တစ်ခုခုကြောင့် သတ်သွားတာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုကို ကျွန်မတို့ပြန်လိုက်နေသောကြောင့် အဲဒီအမှု အတွက် တစ်စုံတစ်ရာသိနေတဲ့ မချယ်ရီကို တကယ့်တရားခံအစစ်က နှုတ်ပိတ်တာ ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီနှစ်ချက်က တစ်ချက်တည်းပေါင်း ပြီး ဖြစ်ရင်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို မချယ်ရီအသတ်ခံရမှုက ဦးညွန့်ဝေအသတ်ခံရမှုနဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ်လို့ ဒေါ်မေစံရှားယူဆတယ်ပေါ့”

“အသေအချာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ မနေ့က ကျွန်မတို့ မချယ်ရီနဲ့တွေ့တယ်။ မချယ်ရီကကျွန်မကို ဒီမနက်ချိန်းတယ်။ ညက အသတ်ခံရတယ်။ ဒါ တွေးစရာပဲလေ”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်နှင့် ဖုန်းပြောပြီး ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်ကို နှုတ် ဆက်၍ မေစံရှားသည် ချယ်ရီ၏အခန်းမှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ခေါင်းထဲမှာ အတွေးများနှင့်။

ချယ်ရီနှင့် ဆက်နွယ်သူ ဘယ်သူလဲ။
ချယ်ရီကို သတ်သွားသူ ဘယ်သူလဲ။



အခန်း (၂၀)



“မချယ်ရီ အသတ်ခံလိုက်ရတယ် ဟုတ်လား”

ကိုနေသော် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။ သောက်နေသည့် လက် ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပြန်ချသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို”

“ဘယ်တုန်းကလဲ။ ဘာကြောင့် အသတ်ခံရတာလဲ”

“ညတုန်းကပဲ ကိုကို။ အကြောင်းရင်းနဲ့တရားခံတော့ ရဲတွေ က ရှာနေတုန်းပဲ”

“ကိုကိုတို့မချယ်ရီနဲ့ Angel မှာတွေ့တုန်းက ကိုကိုတို့နဲ့ မနက် ဖြန်တွေ့ဖို့ချိန်းပြီး သူပြန်ထွက်ခါနီးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့

လိုက်ပုံရှိတယ်လို့ ရှား ပြောတယ်မဟုတ်လား။ မချယ်ရီပြောတာက သူ့ဘော့စ်လာပြီဆိုတာလေ။ ရှားတောင် သံသယရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာလေ။ အဲဒီလူနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား”

မေမံရှားက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို လှည့်ကစားနေရင်းက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြသည်။ သဘောထားချင်း ညှိသည်သဘော။

“ရှားလည်း အဲဒီလိုပဲယူဆတယ်။ ရှားတို့နဲ့မချယ်ရီ စကားပြောနေတာတွေ့တယ်။ မချယ်ရီဆိုကနေ ရှားတို့လာရတဲ့အကြောင်း သိမယ်။ ဒါကြောင့် နှုတ်ပိတ်မယ်။ အဲဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မချယ်ရီကို သတ်သူဟာ ဦးညွန့်ဝေကို သတ်သူဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တောင်မှ ဆက်စပ်သူဖြစ်နိုင်တယ်”

“အမှုက ပိုရှုပ်လာပြီ ရှားရေ”

“ရှားကတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားလာပြီ။ အဲဒီလို ပိုရှုပ်လာတာက ရှားဖို့ ပိုပြီးလွယ်လာတာ။ အမှုတစ်ခုဟာ ရှင်းပြီးစင်နေလေလေ တွေးစရာက နည်းလေလေ။ မြုပ်နေတဲ့အရာကို ဖော်ဖို့က ခက်လေလေပဲ။ ပိုရှုပ်ထွေးလာသမျှ ဆွဲကြည့်ရမယ့်အစတွေ ပိုများလာလို့ အဖြစ်မှန်နဲ့ ပိုနီးလာတာပေါ့”

“ရှား ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ကိုနေသော်က ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ဆေးကြောရင်း မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ရှားက ကိုကိုကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“ကိုကို Angelကို ထပ်သွားပေးပါလား။ ရှားက ဒီနေ့ တေဇာနဲ့ချောစုကို သွားတွေ့မလားလို့”

“တေဇာနဲ့ချောစုဆိုတာက ဦးညွန့်ဝေရဲ့ သားကြီးသမီးကြီးတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“Angel မှာ ကိုကိုက ဘာစုံစမ်းပေးရမှာလဲ”

“မနေ့ကတွေ့ခဲ့တဲ့ စားပွဲထိုးလေးကို တွေ့ကြည့်ဖို့ပေါ့။ မနေ့က မချယ်ရီဆိုကို ဘယ်သူလာတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ပြန်သွားတယ်။ မချယ်ရီဆို အရင်ကလာတတ်တာ ဘယ်သူရှိတယ်။ မချယ်ရီတို့နေတဲ့သူ ဘယ်သူဆိုတာမျိုးတွေပေါ့”

“ရှေ့နေမလေးက ကိုကိုကို စုံထောက်ပြန်ငှားတာပေါ့လေ။ ဝန်ဆောင်ခ ထောင့်ငါးရာယူထားတော့လည်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

ကိုနေသော်က အရယ်စကားပြောသည်။ မေမံရှားက ပြုံးတုံ့တုံ့ အမူအရာဖြင့် မျက်ဝန်းနက်ကလေးထောင့်ကပ်၍ ကြည့်သည်။

“ကိုကိုက ကြော်ငြာသိပ်ဝင်တတ်တာပဲနော်”

“ကြော်ငြာရတယ် ရှားရေ။ ကြော်ငြာမှ လူသိများမှာ။ လူသိများမှ ရှေ့နေမလေးမှာ ပိုင်ဆိုင်သူရှိကြောင်းသိပြီး တခြားလူတွေ မကပ်ရဲမှာ”

“အိုး . . . ရှားကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“အဲဒါတော့ မငြင်းနဲ့။ ကိုယ်ပွားတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်တို့၊ ရဲအုပ်မောင်မောင်လတ်တို့ ရှိခဲ့တယ်လေ”

“အခု မရှိပါဘူး ကိုကိုကလဲ”

“ဦးဇော်ပိုင်ကို စိတ်မချဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူက ရှားကို သူ့ Law Firm ကို ခေါ်တယ်ဆို”

“အဲဒါက အလုပ်ပါ ကိုကိုရယ်”

“အစကတော့ အလုပ်ပဲပေါ့။ နောက်တော့ အရှုပ်ရောက်လာမှာ”

မေစံရှားက ကိုနေသော့လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲရိုက်သည်။

“ရှားကို အထင်သေးလိုက်တာ။ ရှားက စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်မလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ရှားကို ယုံပါတယ်။ တခြားသူတွေကို မယုံတာ”

“ရှားက ကိုကိုဘက်မှာ ရှိနေပြီပဲဟာ။ ဘာလို့သေးလဲ”

“လိုတာပေါ့။ လက်ထပ်ပြီးမှပဲ စိတ်ချရမှာ”

“ဟောတော့ အဆုံးကျ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပဲ”

မေစံရှားက သဘောကျသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။ လက်ကလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေးကွယ်ကာ ရယ်နေပုံမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းသည်ဟု ကိုနေသော် တွေးသည်။



အခန်း (၂၁)



တေဇကို Blue Bird ကွန်ပျူတာအလုပ်ခန်းမှာ အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ မေစံရှား ရောက်လာမည့်အကြောင်း ဒေါ်ခင်ထွေး ကြို၍ ခန်းဆက်ထားသောကြောင့် တေဇက သိနေပုံရသည်။

“မမက ဒေါ်မေစံရှားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေမေပြောလို့ ကျွန်တော်သိနေတာပါ။ ကျွန်တော်ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

တေဇမှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ရည်မှန်ယဉ်ကျေး၏။ မီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေသူမို့လားမသိ အပြောအဆိုအမူအရာက

နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်၏။ မိခင်ဒေါ်ခင်ထွေးနှင့် ရုပ်ချင်းမတူသဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးညွန့်ဝေနှင့်တူပုံရသည်။

“အချိန်ရရင် တေဇနဲ့မမ ခဏစကားပြောချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ် မမ”

တေဇက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို မှာစရာရှိသည်များမှာ ပြီး လမ်း (၄၀)ထိပ်ရှိ Tokyo Donut ဆိုင်သို့ မေစံရှားကို ခေါ်လာသည်။ ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို သူ့ကိုယ်တိုင်မှာပြီး ယူလာသည်။

“မေမေကပြောတယ်။ မမက ဖေဖေအမှုကိစ္စကို ပြန်လိုက် နေတာတဲ့ ဟုတ်လား မမ”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို မေစံရှားရှေ့သို့ချပေးရင်း တေဇက မေး သည်။

“ဆိုပါတော့”

“အန်တီမိုး ထောင်ကလွတ်လာတာ ကြားတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ရှုပ်နေတာကြောင့် သွားမတွေ့ဖြစ်သေးဘူး။ အန်တီမိုးက ဖုန်း ဆက်လို့ လွတ်လာတာ သိရတာပါ”

“မမ တစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးပါ မမ”

“တေဇတို့မောင်နှမက ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မိုးကေသီတို့နဲ့ အတူနေ ခဲ့တာဆိုတော့ အခုလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတဲ့ကိစ္စမှာ မမိုးကေသီက ဦးညွန့်ဝေ ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မှန်တယ်လို့မြင်လား”

တေဇတွေ့သွားသည်။ မျက်နှာလွှဲကာ အပြင်သို့ငေးသွားသည်။ မျက်နှာနုနုလေး အိုကျသွား၏။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကားများ၊ ပလက် ဖောင်းပေါ်မှလူများကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း တေဇ ယင်းတို့ကို

မြင်ဟန်မတူ။ သူ့မျက်ဝန်း၌ အတိတ်ကို မြင်ကောင်းမြင်နေပေလိမ့် မည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ စိုစွတ်နေ၏။ မျက်ရည်တွေလားပင် မှတ်ထင် ခဲ့၏။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက ငယ်ပါသေး တယ်။ ဖေဖေကို အန်တီမိုးသတ်တယ် မသတ်ဘူးဆိုတာ မပြောတတ် ဘူး။ အဲဒါ တရားရုံး ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

တေဇက ခပ်လေးလေး ဖြေသည်။ စကားကို လက်လွတ် ပယ်မပြောဘဲ ချင့်ချိန်ပြောဆိုပုံရသည်။ သူ့အရည်အသွေးကို မေစံရှား ဝတ်ထဲမှ ချိုးကျူးမိ၏။

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မမိုးကေသီတို့ အဆင်မပြေတာတွေရှိခဲ့လား”

“များသောအားဖြင့်တော့ ပြေလည်တယ် ဖြေရမှာပါပဲ။ တစ် ကြိမ်မှာတော့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေက နည်းနည်းရှုပ်တယ်။ ဒါ ကြောင့် အန်တီမိုးက ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုပြီး တရားရုံးရောက်ခဲ့ဖူး တယ်”

“ဦးညွန့်ဝေကို မင်းက နည်းနည်းရှုပ်တယ်လို့ ပြောတာက သူများအပြောလား၊ မင်းကိုယ်တိုင် သိတာလား”

“ကျွန်တော် အကဲခတ်မိတာပါ”

“မမိုးကေသီကရော ရှုပ်လား”

“အန်တီမိုးက ကောင်းပါတယ်။ တော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို သူ့သားသမီးတွေလိုပဲ ချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဖေ့ကိစ္စမှာ အန်တီမိုးပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မှားတယ်မှန်တယ် မပြောတတ် သည်။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရပါတယ်”

“အဲဒီအချိန် အဲ . . . ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရတဲ့အချိန် မတိုင်

မိကလေးက အဖြစ်အပျက်တွေ မင်းမှတ်မိတာ ဘာရှိလဲ”
 တေဇ တစ်ခဏ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ သူ စဉ်းစားနေပုံရသည်။
 အတန်ကြာမှ . . .
 “ကျွန်တော်တို့ ချောင်းသာကိုသွားခဲ့ကြတယ်။ အဲ့ဒါ ဖေဖေ
 မဆုံးမိ တစ်ပတ်လောက်ကပါ”
 ဟု ဖြေသည်။
 “ဘယ်သူတွေပါလဲ”
 “ဖေဖေရယ်၊ အန်တီမိုးရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ သူရိန်ရယ်”
 “ချောစု မပါဘူးလား”
 “ချောစုကဖျားနေလို့ ကျန်နေခဲ့တယ်။ လိုက်မယ်လို့ စီစဉ်
 ပြီးမှ ကောက်ကာင်ကာဖျားလို့ နေရစ်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်
 အိမ်သားလုံးသွားတာဆိုတော့ ချောစုက မေမေ့သီသွားနေတယ်”
 “အဲဒီ ချောင်းသာခရီးမှာ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မမိုးကေသီ စကား
 များတာရှိလား”
 “မရှိပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေရော၊ အန်တီမိုးပါ ပျော်ပျော်
 ရွင်ရွင်ပါပဲ”
 “သူရိန်ကို မင်းတို့ချစ်လား”
 “ချစ်ပါတယ်။ သူရိန်က အဖေတူ အမေကွဲဆိုပေမဲ့ ကျွန်
 တော်ရော၊ ချောစုပါ သူ့ကို ချစ်ကြတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့
 ကို ချစ်တာပါပဲ။ ချောစုက ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး သူရိန်ကိုချစ်တယ်”
 “မင်းတို့အပေါ်မှာ ဦးညွန့်ဝေက ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”
 “မသဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”
 “မင်းတို့မောင်နှမနဲ့ သူရိန်နဲ့ကို ဦးညွန့်ဝေက ချစ်ပုံချစ်နည်း

ပေါ့”
 တေဇ သက်ပြင်းချသည်။
 “ဖေဖေက တစ်မျိုးပါ။ ဖေဖေရဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ဂရုစိုက်
 မှုကို မေမေလည်းမရခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမလည်း မရခဲ့ဘူး။
 အန်တီမိုးလည်း မရခဲ့ဘူး။ ရခဲ့တာဆိုလို့ သူရိန်ပဲရှိတယ်”
 “ဒါကတော့ နေတတ်တဲ့ သဘာဝကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ မင်းတို့”
 ကိုလည်း ချစ်မှာပါ”
 တေဇ ဘာမျှပြန်မပြော။ ကော်ဖီကိုသာ ငုံ့၍သောက်နေသည်။
 သားသမီးများ၏ရင်တွင် မိဘ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အပြည့်အဝမရရှိ
 သူ့ရင် ဝေဒနာတစ်ခုခု ရှိတတ်မြဲဖြစ်သည်ကို မေ့ရှားသဘောပေါက်
 လိုက်၏။
 “တစ်ခု မေးပါရစေဦး။ မင်းအဖေက အလှူဂုဏ်ဖြစ်တတ်
 လို့ ဆေးအမြဲဆောင်ထားရတယ်ဆို။ ချောင်းသာကိုလာတော့ရော အဲဒီ
 ဆေးတွေ ပါလာတာပဲလား”
 “ဖေဖေက လေထုညစ်ညမ်းတာ ရှုမိရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်
 အမွေးတွေဘာတွေ ကိုင်မိထိမိရင်ဖြစ်ဖြစ် အလှူဂုဏ်ဖြစ်တတ်တယ်။
 ချောင်းသာမှာ အဲဒီပြဿနာတွေမရှိလို့ ဆေးယူမလာပါဘူး”
 မေ့ရှားအဖို့ စဉ်းစားစရာ အချက်တစ်ခုရလိုက်သည်။
 တေဇက ဆက်ပြောသည်။
 “ကျွန်တော်မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေးဘိုနီကိုတောင် ဖေဖေက
 အနားကပ်မခံဘူး။ မမွေးပါနဲ့။ သူများကို ပေးပစ်လိုက်လို့တောင် ပြော
 တာ။ သူရိန်က ဘိုနီနဲ့အဖော်ပြုကစားတတ်လို့သာ ဘိုနီကို ကျွန်တော်
 ဆို ဆက်မွေးလိုရတာ”

“ဪ”

“ခွေးကလေးဘိုနီက ကျွန်တော်တို့ချောင်းသာသွားတုန်း ကာ
တိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်”

မေစံရှားအဖို့ မေးစရာမေးခွန်း မရှိသလောက်ဖြစ်သွားပြီး
ဦးညွန့်ဝေတို့၏မိသားစု အနေအထားကိုလည်း အတော်အတန် မြင်
လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

“မမ ချောစုဆီကိုလည်း သွားတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“T.T.C ကိုလား။ မဝေးပါဘူး။ သွားတွေ့လိုက်ပေါ့”

“ချောစုဆီကို ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်လေးရယ်။ မမကို ခွင့်ပြုပါဦး
မေစံရှားက ထိုနေရာမှထလိုက်သည်။

“မမ”

တေးအသံကြောင့် မေစံရှားရပ်၍ တေးကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

“မမက ဖေဖေကို အန်တီမိုးသတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆ
အမှုကို ပြန်လိုက်နေတာလား”

“ဆိုပါတော့။ သေတော့ မသေချာသေးပါဘူး”

“အန်တီမိုးက အမှုအပ်တာလား”

မေစံရှား ဒေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ‘ဪ’ဟူ၍ တေး
သွားသည်။ တေး၏မျက်နှာကို တစ်ခဏ အကဲခတ်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်
မေစံရှားထွက်လာခဲ့၏။



အခန်း (၂၂)



“ဒါဆို မမက ကိုကိုနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေမေနဲ့လည်း တွေ့ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်တီမိုးက ဖေဖေကိုစွဲအတွက် မမကိုအမှုပြန်လိုက်ဖို့ အပ်
သဘောပေါ်နေ”

“မှန်ပါတယ်”

“ချောစုတော့ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဖေဖေအမှုက ပြီးခဲ့ပြီးပြီ
ဟုတ်လား။ အန်တီမိုးတောင် ထောင်ကျသွားခဲ့ရတယ်လေ”

“အခု မမိုးကေသီ ထောင်ကလွတ်လာပြီးမှ အမှုမှန်ပေါ်ခွင့် လို့ မမကို ပြန်လိုက်ခိုင်းတာပါ”

“ဒါဖြင့် အန်တီမိုးက ဖေဖေကိုမသတ်ရဘဲ ထောင်ကျခဲ့ရတာ ပေါ့။ အဲဒီလိုလား”

“အတိအကျတော့ အဖြေမထွက်သေးဘူး ချောစုရဲ့။ သဘော ကတော့ အဲဒီသဘောပဲ”

ချောစု စကားတိတ်ကာ ငေးသွားသည်။ အအေးပုလင်းကို အကြောင်းမဲ့လှည့်ရင်း လမ်းမဆီသို့ ငေးနေသည်။ သူ့ဖခင်ကိုပဲ သတိပေး နေတာလား။ အဖြစ်အပျက်တို့၏ အကျဉ်းတန်ဖိုးကြောင့် ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာတို့ ပြန်လည်ခိုးကြွလာနေသလား။ မေစံရှား မဝေခွဲနိုင်။

သယံဇာတကျွန်း ဆရာအတတ်သင်ကောလိပ်မှာ ချောစုကို မေစံရှား လာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောရန်မလွယ် လိပ်တာကြောင့် ကျောင်းရှေ့အအေးဆိုင်ကို မေစံရှားကခေါ်လာကာ စကားပြောခြင်းဖြစ်၏။

ငယ်နု၍ချောမောလှပကာ အပြစ်ကင်းသော ဖျက်နှာလေးက ချစ်ခင်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ မာန်မာနရှိပ်ကင်းနေသာ ထိုဖျက်နှာလေးက အဖေဖေအပေါ်ကောင်းတယ်။ ချောစုတို့ မောင်နှမအပေါ်လည်း ကောင်း တယ်။ ချောစု အန်တီမိုးကို သွားတွေ့ဦးမှာပါ”

“အန်တီမိုးဆီမှာ သူရိန်ပြန်ရောက်နေပြီလား မမ”

ချောစုက မေးသည်။

“မမိုးကေသီ သွားခေါ်နေပါဇာယ်။ ခုလောက်ဆို ပြန်ရောက် လောက်ပြီထင်တယ်”

“မမ အန်တီမိုးနဲ့ တွေ့ဦးမလား”

“တွေ့မှာပေါ့”

“ချောစုတို့ အရင်ကရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်လေး တို့ မောင်လေးကြည့်ဖို့ ပေးလိုက်ချင်တယ်။ မမယူသွားပေးလို့ ရမလား ဟင်”

“ရတာပေါ့ကွယ်။ ပေးလိုက်ပါ”

“မမပြန်တော့ ချောစုအခန်းမှာ ပြန်ယူပေးလိုက်မယ်နော်။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပါတယ် ချောစုရယ်”

ချောစုက သူရိန်ကို အတော်ချစ်ပုံရသည်ဟု မေစံရှား ခံစား ခဲ့သည်။

“ဖေဖေက အသည်းနှလုံး သိပ်အေးစက်တဲ့သူပါ။ မောင်လေး သူရိန်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ပုံမရဘူး”

တေဇနှင့်ခံစားချက်တူသည်ဟု မေစံရှားတွေးမိ၏။

“ဖေဖေက မေမေ့ကိုလမ်းခွဲခဲ့တာ မကောင်းဘူး။ မေမေခံစား ခဲ့ရတယ်။ အန်တီမိုးကိုလည်း ချစ်ပုံမရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီမိုးက အဖေဖေအပေါ်ကောင်းတယ်။ ချောစုတို့ မောင်နှမအပေါ်လည်း ကောင်း တယ်။ ချောစု အန်တီမိုးကို သွားတွေ့ဦးမှာပါ”

“မေစံရှားက သိလိုသည်များကို စတင်မေးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက် သည်။

“တေဇက ပြောတယ်။ ဦးညွန့်ဝေမဆုံးမီ ချောင်းသာကို သွား ကြည့်ဖို့က ချောစုမပါခဲ့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မမ။ ချောစုဖျားနေလို့ ကျန်ခဲ့ရတာ”

“မမိုးကေသီတို့အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ချောစုနေခဲ့

တာလား”

ချောစုတို့မောင်နှမက ပိခင်နှင့်မနေဘဲ ဦးညွန့်ဝေ၊ မိုးကေသီတို့နှင့်အတူနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ချောစုက မေမေနဲ့သွားနေတာပါ”

“ခွေးကလေးဘိုနီ အဲဒီတုန်းက ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားတယ်ဆို”

ချောစုမျက်နှာ ဝိပ်ခနဲ ညိုသွားသည်။ သက်ပြင်းမောကြီးကို ချလိုက်သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်တောင်မတွေးချင်ပါဘူး မမရယ်”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်”

“ဘိုနီကို ချောစုဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့လို့ သေခဲ့ရတာ။ ချောစုက ဖျားလို့ မေမေဆီသွားနေတော့ ဘိုနီကို အိမ်ထဲမှာပြန်ထည့်ဖို့ မေမေ ခဲ့တာ။ နောက်မှ သတိရလို့ မေမေနဲ့အိမ်ကိုသွားတော့ ဘိုနီက ကားတိုက်ခံရပြီး သေနေပြီ။ ချောစုအပြစ်ပါ”

“ဒီလိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်သင့်တယ်လို့ မစွဲပါနဲ့ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာလို့ပါ”

“ချောစုကတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေးမိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်တုန်းပဲ”

မေစ်ရှားက ဘာမျှမမေးဘဲ ချောစုကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။ ချောစုနှုတ်မှ သူမ၏ခံစားချက်များ ဆက်၍ပွင့်အံလာသည်။

“ဘိုနီက အိမ်သိပ်လုံတာ မမ။ ဘိုနီသေသွားတော့ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ထဲဝင်လို့ရမှာပေါ့။ ဖေဖေသောက်တဲ့ ဆေးတွေထဲမှာ အဆိပ်ပါတဲ့ဆေးကို ထည့်လိုက်တော့ ဖေဖေသေဆုံးရတာမို့”

ဒါ ကွင်းဆက်တွေပဲ”

မေစ်ရှားက တစ်ခွန်းဝင်မေးသည်။

“ဒါဖြင့် ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရမှုမှာ မမိုးကေသီက ဆေးထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ပြီးတိုက်တာ မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်က အဆိပ် ပါတဲ့ဆေးတောင့်ကို လာထည့်ထားလို့ မမိုးကေသီက မသိဘဲတိုက်လိုက်မိတာကြောင့် ဦးညွန့်ဝေ သေရတာပေါ့။ ချောစုက အဲဒီလိုယူဆလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ။ အန်တီမိုးက ဘာကြောင့် ဖေဖေကို သတ်မှာလဲ။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို သတ်ချင်တယ်တာ။ အဲဒီဆေးထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ပြီးတိုက်လို့ သေရတာဆိုရင် အန်တီမိုးကို ရဲကမသကာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါကို အန်တီမိုး မတွေးမိမှာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီမိုးက မသိဘဲ ဆေးတိုက်မိတာပဲနေမှာပါ”

“ချောစုပြောသလိုဆိုရင် ဦးညွန့်ဝေကိုလုပ်ကြံတာ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့နော်”

“ချောစုကတော့ အဲဒီလို ထင်တာပဲ”

“မမက ဒီလိုထင်တယ်။ အိမ်ထဲကိုဝင်ချင်လို့ ခွေးကလေး ဘိုနီကို ကားနဲ့တိုက်သတ်တာလို့ထင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်လား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်သော့က ချောစုတို့မှာပဲရှိတာလေး။ ချောစုတို့ အိမ်ကို ခွေးကြည့်ရအောင်ပြန်သွားတော့ အိမ်ကိုဖောက်ထွင်းထားတာ မို့ တွေ့လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုရင် တခြားလူ အိမ်ထဲဝင်တာ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ မမ”

“ဦးညွန့်ဝေခဲ အဆင်မပြေသူ၊ ဦးညွန့်ဝေကို သေစေချင်တဲ့ သူ ဘယ်သူတွေရှိနေလဲ။ ချောစုအထင်ပေါ့”

“အဲဒါတော့ ချောစု မထင်တတ်ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ချောစုက သိပ်ငယ်သေးတယ်”

“ကဲ . . . ကျေးဇူးပဲ ချောစုရယ်။ မမက ချောစုကို အနှောင့် အယှက်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ။ ပြန်ကြရအောင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မမ။ ငဲဖေဖေအမှုအတွက် မမက ကြိုးစားတယ်။ ချောစုနားလည်ပါတယ်။ ဪ . . . မမ အယ်လ်ဘင်လေး ယူသွားပါ ဦးနော်”

“ယူမှာပေါ့”

ချောစုဆီကပြန်လာတော့ ညနေအတော်စောင်းနေပြီ။ မိုးချုပ် စပင်ပြုနေပြီ ဆိုရမည်။

ကိုကို ကိုနေသော် Angel ကို ရောက်နေပြီလားမသိ။



အခန်း (၂၃)



မေစံရှား အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင်ပင် လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည် လာသည်။

ဖုန်းတွင်ပေါ်နေသော နံပါတ်ကို မေစံရှားမသိ။

“ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါရင်။ မေစံရှားပါ”

“ကိုကိုပါ ရှား”

“ဟင် . . . ကိုကို ဘယ်က ဖုန်းဆက်နေတာလဲ”

“လမ်းက ဆက်နေတာ။ ခုပဲ Angel က ပြန်လာတာ”

“စားပွဲထိုးလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့လား။ ဘာထူးလဲ”

“တွေ့ခဲ့တယ်။ Angel ရဲ့ သူဌေးက ဆိုင်ကိုလာခဲ့တယ်တဲ့။ ကိုကိုနဲ့ရှားသွားတဲ့နေ့က မလာဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုရင် ချယ်ရီက သူ့ဘော့စ်လာတယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“Angel ရဲ့ သူဌေးမဟုတ်ဘဲ ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူဌေးမဟုတ်ဘဲ ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သေချာတာပေါ့ ရှားရယ်။ ဒါကြောင့် ချယ်ရီ ထထွက်သွားတာလေ”

“တခြား ဘာသိရသေးလဲ”

“ချယ်ရီမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်တဲ့။ သူနဲ့တွဲနေတာ အတော်လေးကြာပြီတဲ့။ ဆိုင်ကိုလည်း လာဖူးတယ်တဲ့။ နာမည်က ဖြိုးမောင်တဲ့”

“ချယ်ရီသေတာ သူနဲ့ပတ်သက်နေမလား”

“ချယ်ရီဆုံးတဲ့ညက ချယ်ရီကို ဖြိုးမောင်က ဆိုင်မှာလာကြည့်သွားတာလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ချယ်ရီရဲ့အိပ်ခန်းကို အထဲကဖွင့်ပေးလို့ လူသတ်သမားက အထဲကိုရောက်ရတာ။ ပြီးတော့ ချယ်ရီနဲ့အတူ အိပ်ခန်းပုံရှိတယ်လို့ ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်ကပြောတယ်။ ဖြိုးမောင်ကို ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်တို့ လိုက်မှာပဲ”

“Angel မှာလည်း ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်တို့ လာစုံစမ်းသွားပြီတဲ့။ ဖြိုးမောင်ကိုလည်း ဖမ်းမိပြီလို့ သတင်းကြားတယ်တဲ့”

“ရှား ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်နဲ့ သွားတွေ့ဦးမှဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ဖြိုးမောင်နဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်”

“ရှား ဘာသိချင်လို့လဲ”

“တစ်နေ့ ပြန်စဉ်းစားမိတာက ဖြိုးမောင်က ချယ်ရီကိုသတ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာပဲ။ သတ်ရအောင် ဘာအကြောင်းရှိလဲ။ Motive က ဘာလဲ။ ဒီလို တွဲသွားတွဲလာ သူ့သိရှင်ကြားနေပြီးမှ သတ်တာဆိုရင် ရဲက သူ့ကိုမသကာဖြစ်မှာပဲဆိုတာ သူမသိဘဲမနေဘူး။ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ကများ . . . ”

“ရှား ဘာတွေးမိလို့လဲ”

“ရှားနဲ့ချယ်ရီ ဆုံတွေ့မှာကို မလိုလားတဲ့သူတစ်ယောက် ယောက်ကသတ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွေးမိတယ်”

“ဦးညွန့်ဝေအမှုနဲ့ ပတ်သက်နေမလား”

“အဲဒါပဲပေါ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဦးညွန့်ဝေအမှုမှာ ပတ်သက်နေတယ်။ ချယ်ရီက သိထားတာ တချို့ရှိတယ်။ အခု ရှားတို့က ချယ်ရီဆီက စုံစမ်းမယ်ဆိုတော့ သူက ချယ်ရီကိုနှုတ်ပိတ်မယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ရှားဆီကို မနက်စောစောလာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ ထမင်းစားပြီး သွားကြတာပေါ့။ ဒေါ်လေးက ကိုကို မလာတာကြာပြီလို့ ပြောနေတာ”

“ထမင်းကျွေးမယ်ဆိုတော့ လာမှာပေါ့ရှားရယ်”

“ကြည့် . . . ရှားကို တွေ့ချင်လို့မဟုတ်ဘဲ ထမင်းစားချင်လို့ လာမှာပေါ့ဟုတ်လား။ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

၁၇၆ * နေ့စဉ်

“တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ လက်ထပ်ပြီးရင် ရှား ပိုသိ
မှာပါ”

“အိုး . . . ဘာမှန်းမသိဘူး။ လျှောက်ပြောတယ် . . . သွား”



အခန်း (၂၄)



မေစံရှားတို့ ရဲစခန်းသို့ရောက်သွားသောအခါ ရဲအုပ်စင်းမြိုင်
အပြင်ထွက်မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ဒေါ်မေစံရှားရေ၊ ကျွန်တော်က မြို့နယ်ကို အစည်း-
အဝေးသွားရမှာမို့ အကျိုးအကြောင်းတွေ ဖြိုးမောင်ကိုပဲ မေးပေတော့။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဖြိုးမောင်ကိုဖမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခေါ်
ထားတာ။ ကျွန်တော့်ယူဆချက်ကတော့ ချယ်ရီကို ဖြိုးမောင်သတ်တာ
မဟုတ်ဘူး။ တရားခံက တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်။ ဖြိုးမောင်ကို
ဖမ်းလိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီတရားခံ စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ လွတ်လွတ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လပ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်အောင်လိုပဲ။ နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပေးထား တာပေါ့ဗျာ”

ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်က ပြောစရာရှိသည်ကို အကျဉ်းချုံးပြောပြပြီး ဖြိုးမောင်နှင့်တွေ့နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

ဖြိုးမောင်ကို အချုပ်ခန်းထဲမှထုတ်ကာ ဒုရဲအုပ်ကလေးက အခန်းတစ်ခန်းတွင် မေ့ရှားတို့နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးသည်။

ဖြိုးမောင်မှာ အသက်အစိတ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပြီး လူ ပျော့ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသည်။ အသားဖြူဖြူ၊ ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး မို့ မေ့ရှားက ပိုးဟပ်ဖြူကလေးဟု စိတ်ထဲမှ နာမည်ပေးလိုက်၏။ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိပြီး မျက်နှာက ခံစားမှုအရိပ်လွယ်သည်။ ယခုပင် သူ့မျက်ဝန်းများ၌ ကြော့ကွဲရိပ်ကို တွေ့နေရသည်။

မေ့ရှားက သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ပြီး . . .

“မမတို့က Angel မှာ ချယ်ရီနဲ့တစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ် နေ့ကလဲဆိုတော့ ချယ်ရီအသတ်ခံရမယ့် ညနေကပဲ”

ဟု စကားစလိုက်သည်။ ကိုနေသော်ကမူ အကဲခတ်သမား သည်ပွဲက သူက ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာ။

“ကျွန်တော်လည်း ချယ်ရီကို အဲဒီညက နောက်ဆုံးတွေ့လိုက် ရပါတယ်။ ချယ်ရီကို Angel ကနေကြိုပြီး ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ပို့ခဲ့တာ”

“မင်းက ဘာလုပ်လဲ”

“ညဘက် တက္ကစီမောင်းပါတယ်”

“မင်းဘယ်အချိန် ချယ်ရီကို အိမ်အရောက်ပို့ခဲ့သလဲ။ မ ဆိုလိုတာက မင်းတို့ချယ်ရီအိမ်ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ဆိုတာ”

“ည ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ် မမ”

“မင်း ချယ်ရီဆီမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မရောက်ခဲ့ဘူး။ ကြိုစရာဖောက်သည် တစ်ဦးကို ဟိုတယ်တစ်ခုမှာသွားကြိုရမှာမို့ ကားပေါ်ကချယ်ရီကို ချ ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ပြန်ထွက်သွားတာ”

ဖြိုးမောင်၏စကား မှန်မမှန်ကိုတော့ ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်နှင့်တွေ့ မှ အတည်ပြုနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်က ဖြိုးမောင်၏စကားကို ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေများနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ပြီးပြီ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သူက ဖြိုးမောင်ကို သံသယမရှိ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖြိုးမောင်ကို ယုံကြည်ပုံ ရှိသည်။

“မင်း ချယ်ရီဆီမှာ ညမအိပ်ခဲ့တာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် မမ”

ကိုနေသော်က ဝင်၍ . . .

“အစ်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်ကွာ။ ယောက်ျားချင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းပါ။ မင်းနဲ့ချယ်ရီနဲ့ ဘယ်အတိုင်းအတာထိရှိခဲ့လဲ”

မေးသည်။ မေ့ရှားမေးရခက်သော မေးခွန်းကို ကိုနေသော် က ဝင်မေးပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဖြိုးမောင်က မေ့ရှားကို ရှက်ရွံ့စွာကြည့် ပြီးမှ အကြည့်လွှဲကာ . . .

“ကျွန်တော်တို့ချင်းကတော့ လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်ရွယ်ထားကြ တာမို့ အဆုံးထိ ရင်းနှီးမှုရှိကြပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုး ဖြေသည်။

ကိုနေသော်က မေ့ရှားကို ဝေ့ကြည့်သည်။ ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်၏ စစ်ဆေးချက်အရ ချယ်ရီသည် ထိုညကတစ်ဦးဦးနှင့် ကိုယ်လက်

နိုးနေခြင်း ရှိခဲ့ပုံရသည်။ သို့မဟုတ် ဆက်ဆံခြင်းခံခဲ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့ပေရာ ဖြိုးမောင်ကိုလည်း ထည့်မတွက်၍မရဟု ဆိုရပေမည်။

ပြီးတော့ ချယ်ရီ၏ အိမ်ခန်းတံခါးများ ချိုးဖောက်ထားခြင်း ခံရမှုမရှိဟူသော အချက်ကလည်း လူသတ်သမားသည် ချယ်ရီနှင့် အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကို ပြညွှန်းသည်။ ဖြိုးမောင် တစ်ခုခုဖုံးကွယ်လေသလား။

“မင်းနဲ့ချယ်ရီ ချစ်သူဖြစ်တာ ကြာပြီလား”

မေ့ရှားက မေးခွန်းပြန်စသည်။

“တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“Angel မှာ ကျွန်တော်က တစ်ခါတလေ ဘီယာဝင်သောက်ပါတယ်။ ချယ်ရီသိချင်းဆိုတာ သဘောကျပြီး ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ဦးညွန့်ဝေ အသတ်ခံရချိန်နှင့် ဝေးကွာလွန်းလှသည်မို့ ဦးညွန့်ဝေကို ဖြိုးမောင်သိပုံမရ။

“မင်း ဦးညွန့်ဝေဆိုတဲ့ နာမည်ကြားဖူးလား။ ချယ်ရီပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာပေါ့”

ဖြိုးမောင် ခေါင်းခါသည်။

“မကြားဖူးဘူး မမ”

“မင်းနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေတဲ့ကာလမှာ ချယ်ရီရဲ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ မင်းဘဝင်မကျတဲ့သူ၊ မင်းမကြိုက်တဲ့သူ ရှိခဲ့လား”

“မမပြောတာ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းချစ်သူချယ်ရီက သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိတာတို့ဖြစ်စေ၊ ရွံ့ကြောက်ရတာတို့ဖြစ်စေ ဆက်ဆံဖူးတဲ့လူတွေ ရှိလား”

လိုမေးတာ”

ဖြိုးမောင် တွေသွားသည်။ တွေ့၍ စဉ်းစားနေပုံရသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

“ချယ်ရီက ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာရှိပါတယ်။ အရင်က ချစ်သူတွေဘာတွေရှိခဲ့လည်း ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ မမပြောသလို ဆိုတာက အင်း . . . တစ်ခါတတော့ Angel ကို လာဖူးတဲ့ လူကြီး ဘစ်ယောက်နဲ့ ချယ်ရီကိုတွေ့ဖူးတယ်။ ချယ်ရီက ကြောက်ရွံ့ပုံတော့ မရဘူး။ လူကြီးက လိုက်လိုက်လျောလျောရှိပြီး ချယ်ရီက မျက်နှာ တင်းတင်းနဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်မေးကြည့်တော့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တစ်ဦးလို ပြောပါတယ်။ ဒီထက်ပိုမပြောဘူး”

“လူက ဘယ်လိုပုံလဲ၊ ဘယ်အရွယ်လဲ”

“အသားဖြူဖြူနဲ့ပါ။ လူကြီးလူကောင်းပုံပါပဲ။ အသက်လေး ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

“သူ့နာမည်ကော မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး။ ချယ်ရီက အဲဒီလူအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးတာမကြိုက်မှန်းသိလို့ မမေးကြည့်မိပါဘူး”

ကိုနေသော်နှင့် မေ့ရှားတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြပြန်၏။

“မင်းနဲ့ချယ်ရီ သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာမျိုးရှိလား”

“မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အဲဒီ Angel မှာ ကျွန်တော်က အချင်းမဆိုစေချင်ဘူး။ လက်ထပ်ပြီးရင် သူ့ချင်းမဆိုရတော့ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော်က တောင်းဆိုထားတယ်”

“ချယ်ရီ ခုလို အသတ်ခံရတာ ဘာကြောင့်လို့မင်းထင်လဲ”

ဖြိုးမောင်မျက်နှာ တင်းသွားသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စအတွက် တော်တော်ခံစားရတယ်။ အဲဒီ လူသတ်သမားကို ကျွန်တော်တွေ့ပြီး ကလဲ့စားချေချင်ဇာယ်”

ပြောပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ နာကျင်ရိပ်၊ နာကြည်းရိပ်ကို သူ့မျက်နှာမှာ မြင်ရသည်။ သူ့ရင်ကြီး ဖိုလိုက်ဖိုလိုက် ဖြစ်သွား၏။

“ဒေါသရှေ့မထားပါနဲ့၊ ငါ့မောင်။ တရားဥပဒေဆိုတာ ဝိုပိတယ်။ အပြစ်ရှိတဲ့သူကို တရားဥပဒေက မင်းကိုယ်စား အပြစ်ပေးမှာပါ”

“ရဲအရာရှိက ကျွန်တော် ချယ်ရီကိုသတ်တယ် ထင်နေတာမျှ”

“ဒီလိုလည်း မထင်ပါနဲ့။ ရဲအရာရှိဆိုတာ အမှုတစ်ခုကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်လာအောင် ရှုထောင့်စုံက ချဉ်းကပ်မေးမြန်း စစ်ဆေးရပါတယ်။ ပြစ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ဆက်စပ်သူမှန်သမျှ စစ်မေးရမှာပါပဲ။ ဒါမှ အမှန်ကို တွေ့လာမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်မှ မသတ်တာ”

“မင်း မသတ်ရင် အဖြေကပေါ်လာမှာပါ။ မပူပါနဲ့”

“မမတို့ကရော ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေ လာမေးနေတာလဲ”

မေစ်ရှားက ပြုံးလိုက်သည်။

“မမတို့က မင်းကို အမှုစစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ချယ်ရီ အသတ်ခံရမှုဟာ မမလိုက်နေတဲ့ အမှုတစ်ခုနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိနေတယ်လို့ ယူဆလိုပါ”

ဗြီးမောင် နားမလည်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုလဲ။ အရင်က ချယ်ရီ ပြစ်မှုတစ်ခုခုနဲ့

လိုလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ချယ်ရီ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အလုပ်ဌာနတစ်ခုက ကိစ္စပါ။ မင်းကို ချယ်ရီက အရင်ကအကြောင်းတွေ ပြောဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ချယ်ရီမှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားတဲ့အပြုအမူ၊ မင်းစိတ်ထဲက တစ်ခုခုပဲလို့ ထင်မိတဲ့ကိစ္စမျိုး သူတိထားမိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ရဲအရာရှိကလည်း မင်းအပြစ်မရှိရင် မင်းကို အပြန်ဆုံးလွှတ်ပေးမှာပါ။ မမတစ်ခုတော့ မင်းကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်။ ချယ်ရီနဲ့ ပတ်သက်လို့ စောစောက မမမေးတဲ့မေးခွန်းထဲက ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိခဲ့တာကို မင်းတွေ့မိရင် မမကိုသတင်းပေးပါ။ ရဲအရာရှိကတစ်ဆင့်ပြောရင် ရပါတယ်။ မင်းအတွက်လည်း မမက တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်”

ဗြီးမောင် မေစ်ရှားကို တောင်းပန်သလို ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူ ချယ်ရီကိုသတ်တဲ့တရားခံကို ရှာပေးတာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီတာပါပဲ မမ”

“မမမေးတဲ့မေးခွန်းကို မင်းဖြေနိုင်အောင် စဉ်းစားပေးတာဟာလည်း ချယ်ရီကိုသတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံကို တွေ့အောင်ကူညီတာပဲကွာ”

မေစ်ရှားက ပြန်ပြောလိုက်သည်။



“ရှားလည်း ဒီလိုပဲ တွေးပါတယ်။ ဖြိုးမောင်က ချယ်ရီလို
လည်ဘူး။ ချယ်ရီရှေ့မှောက်မှာ အချစ်ကြောင့်ဒူးထောက်ခဲ့ရပုံပဲ။ ချယ်ရီ
အကြောင်းလည်း အကုန်သိပုံမပေါ်ဘူး။ ချယ်ရီက ဒီကောင်လေးကို
အပိုင်ဆွဲထားလိုက်တာနဲ့တူတယ်”

“တီ . . . တီ . . . တီ”

မေစံရှား၏ဆလင်းဘက်ထဲမှ ဖုန်းခေါ်သံမြည်လာ၏။ ဟမ်းဖုန်း
မဖြစ်သည်။ မေစံရှားက လမ်းလျှောက်ခြင်းကိုရပ်ပြီး ဟမ်းဖုန်းကို နှိုက်
ယူကာ နားထောင်သည်။

“ဟဲလို . . . မေစံရှားပါ”

“ကျွန်တော် ဇော်ပိုင်ပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခရာ။ ဘာအကြောင်းထူးများ
ရှိလို့လဲ”

“သိပ်ထူးတဲ့အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်ရရင်
ကော်ဖီသောက်ဖိတ်ချင်လို့ပါ”

ကိုနေသော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရပ်ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ဝယ်
စဉ်း စောင့်နေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မအချိန်မရပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးစော်
နှင့် ချယ်ရီရဲ့သတင်းကို ကြားပြီးပြီလား”

“ချယ်ရီသတင်း ဟုတ်လား။ ချယ်ရီဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်မေစံရှား။
ချယ်ရီကို တွေ့ပြီလား”

“ချယ်ရီသတင်းရလို့ ချယ်ရီအလုပ်လုပ်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို
ပိုက်သွားတယ်။ ခဏ စကားပြောရတယ်။ နောက်နေ့ချိန်းလို့ အရင်
အတိုင်း အိမ်ကိုသွားတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ချယ်ရီကျွန်မနဲ့တွေ့တဲ့ ည

အခန်း (၂၅)



ရဲစခန်းမှပြန်ထွက်လာသောအခါ . . .

“ကိုကိုကတော့ ဖြိုးမောင်ကချယ်ရီကို သတ်တယ်လို့မထင်
ဘူး”

ကိုနေသော်က စတင်ဝေဖန်သည်။

ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေရာမှ မေစံရှားက ကိုနေသော်ကို
လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုက ဘာကြောင့်အဲဒီလိုယူဆတာလဲ”

“ဖြိုးမောင်က လူပျော့ကလေးပဲ။ ပြီးတော့ ချယ်ရီကို သူ
တကယ်ချစ်ပုံရတယ်”

ကဲပဲ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်”

“ဟာ . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာတုံး”

“ရဲတွေလိုက်နေတုန်းပါ။ ချယ်ရီနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ သူထဲက တစ်ယောက်ယောက်က သတ်သွားပုံပဲ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတွေ ခုထိ ကံမကောင်းကြသေးဘူးကိုး”

“ဆရာဦးဇော်ပိုင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ . . . ဦးညွန့်ဝေသေပြီး မကြာခင် မူယာသေရတယ်။ အခု ဦးညွန့်ဝေအမှုကို ဒေါ်မေစံရှားပြန်လိုက်ပြီး မကြာမီ ချယ်ရီသေရတယ်။ ဒါကြောင့် ပြောတာပါ”

“ဒါဆို ချယ်ရီသေဆုံးရတာ ဦးညွန့်ဝေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ဆရာဦးဇော်ပိုင် ကောက်ချက်ချတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ခံစားရတာကို ပြောတာပါခင်ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မကို ကော်ဖီသောက် ဖိတ်ချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က . . .”

“ဟိုနေ့က ပြောသလိုပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ Law Firm တို့ ဒေါ်မေစံရှားလာဖို့ ကျွန်တော်တောင်းဆိုခဲ့တာ စဉ်းစားပြီးပြီလား ဆိုချင်လိုပါ”

မေစံရှား နဖူးကြောကလေး တွန့်သွားသည်။

“ဆရာဦးဇော်ပိုင် ပြောပြီးတာ ဘာမှမောင်မကြာသေးဘူး။ ကျွန်မကတော့ စဉ်းစားဖို့တောင် အချိန်မရသေးဘူးရှင်။ လောလောဆယ်မှာ ဦးညွန့်ဝေအမှုပဲ ခေါင်းထဲရှိနေတယ်လေ။ နောက်မှ စဉ်းစားတာပေါ့။ ဒါပဲနော် ကျွန်မမူယာအိမ် ဆက်သွားဖို့လည်း ရှိနေသေးလို့”

ခွင့်ပြုပါဦး”

မေစံရှားက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ ဖုန်းကို ဆလင်းဘက်ထဲ သို့ပြန်ထည့်နေစဉ် ကိုနေသော် အနားရောက်လာ၏။

“ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ရှား”

“ဦးဇော်ပိုင်ဆီကပါ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကော်ဖီသောက် ဖိတ်ချင်လိုတဲ့”

ကိုနေသော်က ပြုံးလိုက်သဖြင့် . . .

“ကိုကိုနော် ဘာပြုံးတာလဲ”

“သဘောကျလို့”

“ကိုကို ပြောဖူးတာပဲ။ အစကတော့အလုပ်။ နောက်တော့ အရှုပ်ရောက်လာမှာလို့လေ”

“တော်ပါ ရှားက လုံးဝဆို လုံးဝပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှားက မလာနိုင်ဘူးလို့ အပြတ်ငြင်းလိုက်ပေါ့။ နောက်မှ စဉ်းစားတာပေါ့လို့ ဘာကြောင့် ဆွဲထားရတာလဲ”

သည်စကားမှာ ဝန်တိုသံပါသည်ဟု မေစံရှားထင်၍ ပြုံးမိ၏။

ကြီးကြီးငယ်ငယ်၊ ပညာရှိရှိ မရှိရှိ၊ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဝန်တိုမှုက ပါစမြဲဟုလည်း တွေးမိ၏။

“ဦးညွန့်ဝေအမှု မပြတ်သေးသမျှ ဦးဇော်ပိုင်ကို ဖြတ်လို့မရသေးဘူး ကိုကို”

ကိုနေသော်က စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှားက သူ့ကို သံသယရှိလို့လား”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှသံသယပွားစရာ မရှိသေးပါ”

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှုတချို့မှာ မထင်တတ်စရာ ဖြစ်လာတတ်တာတွေ့ဖူးတယ်လေ”

ဖြတ်လာသောအငှားကားကို မေစံရှားက ဖမ်းတားသည်။

“ကိုကိုတက် . . . မူယာ့အိမ်ကို ဆက်သွားမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ။ ထမင်းကျွေးထားတာ ရှိတော့လည်း သူ့ဆန်စား ရဲရတော့မှာပေါ့”

“ကိုကိုကတော့ ပြောပြီ”

အငှားကားပေါ်သို့ မေစံရှားတို့နှစ်ဦး တစ်ဖက်စီမှ တက်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ ခင်ဗျာ”

ကားမောင်းသူ၏ မေးသံထွက်လာ၏။



အခန်း (၂၆)



ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မူယာ့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။ ကားပေါ်မှာတုန်းက မေစံရှားက မူယာ့မိခင် ဒေါ်ကြည်ရှင်ထံသို့ ကြိုရွှ်ဖုန်းဆက်ထားခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ကြည်ရှင်က အိမ်ဝမှကြိုနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ လာ . . . လာ”

ဒေါ်ကြည်ရှင်က လိုလားဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။ မေစံရှားနှင့် ဘုံနေသော် တိုက်တွင်းသို့ဝင်ရင်း . . .

“ဦးလေးရော”

“သူက သိပ်နေမကောင်းချင်လို့ အိပ်နေတယ်။ စောစော

ကပဲ မောင်ဦးကအိပ်ရာထဲကိုပို့ပေးပြီး ပြန်သွားတာ”

“သန်းထိုက်ဦး လာသွားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သမီး ဖုန်းဆက်တုန်းကတောင် မောင်ဦးရှိ သေးတယ်လေ။ ကြည့်ရတာ သူ့(၁) သမီးကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးထင်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ် သမီးလာနေပြီလို့ပြောတာနဲ့ သူက ပြန်မယ်ဆိုပြီး ထပြန် သွားတာပဲ”

ကိုနေသော်က မေစံရှားကို လှမ်းကြည့်သည်။ မေစံရှားနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“သန်းထိုက်ဦးဆိုတာ မူယာ့ချစ်သူလေ”

မေစံရှားက ဆက်တီမှာထိုင်ရင်း ကိုနေသော်ကို တိုးတိုးကပ် ပြောသည်။

“သိတယ်။ သူက ရှားကို ရင်မဆိုင်ရဲဘူးဆိုတာက တစ်မျိုး ပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်ကြည်ရှင်က . . .

“ကဲ . . . ခဏနားပါဦး။ ဒေါ်ဒေါ် ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်။ သမီးက သမီးလေးရွှေရဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ကြည့်ချင်လို့လာတာ လို့ ဒေါ်ဒေါ်ကပြောတော့ မောင်ဦးက ဘာကြောင့်ပြရမှာလဲ မပြနဲ့လို့ ပြောတယ်။ ဒီသူငယ်က သူ့ချစ်သူရဲ့ပစ္စည်းတွေ သူများကို လုံးဝမပြ စေချင်ဘူး။ တကယ့် ဇွတ်သမားလေး”

ဟုပြောရင်း အတွင်းဝင်သွားသည်။

“မူယာက Law Firm က ရှေ့နေတစ်ဦးနဲ့ ဖြစ်သွားတာနဲ့ သန်းထိုက်ဦးက မူယာ့ကို နာသွားလားမသိဘူးနော်”

ကိုနေသော်ကလည်း လေသံမူဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေး၏။ ခေါင်း ကိုင့်၍ မေစံရှားနားသို့ကပ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“တွေးမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို တွေးနိုင်တာပဲပေါ့။ အချစ် ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သန်းထိုက်ဦးကို ကိုကို မတွေ့သေးလို့ပါ။ သူလည်း မြိုးမောင်လို့ပါပဲ”

“ရှားက သူ့ကို သံသယ မရှိဘူးလား”

“လျှော့တွက်လိုတော့ မရဘူးပေါ့ကိုကို။ သန်းထိုက်ဦးဟာ ဒေါ်သကြီးတတ်ပြီး စိတ်ခံစားမှုကို မထိန်းတတ်တဲ့သူမို့ မူယာ့ကို မုန်းစိတ်နဲ့ မလုပ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်ကြည်ရှင် ပြန်ထွက်လာသည်။ ကိုင်လာ သောကော်ဖီဖန်းကို စားပွဲပေါ်ချကာ ကော်ဖီခွက်များကို မေစံရှားနှင့် ကိုနေသော်ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“သောက်လိုက်ကြဦး။ ပြီးမှ မူယာ့အခန်းကို သွားကြည့်တာ ပေါ့”

“ဒေါ်ဒေါ်ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

မေစံရှားက အားနာစကားဆိုသည်။

“ကိုစွမရှိပါဘူးကွယ်။ သမီးလေးရွှေရဲ့ အမှုကိစ္စကို ဖော်ပေး နိုင်ဖို့ပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်က ကူညီရမှာပေါ့”

“အခု သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေက မူယာ့ဆုံးပြီးမှ သူ့နေတဲ့ ဘိုက်ခန်းကနေ ပြန်သယ်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်။ မောင်ဦးပဲ အကုန်ပြန်ပြီးသယ်လာတာ”

“သန်းထိုက်ဦးက မူယာ့ကိုတော့ တော်တော်ချစ်ပုံပဲနော်”

“အင်း . . . သူတို့က ငယ်ချစ်တွေကိုးကွယ်။ သမီးလေးရွှေ

ဆိုးသမျှအန္တရာယ်ကို သူပဲအားလုံးခံနိုင်တာ။ ပြောရရင် စိတ်မကောင်း စရာပါပဲကွယ်။ သမီးလေးရွှေ မဆုံးခင်လပိုင်းက သမီးလေးကိုသူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ အတင်းပဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကိုပြောတာ။ သူနဲ့က သဘောတူ ပြီးသားပါ။ သူက ဘာအကြောင်းကြောင့် မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်က တအားလော့ပြီး ပြောတာပဲ။ သူပြောတုန်းက သမီးလေးရွှေနဲ့သူ့ကို လက်ထပ်ပေးခဲ့ရင် သမီးလေးရွှေရလို အဖြစ်ဆိုးကြုံချင်မှ ကြုံရမှာ”

ကိုနေသော်နှင့်မေစံရှား အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြပြန်၏။

မေစံရှားက ကော်ဖီကို တစ်ခွက်တစ်ခွက်သောက်ပြီး ပြန်ချကာ-

“ကဲ . . . ဒေါ်ဒေါ်ကိုလည်း အားနာပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်အချိန် တွေဖြန်းသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မတို့ မူယာပစ္စည်းတွေ ကြည့်ချင်ပါ တယ်”

လှိုင်းကို ဦးတည်ပြောသည်။

“သွားကြတာပေါ့။ သမီးလေးရွှေရဲ့အခန်းသော့တောင် ဒေါ်ဒေါ် အဆင်သင့်ယူလာခဲ့ပြီးပါပြီ”

ဒေါ်ကြည်ရှင်က သော့ကိုယိုလက်ဝါးပေါ် တင်ဖြသည်။

မေစံရှားနှင့်ကိုနေသော်တို့ ဒေါ်ကြည်ရှင်နောက်မှ ကပ်လိုက် ခဲ့ကြသည်။ တိုက်ကြီး၏နောက်ဘက်ကျကျ ခေါင်းရင်းဘက်အခန်းမှာ မူယာအခန်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြည်ရှင်က အခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်နေ စဉ် အခန်းတွင်းမှလှုပ်ရှားသံတချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု မေစံရှားထင် သည်။

အခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အချိန်ကိုက်ပင် ပြတင်းတံခါး မှုန်ချသွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ လူလုံးက မသဲကွဲ။ မေစံရှား ပြတင်းရံရာသို့ ပြေးသွားသောအခါ အပြင်တွင်

လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရစော့။ ခြံထဲမှာက ပန်းပင်များ၊ သီးပင်စားပင် များဖြင့် မြင်ကွင်းကလည်း ရှုပ်နေသည်လေ။ ခဏအကြာမှာပင် အပြင် ဘစ်နေရာဆီမှ ကားတစ်စီးမောင်းထွက်သွားသံကို ကြားရသည်။

“ရှား တွေ့လိုက်လား။ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်အခန်းထဲက ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ပုံပဲ”

ကိုနေသော်က မေစံရှား၏အနားသို့ ရောက်လာကာ မေး သည်။ ခြံတွင်းသို့လည်း သူလှမ်းကြည့်သည်။

“မှန်တယ် ကိုကို။ တစ်ယောက်ယောက် ဒီကနေ ခုန်ချထွက် ခြားသွားတာပဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

မေစံရှားနှင့်ကိုနေသော် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြပြန်၏။

“အိုး . . . တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွကျန်ခဲ့ပါလား။ သမီးလေးရွှေရဲ့ သတ္တာတွေလည်း ပွင့်လို့ပါလား”

“ဒေါ်ကြည်ရှင်က မယုံကြည်နိုင်စွာ ပြောသည်။

မှန်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းဝင်၍ မူယာ ခဲ၊ ပစ္စည်းများကို ဖွဲသွားခဲ့လေပြီ။ သေတ္တာများမှာပွင့်နေပြီး အတွင်းမှ အဝတ်များ၊ စာအုပ်များ၊ အရုပ်များ၊ စာရွက်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ၊ အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများမှာ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် မှန်တံခါးကို မှန်တစ်ချပ်ခွဲကာ ချက်ဖွင့်၍ အတွင်းဝင်ခဲ့ပုံရ၏။ ပစ္စည်းများကို ယူငင်သွားခြင်းမဟုတ် သဖြင့် ခိုးယူဖို့ဝင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ပွစာကြအောင် သေတ္တာမှ ပစ္စည်း များအား ဖွေနှောက်ထားခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ခန့်ချင်သဖြင့် ရှာဖွေခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့သလား။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် မည်သူနည်း။

“သူခိုးများဝင်သွားတာလား မသိဘူး”

ဒေါ်ကြည်ရှင်က အဝတ်များကိုကြမ်းပြင်မှ ကောက်ယူစုစည်းရင်း ထင်ချက်ပေးသည်။

“သူခိုးဆိုရင် ပစ္စည်းတွေယူသွားမှာပေါ့ ဒေါ်ကြည်ရှင်ရဲ့”

ကိုနေသော်က သူခိုးဆိုသည်ကို လက်မခံလိုကြောင်းပြသည်။

“တစ်ခုခုလိုချင်လို့ ဝင်ရှာသွားတာပဲ ဒေါ်ဒေါ်”

မေစံရှားက သူမ၏ယူဆချက်ကို ပြောရင်းပစ္စည်းများကို ငုံ့ကြည့်ကာအချို့ကို သေတ္တာထဲပြန်ထည့်သည်။

“ဘာလိုချင်စရာရှိလို့လဲကွယ်။ ဒါတွေ ဘာလုပ်မှာလဲ”

ရိုးသားသော ဒေါ်ကြည်ရှင်က နားမလည်စွာ ပြောသည်။

မေစံရှားက အလှပြင်ပစ္စည်းများ၊ ဘူးများ၊ ပုလင်းများကို

ကြည့်ရင်း . . .

“အလှကုန်ဖြစ်လို့ သောက်တဲ့ဆေးပုလင်းမျိုးတော့ မတွေ့ဘူး”

ဟုကိုနေသော်ကို လှည့်ပြောသည်။ ထူးခြားစိတ်ဝင်စားစရာများ တွေ့လိုတွေ့ငြား ပွစာကြံပစ္စည်းများကိုသိမ်းရင်း ရှာနေသော

ကိုနေသော်က . . .

“ဟုတ်တယ်”

ဟုထောက်ခံသည်။

သေတ္တာများ၌ မူယာဟုရေးထားခြင်းမရှိဘဲ “ရွှေ”ဟုရေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဒေါ်ကြည်ရှင်က ပစ္စည်းများကိုသိမ်းရင်း မျက်ရည်စိ

နေသည်။ သံမီး၏ပစ္စည်းများကိုကြည့်ကာ သံမီးကိုသတိရဟန်ရှိ၏။

ပစ္စည်းများကို ရွေးရင်းသိမ်းရင်းနှင့် အားလုံးပြန်လည်သိမ်းသည်းပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သေတ္တာများကို ဖွင့်၍မွေ့သွားသော သူ့ကိုပင်

ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်လား မသိ။ မေစံရှားတို့ အလွယ်တကူ ရှာဖွေကြည့်ရှု၍ရပေသည်။

“ဘာမျှတော့ စိတ်ဝင်စားစရာမတွေ့ဘူး”

ကိုနေသော်က မေစံရှားအနားသို့ ကပ်၍ပြောသည်။

မေစံရှားက မှတ်စုစာအုပ်အချို့ကို လှန်လှောရင်း . . .

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မ ဒီစာအုပ်တချို့ကို ခဏယူသွားချင်တယ်။ မနက်ဖြန်ပြန်ပို့ပါ့မယ်”

ဟု ဒေါ်ကြည်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းသည်။

“ရပါတယ်။ ယူသွားပေါ့”

ပစ္စည်းများကို အာလုံးပြန်ထည့်ပြီး သေတ္တာများကို စနစ်တကျပြန်ထားပေးကာ တံခါးပိတ်၍ မူယာအခန်းမှ မေစံရှားတို့ထွက်

လာခဲ့ကြသည်။ မေစံရှားလက်ထဲမှာ စာအုပ်အချို့။

ဒေါ်ကြည်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြာသောအခါ ကိုနေသော်က အငှားကားကိုဖမ်းတားသည်။

ကားပေါ်ရောက်မှ . . .

“အခန်းကိုဝင်မွေ့သွားတာ ဘာကြောင့်လို့ ရှားထင်လဲ”

ကိုနေသော်က မေးသည်။

“မူယာပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုခုကို လိုချင်လို့ပေါ့”

“ဘာပစ္စည်းဖြစ်နိုင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ကျမှ မူယာပစ္စည်းတွေ

သိမ်းထားတာကို လာပြီးဝင်ပွေတာ ထူးဆန်းတယ်။ မူယာဆုံးပြီး ရှစ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ ရှားက ဦးညွန့်ဝေအမှုကို ပြန်လိုက်တဲ့အချိန်ကျမှပဲ ခုလိုလုပ်တာဆိုတော့ ဒါဟာ ဦးညွန့်ဝေအမှု၊ မူယာအမှုနဲ့ ပတ်သက်နေ သူတစ်ဦးဦးရဲ့ လက်ချက်ပဲလို့ ရှားထင်တယ်။ မူယာဆိုမှာ ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးမှု၊ မူယာသေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတစ်ခုခုရှိနေလို့ ဖြစ် မယ်”

“ဒါဆို ရှားထက်လူသတ်သမားက လက်ဦးသွားပြီပေါ့။ အဲဒီ လူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ”

မေစံရှား ပင့်သက်ချ၍ ခပ်ငေးငေးရှိနေရာမှ . . .

“ရှားတို့ မူယာအိမ်ကိုလာတာ မူယာပစ္စည်းတွေကို ကြည့် မယ်ဆိုတာသိတဲ့လူဆိုလို့ သန်းထိုက်ဦးပဲ ရှိတယ်ကိုကို”

လေးကျေးတုံ့ဆိုင်းစွာ ဖြေသည်။

“ရှားပဲ သူ့ကိုသံသယစာရင်းက ဖယ်ထားတာလေ”

“အခုတော့ သံသယစာရင်းထဲ ပြန်ထည့်ရတော့မှာပေါ့”

မေစံရှားကပြောရင်း စာအုပ်ကိုလှန်နေရာ စာအုပ်တစ်နေရာ တွင် စာတစ်စောင်ကို ဘွားခနဲသွားတွေ့လိုက်သည်။ မေစံရှား စိတ်ထဲ စားသွားသည်။ စာအိတ်ကို လက်ကိုင်ပဝါခံ၍ကိုင်ကာ စာရွက်ကို ချ ထုတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်နှင့်စာရွက်ပေါ်တွင် မေစံရှားက သူမ၏ လက်ဗွေရာကို မထင်စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဘာစာလဲ”

ကိုနေသော်က ခေါင်းချင်းတိုးကပ်၍ ကြည့်သည်။

“အမျိုးသားတစ်ဦးလက်ရေးပဲ ကိုကို”

မေစံရှားက စာကိုပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

“ချစ်တဲ့ရွှေ . . .

မင်းကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ထက်တောင် ပိုပြီး ခံစားမှုတွေအပေါ်မှာ ရိုးသားသစ္စာရှိတာကို ကိုယ်လက်ခံပါတယ်။ ကိုယ်မင်းကို တကယ်စစ်မှန်စွာချစ်တာပါ။ ဒါကိုတော့ မင်းယုံကြည်စေ ခင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ဇနီးရေး၊ သားနဲ့သမီးကိုရော အားလုံး ကို ကိုယ်စွန့်ခွာဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်တို့ရဲ့အချစ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် သိပ်အဓိကကျနေတာကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့အနာဂတ်အတွက် ကိုယ်ဘာမျှ တိတိပပမဆုံးဖြတ်နိုင်သေး တဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပါရွှေ။ အနှေးနဲ့အမြန်တော့ ကိုယ်မင်းနဲ့အတူ တစ်ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်နိုင်မှာပါ။

မင်းရဲ့ . . .

ညွန့်ဝေ

“လက်မှတ်က ညွန့်ဝေလိုဖတ်လို့ရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို။ ဒါ ဦးညွန့်ဝေရဲ့လက်မှတ် ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာ မမိုးကေသီတို့သိနိုင်မှာပဲ။ လက်ရေးကိုလည်း မိုးကေသီက တည်ပြုပေးနိုင်မှာပဲ”

“ဒီစာအရဆိုရင်တော့ မူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေ ပတ်သက်ခဲ့တာ သေချာပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီစာအရဆိုရင်တော့ ဒီလိုပဲအဖြေထွက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှားစိတ်ထဲမှာ မယုံကြည်ချင်ဘူး”

“ရှားက မူယာကို သန့်စင်တဲ့သူဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် မှာပါ”

“ရွှေဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကို ရှားသံသယရှိတယ်။ ရွှေဆိုတာ

က မူယာရဲ့အိမ်နာမည်လေး။ ဦးညွန့်ဝေသိတာက မူယာပဲလေ”

“မူယာက သူ့ရဲ့အိမ်နာမည်ကို ဦးညွန့်ဝေကို ပြောထားလား မှမသိတာ။ ပြီးတော့ တခြားသူတွေမသိအောင် မူယာရဲ့အိမ်နာမည်ကို သုံးပြီး ခေါ်ပြောဆက်ဆံတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“စာကရော ဦးညွန့်ဝေရဲ့စာဟုတ်ရဲ့လား။ စာမှာ နေ့စွဲမပါဘူး။ စာက ကြာတော့ကြာနေပြီဆိုတာကို ပြတယ်”

“ချယ်ရီက ရှားကိုချိန်းတာ မူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေ အကြောင်းကို ပြောချင်လို့များလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေအပေါ် ချယ်ရီ ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံတယ်လို့ဆိုခဲ့တော့ ဒီအချက်ကို ကိုင်ထားလို့များလား။ ချယ်ရီက ဦးညွန့်ဝေကို ငွေညှစ်တဲ့သဘောမျိုးရှိခဲ့တာလား တွေးစရာပဲ”

“ဦးညွန့်ဝေကို ငွေညှစ်တယ်။ အနိုင်ကွက်ကို ကိုင်တယ်ပဲ ထားပါတော့။ အခု ချယ်ရီသေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဦးညွန့်ဝေ မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကိုများ ငွေညှစ်နေခဲ့လို့များလား”

“ဘယ်သူ့ကို ငွေညှစ်မှာလဲ ကိုကို”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ။ ဦးညွန့်ဝေကိစ္စ၊ မူယာကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်မှုရှိတဲ့ သူတစ်ဦးကိုပေါ့”

“ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ”

“ချယ်ရီကို ရှားသွားတွေမှာ သိနေတဲ့လူပေါ့”

“အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ မသေချာသေးပေမဲ့ ရှစ်နှစ်ကျော် အေးချမ်းဘေးကင်းစွာ လွတ်မြောက်နေခဲ့ရာကနေ အခုအချိန်မှာတော့ နောက်ကျောမလုံတော့ဘူးပေါ့ ကိုကို။ ဒါဟာ အမှန်တရားနဲ့

နီးကပ်လာပြီဆိုတာကို ပြနေတာပဲပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေါ့။ အမှန်တရားဆိုတာ ဆွေးမြည့်ပုပ်သိုး မသွားပါဘူး ရှားရယ်”

ကိုနေသော်က မေစံရှား၏လက်ကို နွေးထွေးစွာ လာရောက်ဆုပ်ကိုင်သည်။ အားပေးသည့်သဘော။

မေစံရှားက ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာလည်း ဆွေးမြည့်ပုပ်သိုးမသွားတတ်လို့ ရှားကို စောင့်တာလည်း သည်းခံပေါ့ကိုကိုရယ်”

မေစံရှား၏အရယ်နှောသော စကားကြောင့် ကိုနေသော်ခမျာ ချီသွားဖြဲ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။



မိုးကေသီကို အိမ်မှာ အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။
ညှော်ခန်း၌မိုးကေသီက မေစံရှားကို နေရာချပေးရင်း . . .
“တော်တော်ခရီးရောက်နေပြီလား”

ဟုမေးသည်။

“ခရီးကတော့ အတော်ပေါက်နေပြီဆိုပါတော့။ အဖြေကတော့ မရသေးဘူး။ အဖြေကတော့ မရသေးဘူး။ အဖြေမထွက်သေးပေမဲ့ အဆင့်တွေပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလာတယ်။ ဒါဟာ ပုစ္ဆာပြီးတော့မယ်ဆိုတာကို ပြနေတာပါပဲ”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“အများကြီးပဲ။ ဒေါ်ခင်ထွေးလည်း တွေ့ပြီးပြီ။ တေဖနဲ့ချောစုလည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ မူယာမိဘတွေနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ မူယာချစ်သူ သန်းထိုက်ဦးလည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ချယ်ရီနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ချယ်ရီ ချစ်သူဖြိုးမောင်နဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

“သူတို့တွေရဲ့ အမြင်တွေရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာသဲလွန်စတွေ့ရလဲ”

“နံပါတ်တစ် ထူးခြားချက်ကတော့ ချယ်ရီကိုညနေပိုင်းမှာ ရှားသွားတွေ့ပြီး နောက်နေ့မနက် ချယ်ရီချိန်းလို သူ့အိမ်ကိုသွားတဲ့ အချိန်မှာ ချယ်ရီအသတ်ခံလိုက်ရတာ တွေ့ရတယ်”

“ဟင်”

မိုးကေသီ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘယ်သူသတ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ရဲတွေက ရှာနေတုန်း ဝဲ ရှားထင်တာကတော့ ဦးညွန့်ဝေအမှုကို ရှားတို့ပြန်လိုက်နေတာ

အခန်း (၂၇)



နောက်တစ်နေ့တွင်ယူလာသော မူယာ၏စာအုပ်များကို မေစံရှားက သွားပြန်ပို့ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြည်ရှင်က . . .

“ဘာထူးခြားတာတွေ့လဲ”

ဟု မေးသောအခါ . . .

“ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ပါဘူး”

ဟု မေစံရှားပြန်ပြောခဲ့၏။ စာအကြောင်းကိုမူ မေစံရှားက ထိန်ချန်ထားခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် . . .

မေစံရှားသည် မိုးကေသီ၏အိမ်သို့ အငှားကားဖြင့်ဆက်၍သွားခဲ့သည်။ ယနေ့တွင်မူ ကိုနေသော်ကအလုပ်များနေ၍ မလိုက်လာနိုင်ခဲ့။

ကြောင့် လူသတ်တရားခံက အကျိုးအကြောင့် တချို့သိနေတဲ့ချယ်ရီကို နှုတ်ပိတ်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

“အဖြေရှာနေတုန်းပဲ မမ။ နောက် ဒုတိယတူးခြားချက်က မူယာအိမ်ကို မူယာပစ္စည်းတွေကြည့်ဖို့ ရှားသွားတဲ့အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှားထက်စောပြီး မူယာပစ္စည်းတွေ ဝင်မွေ့သွားတယ်”

“ဟင် . . . အဲဒါ”

မိုးကေသီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပြန်၏။

“ဒါဟာလည်း မူယာဆီက သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မူယာစာအုပ်တွေကြားထဲက ရှား စာတစ်စောင်ရလာတယ်။ မမ ကြည့်ပေးပါလား”

“မေ့ရှားက လယ်သာအိတ်အတွင်းမှ စာကို လက်ကိုင်ပုစွန်ဖြင့်ပင်ခံ၍ ထုတ်ယူကာ အထဲမှစာရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။ မိုးကေသီကိုလက်ကိုင်ပုစွန်ဖြင့်ပင် ကိုင်စေပြီး . . .

“ဒါ ဦးညွန့်ဝေလက်ရေးလား မမ”

မေးလိုက်သည်။

မိုးကေသီက သေချာစွာကြည့်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်” ဟုဖြေသည်။

“လက်မှတ်ကရော”

“အဲဒါလည်း သူ့လက်မှတ်မှန်တယ်”

မိုးကေသီက စာကိုလျှင်မြန်စွာ အသော့ဖတ်လိုက်သည်။

“ရွှေဆိုတာဘယ်သူလဲ”

“မူယာရဲ့အိမ်နာမည်ပါ”

“ဒါဆိုရင် ဦးညွန့်ဝေကမူယာနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ မူယာသေဆုံးစဉ်က မူယာရဲ့ချစ်သူ သိန်းထိုက်ဦးကို ရဲက စစ်ဆေးစဉ်တုန်းကလည်း မူယာဟာ Law Firm က ရှေ့နေတစ်ဦးနဲ့ဖြစ်နေတယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်။ ဒီနှစ်ချက်က သဘောသွားတူတယ်မမ”

မိုးကေသီမျက်နှာ ညှိုးသွား၏။

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့အရှုပ်တွေက ပိုပြီးပေါ်လာနေပြီ။ ညောင်မြစ်တူးပါတယ် ပုတ်သင်ဥက ပိုပြီးပေါ်နေပါလား”

ခပ်ညည်းညည်းကလေး ဆို၏။ စာကို ပြန်ပေးသည်။

မေ့ရှားက စာကိုသိမ်းရင်း လယ်သာအိတ်ထဲမှ ချောစုပေးလိုက်သော ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကိုထုတ်ယူကာ မိုးကေသီကိုပေးသည်။

“ဘာလဲရှား”

“အယ်လ်ဘမ်ပါ။ ချောစုက ပေးလိုက်တာ။ သူ့မောင် သူရိန်ကြည့်ဖို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

မိုးကေသီက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ကို လှမ်းယူသည်။

“စကားကောင်းနေတာနဲ့ ရှားကိုဘာမှတောင် ညှိမခံရသေးတာပဲ။ လာကွယ် . . . ထမင်းစားခန်းထဲ သွားကြမယ်။ သားလေးသူရိန်အားလည်း တွေ့ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ မမ”

မိုးကေသီနှင့်အတူ မေ့ရှားသည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့၏။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် သူရိန်ရှိနေ၏။ ကိတ်မှန်ပုတ် Oven

ထဲမှ ကိတ်မုန်ကိုထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့တင်ရင်း သူရိန်ကမေ့ရှားကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှား မရောက်လာခင်က မမတို့သားအမိ ကိတ်မုန်ဖုတ်နေတာ”

“ဟုတ်လား . . . ရှား စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ သားရေ . . . ဒီမှာ သားမမချောစုက ပေးလိုက်တာ”

မိုးကေသီက နှုတ်မှလည်းပြော၊ လက်ဖြင့်လည်း အမူအရာလုပ်ပြကာ သူရိန်ကိုပြောသည်။ သူရိန်ကပြုံးသွားကာ အယ်လ်ဘင်ကို လှမ်းယူသည်။

“သား . . . ဒါ မေမေမိတ်ဆွေလေ။ ဒေါ်မေ့ရှားတဲ့ မုတ်ထားနော်”

မိုးကေသီက အမူအရာဖြင့်ပြောသည်တွင် သူရိန်ကမေ့ရှားကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြ၏။ မိုးကေသီနှင့်မတူဘဲ ဦးညွန့်ဝေနှင့်တူပုံရပြီး ဖြူဖြူချောချောလေးဖြစ်သော သူရိန်မှာ အတိတ်ကံအကျိုးပေးကြောင့် ဆွံ့အနေရသည်ကို မေ့ရှားက သနားနေမိ၏။ သူ့အသက်မှာ (၁၁)နှစ်ခန့်ရှိပြီ မှန်းဆရ၏။

“မမ ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ် ရှားထိုင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

မိုးကေသီ ကော်ဖီဖျော်နေစဉ် မေ့ရှားက သူရိန်ကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူရိန်က ချောစုပေးလိုက်သော ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘင်ကိုဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံများလှန်ကြည့်နေ၏။

မိုးကေသီ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ကိတ်မုန်ကိုပါလှီးကာ မေ့ရှားနှင့် သူရိန်အတွက် ပြင်ပေးသည်။

“စား ရှား။ ဒါ မမတို့သားအမိလက်ရာ”

ထိုအချိန်တွင် သူရိန်ကမိုးကေသီနားသို့ကပ်ကာ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘင်ကိုဖွင့်၍ လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ အသံဖြူသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်လည်း ပါသည်။

“ဒါ ကိုကိုတော့နဲ့ မမချောစုလေ။ ဒါက မမချောစုရဲ့အမေ”

မိုးကေသီက လက်ဟန်ခြေဟန်အမူအရာနှင့်ရော စကားနှင့် ပါဖြေသည်။ သူရိန်က ခေါင်းခါ၍တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောသည်။ အမူအရာဖြင့် . . .

“မဟုတ်ဘူးသားရဲ့။ အဲဒါ အဘွားမဟုတ်ဘူး။ ချောစုတို့အမေ”

မိုးကေသီက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘင်မှ အခြားဓာတ်ပုံများကိုပါ ညွှန်ပြသည်။

“ချောစုတို့အဘွားက ဆုံးသွားပြီလေ။ မရှိတော့ဘူးလေ သား မမှတ်မိဘူးလား”

ဟုပြောပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ပါရဲ့ သားဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။ သူတို့အဘွားဆုံးတော့ သားကတစ်နှစ်သားပဲရှိသေးတာ”

ဟုဆက်ပြောသည်။

သူတို့သားအမိ ဘာတွေငြင်းခုံနေပါသနည်း။

မေ့ရှားက ကော်ဖီသောက်ရင်း ငေးကြည့်နေ၏။

သူရိန်က ခေါင်းမာမာဖြင့် ငြင်းနေပုံရပြီး မိုးကေသီက ရှင်းပြ

နေသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

“ဆန်းတယ် ရှားရေ။ သားက ဒေါ်ခင်ထွေးကို သူ့အဖေရဲ့ အမေချည်းပဲ ပြောနေတယ်”

ဟု မိုးကေသီက မေ့ရှားကို လှည့်၍ပြောသည်။

မေ့ရှား စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ”

“မမလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“သူရိန်က ဒေါ်ခင်ထွေးကို မမြင်ဖူးဘူးလား”

“မမထောင်ကျနေတဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်ကလေးမှာ သူရိန်က မမရဲ့အမေဆီမှာ သွားနေခဲ့ရတယ်။ မမတို့နဲ့အတူရှိစဉ်က သူရိန်သုံးနှစ်သားလောက်ပဲရှိမှာ။ ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့တော့ တစ်ခါမှမဆုံဖူးဘူး။ သူ့အမှတ်မှာနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

မိုးကေသီက သူရိန်ကိုကော်ဖီနှင့်ကိတ်ကို ကျွေးမွေးပြီး အခန်းတွင်းဝင်နေရန် ပြောလိုက်သည်။ သူရိန်အယ်ဘမ်ကိုယူပြီး အခန်းတွင်းဝင်သွားသည်။

မိုးကေသီက . . .

“ဦးဇော်ပိုင်ကရော ရှားကိုကူညီရဲ့လား”

ဟုမေးသည်။

“ဆိုပါတော့။ ကူညီရုံမကဘူး။ သူ့ Law Firm မှာလာလုပ်ဖို့

တောင် ရှားကိုခေါ်နေတယ်”

“ကောင်းသားပဲ။ ရှားစဉ်းစားပေါ့”

“ရှားက စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ပြီးတော့ ရှား ဦးဇော်ပိုင်ကို

သိနေတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲရှား”

မိုးကေသီက စိတ်ဝင်စားမေးသည်။

“ရှားအပေါ်မှာ သူ့ မရှိသေးဘူး”

မေ့ရှားအဖြေကြောင့် မိုးကေသီ မဲ့ပြုံးပြုံးသွားသည်ကို မြင်ရ၏။

“အဲဒါ ယောက်ျားတွေ့ရဲ့သဘာဝပဲ”

မိုးကေသီနှင့်စကားပြောပြီး ပြန်လာသောအခါ မေ့ရှား၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်စပါလာ၏။ သူရိန်ကအဘယ်ကြောင့် ဒေါ်ခင်ထွေးကို ဦးညွန့်ဝေရဲ့မိခင်ဟု ပြောနေပါသနည်း။



“ကောင်းပြီလေ။ ဒါနဲ့ဒေါ်မေစံရှား လေ့လာရသလောက် အခု ဘာတွေများ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရပြီလဲ”

“အခုထိတော့ အချက်အလက်တွေပဲ ရပါသေးတယ်။ မူယာ့ အိမ်ကို ပစ္စည်းတွေကြည့်ဖို့ သွားတုန်းက ကျွန်မထက်စောပြီး မူယာ့ အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်မွေ့သွားပါတယ်။ သူ ဘာရသွားလဲမသိဘူး။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုလည်း မသိလိုက်ရဘူး။”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် မျက်ခုံးများတွန့်သွားသည်။ အလေးအနက် ထား စဉ်းစားဟန်ရှိ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာသွားသည်။

“အဲဒီလူနဲ့ ချယ်ရီကိုသတ်သွားတဲ့လူနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား။ တစ်ယောက်တည်းများ ဖြစ်နေမလား။”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုတွေးမိတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီလူကဦးညွန့်ဝေ အသတ်ခံရမှုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေပြီး အခုအချိန်မှာ ကျောမလုံလို့ လက်စလက်နတွေ လိုက်ပြီးရှင်းနေပုံပဲ ဒေါ်မေစံရှား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ချယ်ရီကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို မမိသေးဘူးနော်”

“မမိသေးဘူး။ ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်က ချယ်ရီချစ်သူ မြိုးမောင်ကို ခေတ္တချုပ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြိုးမောင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း သူက ပြောပါတယ်”

“သူက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့မြိုးမောင်ကို ချုပ်ထားတာလဲ”

“လူသတ်သမား စိတ်အေးလက်အေး လှုပ်ရှားလို့ရအောင် ပြီး”

“အခု ဒေါ်မေစံရှား သိရသလောက်ခန့်မှန်းကြည့်ရင် မူယာ့

အခန်း (၂၈)



မေစံရှားက မူယာ့အိမ်မှရခဲ့သောစာကို ရဲအုပ်မျိုးအောင် ရွှေသို့ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဒေါ်မေစံရှား”

“ကျွန်မ မူယာ့အိမ်ကိုရောက်ပြီး မူယာ့ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်တော့ ရလာတဲ့စာပါ။ ရဲအုပ်ကြီးက ဒါက ဦးညွန့်ဝေရဲ့လက်ရေးလက်မှတ် ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင်စစ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စာပေါ်က လက်ဓမ္မပါစစ်ပေးပါ”

“ဒါ အမှုအတွက် အရေးပါနိုင်လား”

“အဲဒီလို ယူဆရပါတယ်”

သေဆုံးရတာနဲ့ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးရတာ တစ်ဦးတည်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်နိုင်လား။”

“အဲဒါ အဖြေရခက်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မအယူအဆ ပြောရ ရင်တော့ ပတ်သက်မှုတော့ရှိတယ်။ တစ်ဦးတည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“မူယာရဲ့ရည်းစား သန်းထိုက်ဦးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား။”

“တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူ့က မူယာ့ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားလို့ မထင်နိုင်ပေမဲ့ မူယာ့ပစ္စည်းတွေဝင်မွှေတာ သူ့ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ် လို့ ယူဆစရာဖြစ်နေတယ်။”

“မမိုးကေသီကိုရော ဒေါ်မေစံရှား လုံးဝစိတ်ရနဲ့ ကင်းရဲ့ လား။”

မေစံရှားက ရဲအုပ်မျိုးအောင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ရဲအုပ်ကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် သက်ပြင်းရှိုက်၍ . . .

“မမိုးကေသီက ပြစ်မှုကိုချွေးနဲ့ဆင်ခဲ့ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာပြန်ဆယ် နိုင်အောင်များ ဒေါ်မေစံရှားကို အမှုပြန်ဖော်ခိုင်းတာလားလို့ ကျွန်တော် အတွေးဝင်မိလိုပါ။”

ခပ်လေးလေး ပြောသည်။ ခပ်ဆဆစကား။

မေစံရှား ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကတော့ မမိုးကေသီကို သံသယကင်းပါတယ်။”

“ချယ်ရီအသတ်ခံရတာ ဒေါ်မေစံရှားနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့ ညဆိုတော့ ဒေါ်မေစံရှားက ချယ်ရီကိုသွားတွေ့တာသိတဲ့လူ၊ အဲ . . . အဲဒီလူက လည်း ဦးညွန့်ဝေအမှုမှာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတဲ့လူရဲ့ လက်ချက်ပုံဖြစ် မှာပဲ။ ဒေါ်မေစံရှား ချယ်ရီကိုသွားတွေ့တာ ဘယ်သူသိလဲ။”

“ရဲအုပ်ကြီးနဲ့ ကိုနေသော်ပဲသိတယ်။ မမိုးကေသီတောင် မသိဘူး။”

ရဲအုပ်မျိုးအောင် ခေါင်းကိုကုတ်သည်။ စဉ်းစားရခက်သည် သဘော။

“အမှုက ဂျာအေးသူ့အမေရိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ပတ်ချာလည် ပြီး ရှုပ်နေတယ်။ ဒေါ်မေစံရှား ရှင်းဖို့မလွယ်လှဘူး ထင်တယ်။”

“ကြီးတော့ ကြီးစားရမှာပဲ။ အမှန်တရားတစ်ခုအတွက်၊ မိန်းမ သားတစ်ယောက်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ သားတစ်ယောက်ရဲ့သောက ပြေပျောက်ဖို့အတွက်၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကင်းဖို့ အတွက်။”

“အေးဗျာ . . . လမ်းဆုံးရင်တော့ ရွာတွေ့မှာပါပဲ။ ဆက် သုပ်ပါ။ လိုတာရှိရင်လည်း အကူအညီတောင်းပါ။ ဒီစာက လက်ရေး လက်မှတ်ကိုလည်း ပါရဂူဆီပို့ပြီး စစ်ဆေးပေးပါမယ်။”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရဲအုပ်ကြီး။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး။”

“ကောင်းပါပြီ။”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ရဲစခန်းမှထွက်လာချိန်တွင် မေစံရှား၏ ဟမ်းဖုန်းက ပြည့်လာ၏။ ဖုန်းခေါ်သူက ကိုနေသော်၊ ရဲစခန်း ဆရာမပင်ရပ်၍ မေစံရှား စကားပြောဖြစ်သည်။

“ရှားဘယ်မှာလဲ။”

“ရဲအုပ်မျိုးအောင်ဆီကိုလာတာ။”

“ဘာထူးလဲ။”

“မူယာ့ဆီကတွေ့တဲ့စာကို ဦးညွန့်ဝေရဲ့လက်ရေးလက်မှတ် တွက်မဟုတ်သေချာအောင် လာပြီးစစ်ဆေးခိုင်းတာ။”

“မမိုးကေသီကို ပြမကြည့်ဘူးလား”

“ပြကြည့်တယ်။ သူကတော့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ လက်ရေးလို့ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုကိုဖုန်းဆက်တာ အကြောင်းထူးရှိလို့လား”

“ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ဘာအကြောင်းထူးလဲ”

“ကိုကို စာပေစိစစ်ကအပြန်မှာ ရွှေလိပ်ပြာစားသောက်ဆိုင် ထဲကအတူထွက်လာတဲ့ ဦးဇော်ပိုင်နဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ချောစုပေးလိုက်တဲ့အယ်လ်ဘမ်ထဲမှာ ကိုကိုကြည့်လိုက်မိတဲ့ ချောစုအမေ ဒေါ်ခင်ထွေးလားလို့ ကိုကိုထင်မိတယ်”

ဦးဇော်ပိုင်ကိုလည်း ကိုနေသော်ကတရားရုံးသို့ မေစံရှားနှင့် အတူရောက်သွားစဉ် တစ်ခဏမျှ မြင်လိုက်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူများမှားသလားဟုလည်း မေစံရှားက တွေးသည်။

“ဦးဇော်ပိုင်နဲ့ဒေါ်ခင်ထွေး ဟုတ်လား။ သေချာရဲ့လားကိုကို”

“ကိုကိုကတော့ သေချာတယ်ထင်တာပဲ”

“သူတို့မှာ ဘာအကြောင်းရှိပါလိမ့်”

“အဲဒါ တွေးစရာပဲထင်လို့ ကိုကိုဖုန်းဆက်တာ။ ကိုကိုအလုပ်များနေလို့ ရှားဆီမလာနိုင်သေးဘူး။ နောက်နေ့မှ တွေ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး မေစံရှား ပြန်မသိမ်းနိုင်သေး။ တွေးစရာတစ်ခုက တိုးလာပြန်ပြီ။ ဦးဇော်ပိုင်နှင့်ဒေါ်ခင်ထွေး ဘာကြောင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံတွေ့ပါလိမ့်။ အမှတ်မထင်လား။ ရိုးရိုးသားသားလား။ သို့မဟုတ် အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေသလား။

“တိ တိ တိ”

ဖုန်းက ထပ်မံမြည်လာနေသည်။ ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ မေစံရှား ဘေးထောင်ရပြန်သည်။

“ဟဲလို မေစံရှားပါရှင်”

“ညီမလေး မမပါ ဒေါ်ခင်ထွေးပါ”

တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချည်။



ကြည့်ရင်း သားသမီးနှစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမတစ်ဦးမှ ဟုတ်ပါလေ ဟုပင် တွေးမိသွားသည်။

“ညီမလေး ရောက်တာကြာပြီလား”

“ဆယ်မိနှစ်လောက်ရှိဦးမှာပါ”

မေစံရှားက ဒေါ်ခင်ထွေးအတွက် မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို ထ၍ယူ ပေးသည်။

“မမကိုစောင့်နေရလို့ အားနာပါတယ်။ မမက သားဆီကိုဝင် ရင်း စကားပြောနေတာ ကြာသွားလို့”

“ရပါတယ် မမ”

ကော်ဖီသောက်ရင်း မေစံရှားက ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်နှာကို မသိ သောအကဲခတ် ကြည့်နေမိ၏။ ဦးဇော်ပိုင်နှင့်အတူ တွေ့လိုက်ကြောင်း ပြောပြရလျှင် ကောင်းမလားဟူ၍လည်း အတွေးရောက်သေးသည်။ လက် မတွဲတွင်မှု မပြောဖြစ်။ သူမထံမှ ထွက်လာမည့်စကားကိုသာ စောင့် ခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိ၍ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ထွေးက မုန့်ကိုအေးဆေးစွာပင် စားနေ၏။ စကား မဝ၊သေး။

ထို့ကြောင့်ပင် . . .

“မမ ကျွန်မကိုလှမ်းခေါ်တာ အကြောင်းကိစ္စများရှိလား”

မေစံရှားက စကားကိုဖွင့်လိုက်ရ၏။

“ဆိုပါတော့ကွယ်။ မမ ဘယ်ကပြောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား နေလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်ထွေးစကား ဆက်မည့်အရေးကို မေစံရှားက လိမ္မာ မီးနပ်စွာ စောင့်နေလိုက်မည်။

အခန်း (၂၉)



မေစံရှားက ချိန်းဆိုထားရာ မစွတာဘရောင်းကဖီးသို့ ဦးဇော် ရောက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ခုံတစ်ခုံမှာနေရာယူလျက် ကော်ဖီ တစ်ခွက်၊ မုန့်တစ်ပွဲနှင့် ဒေါ်ခင်ထွေးကိုထိုင်စောင့်ရင်း ဘာအကြောင်း များရှိ၍ ဒေါ်ခင်ထွေးဖုန်းဆက်သနည်းဟု တွေးကြည့်နေမိ၏။

ပြီးတော့ ဦးဇော်ပိုင်နှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးကို အတူတွေ့လိုက် သည်ဆိုသော ကိုနေသော်၏သတင်းပို့ချက်။ ထိုကိစ္စနှင့်များ ဆက်စပ်၍ ဒေါ်ခင်ထွေးတွင် ပြောစရာတစ်ခုခုရှိလေသလား။

ဆယ်မိနှစ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်ခင်ထွေး ရောက်လာသည် ထုံးစံအတိုင်း ကြွကြွရွရွကလေးဖြစ်နေသော ဒေါ်ခင်ထွေး

“ညီမလေးနဲ့ မမတွေ့တဲ့အကြိမ်တွေတုန်းက မမပြောဖို့တစ်ခု ကျန်နေခဲ့တယ် မေ့ရားရဲ့။ အဲဒါက ဦးညွန့်ဝေဟာ သူ့ Law Firm က စာရင်းကိုင်မလေးနဲ့ မရှင်းမရှင်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ”

မေ့ရား ဒေါ်ခင်ထွေးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ၏။

“မူယာကို မမသိလား”

“လူကိုတော့ သေသေချာချာ မသိပါဘူး။ မမနဲ့ ဦးညွန့်ဝေ ကွဲပြီးမှ မူယာက Law Firm ကို ရောက်လာတာပါ”

“အဲဒါဆိုရင် မမကမူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေအကြောင်း ဘယ်လို သိလဲ”

“လူသတင်း လူချင်းဆောင်ပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်ရင်ကျော်၊ ပုပ်ရင် ပေါ်တာ ဓမ္မတာပါပဲ”

မေ့ရားက ဘဝင်မကျ။

“မမပြောသလောက် မူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေအကြောင်းက လူသိ မများပါဘူး။ မူယာချစ်သူကလည်း သေသေချာချာ မသိဘူး။ မမိုးကေသီ ကလည်း တိတိကျကျ မသိခဲ့ဘူး”

“အဲဒါက သူတို့လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ရှိခဲ့လို့နေမှာပါ”

စောစောကစကားနှင့်ယခုစကား ထပ်တူမကျဟု မေ့ရား ခံစားရသည်။

မူယာအိမ်မှ မေ့ရားရခဲ့သော ဦးညွန့်ဝေ၏စာကို ဖျတ်မိ မြင်ယောင်လိုက်သည်။ ဦးညွန့်ဝေနှင့်မူယာ ငြိစွန်းခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒေါ်ခင် ထွေးနှင့်ဦးညွန့်ဝေကွဲကြားပြီး မမိုးကေသီနှင့်လက်ထပ်ချိန်မှာမှ ဖြစ်နိုင် ပါလျက် ဦးညွန့်ဝေ၏စာထဲမှာ ဇနီးသားနှင့်သမီးဟူသော စာသား ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဇနီးဆိုသည်မှာ ဒေါ်ခင်ထွေးကို ရည်ညွှန်းဟန်ရှိ

အဲဒါ။ အချိန်ကာလအဘယ်ကြောင့် ကွာခြားနေပါသနည်း။

“ဒါဆို မူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေ ငြိစွန်းမှုရှိခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာလည်း မူယာရဲ့အိမ်ခန်းသော့ တစ်ချောင်း တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အချက်နဲ့တော့ ကိုက်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်ကြောင့် ဦးညွန့်ဝေ သေဆုံးရမှုရဲ့ တရားခံကိုဖော်ထုတ်ရာမှာ ထူးခြားတဲ့အချက်ဖြစ်တယ်လို့ မမထင်လို့လား”

“ဒေါ်ခင်ထွေး ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ မေ့ရားကိုငေးနေ သည်။ သူ့အမူအရာက တရားခွင့်တွင် ရှေ့နေမေးသောမေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေတတ်သော သက်သေတစ်ဦးအသွင်။

မေ့ရားက အခြေအနေကို ဖော့ပစ်လိုက်သည်။

“ထားပါလေ။ ဒီအချက်သိရလို့ ကျွန်မတွေးစရာ ရလာပါ တယ်။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့အလော့ဂျစ်ဆေးကို မူယာကသောက်မိလို့ ဆေးထဲ မှာအဆိပ်ပါတာနဲ့ သေဆုံးရတယ်လို့ ယူဆမယ်ဆိုရင် ယူဆလို့ရတာ ပေါ့နော်”

“အင်း . . . အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ထွေးက ထောက်ခံချက်ပေး၏။

“ဒါနဲ့တစ်ခုတော့ မမကိုကြိုတုန်း မေးကြည့်ချင်တယ်။ စိတ် ဆိုးနဲ့နော်။ မမမှာ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ကွဲကြားပြီးမှ ချစ်သူတစ်ဦးရှိခဲ့တယ်လို့ ညွန့်မကြားမိတယ်။ ဟုတ်လားဟင်”

ရမ်းရွံ့ပစ်လိုက်သော မြားချက်ပါ။ ဆင်လိုက်သော ထောင် ချက်တစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်ထင်၏။

“အိုး . . . အဲ . . . အဲဒါ မဟုတ်တာကွယ်။ မမ မမပြောခဲ့ပြီး

ပါပြီ။ မမက အိမ်ထောင်လည်း ထပ်မပြုဘဲနေခဲ့တာပါ။

ဒေါ်ခင်ထွေး၏ အငြင်းစကားတွေက စိတ်စောနေကြောင်း သိသာလှ၏။

“ကျွန်မကလည်း သူများပြောတာကို ဟုတ်တယ်ထင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ မမကအရွယ်ကလည်းရှိသေး။ အလှကလည်း ရှိသေးဆိုတော့ ဟုတ်မှာပဲလို့ ခံစားကြည့်မိတာပါ။ အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မမက သိပ်အထီးကျန်ဆန်နေမှာလေ”

မေမံရှားက သူမစကားကို သူမဘာသာဖြည့်ချသည်။

“မမမှာက သားနဲ့သမီးရှိခဲ့တယ်လေ”

“သူတို့က မမနဲ့အတူမှမရှိတာ”

“အတူမရှိလည်း အတူတူနေသလိုပါပဲ”

“ဆောရီးနော်မမ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးတဲ့သဘောနဲ့ ပြောလိုက်မိတာ မမကိုစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားစေတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်”

“မမ ဦးစော်ပိုင်နဲ့ရော တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ဟင်”

ရှုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သော ရှား စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်လုံးတွေ ဝိုင်းသွား၏။ အာမေဒိုတ်သံထဲ ဖံထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်။

ကိုနေသော်ပြောထားသည့်သတင်းနှင့် ချိန်ထိုးကြည့်နိုင်မိ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်ထွေးက ထိုအကြောင်းစကားမစသဖြင့် မေမံရှားက ထုတ်မေးခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

“ညီမလေး ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

ဒေါ်ခင်ထွေးက ပြန်မေးသည်။ ထိုအမေးမှာအသံက အနည်းငယ်မာဆတ်နေ၏။

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့အမှုကို ကျွန်မက ပြန်လိုက်နေတာဆိုတော့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့လူရင်းတွေဖြစ်တဲ့ မမနဲ့ဦးစော်ပိုင်က ဝိုင်းပြီး အဖြေရှာပေးတဲ့သဘောနဲ့များ တွေ့ဖြစ်ဆုံဖြစ်ကြသလားလို့ပါ”

“ဟင်အင်း . . . သူနဲ့မမနဲ့က သိပ်မရင်းနှီးဘူး။ သူ့ကို ဦးညွန့်ဝေရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်အဖြစ်နဲ့ မျက်မှန်းတန်းမိရုံပဲရှိတာ”

“ဪ”

“မမကညီမလေး ဘာတွေထူးထူးခြားခြား အချက်တွေတွေ့ ပြီလဲ။ တရားခံအစစ်ကိုတွေ့ဖို့ နီးစပ်ပြီလားဆိုတာလည်း သိချင်လို့လေ။ ဦးညွန့်ဝေကို မေတ္တာမရှိပေမဲ့ ကလေးတွေရဲ့ဖအေဆိုတော့ အမှုမှန်ဖြစ်ဖို့ မမက စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညီမလေးကို ဒေါ်တွေ့တာ”

“အခုထိတော့ မတိကျ မရေရာသေးပါဘူး မမ”

“အလားအလာကောင်းနိုင်လား။ ညီမလေး မှန်းဆထားမိတဲ့ အချက်တွေ ရှိနေပြီလား”

“အချက်အလက်တွေက ပြန်ကျနေပါတယ်။ အချိန်ကာလက ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေရရှိ ကလည်း မလွယ်ဘူးလေ။ အမှုမှန်ပေါ်ဖို့က ရာနှုန်းတစ်ဝက်တောင် မသေချာပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ထွေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို မေမံရှားသတိပြုမိ သံ

“အင်း . . . မမကတော့ အမှုမှန်ပေါ်စေချင်တာပဲ။ မိုးကေသီ

ကိုမိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာလိုလေ”

“ဪ... မိုးကေသီဆိုလို့ ခုမှ မမကိုမေးဖို့တစ်ခု သတိရတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“မမ သူရိန်ကို ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာလဲ။ မမ မှတ်မိလား”

“သူရိန်”

“မိုးခကသီရဲ့သားလေးလေ။ မမကပဲ ဆွဲနေတယ်လို့တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်လေ။ ဟိုနေ့က သူ့ကိုကျွန်မတွေ့ခဲ့သေးတယ်”

ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်နှာ ဖြူဖျော့သွားသည်ဟု မေ့ရှား ထင်လိုက်သည်။

“သူရိန်ကို မမတွေ့တော့တွေ့ဖူးတယ်။ ကြာလှပြီဆိုတော့ သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ချောစု လေးတန်းလောက်က လား မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ညီမလေးက မေးတာလဲ”

“ကျွန်မနဲ့ချောစုတွေ့တုန်းက ချောစုကသူ့မောင်သူရိန်ကို ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ပေးပေးပါဆိုလို့ ဟိုနေ့က ကျွန်မပေးလိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီး သူရိန်က မမကိုဦးညွှန်ဝေအမေပုံလို့ ပြောနေလို့လေ”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်နှာ ပို၍ သွေးဆုတ်သွားသလား ထင်လိုက်ရ၏။ တစ်နေ့တက်သလိုဖြစ်သွားပြီး နေရာပြင်ထိုင်ကာ မျက်နှာကို ဟိုလွှဲသည်လွှဲလုပ်ရင်းက ...

“မမနဲ့တွေ့ဖူးတုန်းက သူ့သိပ်ငယ်မှာလေ။ ဒါကြောင့် သေသေ

ချာချာ မမှတ်မိဘဲ စိတ်ထဲထင်တာပြောနေမှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ထွေးက လက်မှနှာရိုက်ပင့်ကြည့်ကာ ...

“စကားကောင်းနေတာနဲ့ မမအလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ချိန်းထားတဲ့အချိန်တောင် ကျော်သွားပြီ။ ညီမလေး မမသွားမယ်နော်” ဟုပြောသည်။ ပြောရင်းထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ မမနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်မအဖို့အားတက်စရာ သတင်းတချို့ရတာမို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ထပ် သတင်းရရင်လည်း ပြောပါဦးနော် မမ”

“အေးပါကွယ်၊ ပြောပါ့မယ်”

ဒေါ်ခင်ထွေးနေရာမှ လှည့်ထွက်ကာ ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှဆင်းသွားသည်ကို မေ့ရှားက မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ဒေါ်ခင်ထွေး မိမိကိုလာတွေ့ရသည် အဓိကအကြောင်းရင်းသည် မည်သည်နည်း။

ဒေါ်ခင်ထွေး ဦးဖော်ပိုင်နှင့်တွေ့ခဲ့သည်ကို (ကိုနေသော်က တွေ့လိုက်သည်မှာ သေချာသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါက) ဘာကြောင့် ထုတ်မပြောသနည်း။

ဒေါ်ခင်ထွေးက မူယာနှင့်ဦးညွှန်ဝေအကြောင်း ပြောခြင်းသည် အမှန်တကယ် မေ့ရှားသိသင့်သိထိုက်သည်ဟု ယူဆသောကြောင့်လား။

ဒေါ်ခင်ထွေးသည် သူရိန်အကြောင်း မေ့ရှားပြောချိန်က အဘယ်ကြောင့် မျက်နှာဖြူဖျော့သွေးဆုတ်သွားသနည်း။



ချက်ချင်းပိုပြီး ဦးညွန့်ဝေရဲ့လက်ရေး လက်မှတ်တွေနဲ့ တိုက်စစ်ခိုင်း တဲ့အခါ အဲဒီစာဟာ ဦးညွန့်ဝေရဲ့လက်ရေးနဲ့လက်မှတ် မှန်ကန်ကြောင်း အဖြေရပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့လက်တွေ့ရာတွေ ဘာတွေတွေ့သေးလား”

“ဘာလက်တွေ့ရာမှ မတွေ့ဘူးလို့ သိရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲအုပ်ကြီးရယ်”

“တစ်ခုလည်း ပြောစရာရှိသေးတယ် ဒေါ်မေစံရှား။ အဲဒါက မူယာချစ်သူ သန်းထိုက်ဦးအကြောင်းပါ”

မေစံရှား စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ။ သန်းထိုက်ဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သန်းထိုက်ဦးက အရင်က အဲ . . . အရင်ကဆိုတာက မူယာတို့ သေဆုံးချိန်မတိုင်မီက ပြောတာပါ။ သူသော့ပြင်အလုပ် လုပ် ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အိမ်ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခုမှာ မသကာလို့ ခေါ်ပြီး စစ်မေးတာ ခံခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒီသတင်းကို စခန်းတစ်ခုကနေ ရတယ်”

“ဟုတ်လား အဲဒါထူးခြားချက်ပဲ”

“မှန်တယ် ဒေါ်မေစံရှား။ ဒါဟာ ဦးညွန့်ဝေအိမ်ကို ဒီကောင် သော့တုနဲ့ ဝင်လို့ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ထောက်ခံနေတဲ့အချက်ပဲ။ မူယာ အခန်းကိုလည်း သူဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ ရတာ ပေါ့။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မူယာရဲ့အကြောင်းသိရပြီး သန်းထိုက်ဦးက အလာ ဂျစ်ဆေးတောင့်တွေထဲမှာ အဆိပ်တွေထည့်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆ ရတယ်”

ဦးညွန့်ဝေ မသေဆုံးမီတစ်ပတ်လောက်က ဦးညွန့်ဝေ၊ မိုး

အခန်း (၃၀)



မိုးကေသီအိမ်သို့ တစ်ကြိမ်ထပ်မံသွားရောက်ရန် မေစံရှား ဆုံးဖြတ်ပြီး ရုံးခန်းမှဆင်းလာချိန်တွင် မေစံရှား၏ဟမ်းဖုန်းက အသံ မြည်လာသည်။

“တီ တီ တီ”

မေစံရှားက ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားမှကာလဲလိုက်သည်။

“ဟဲလို . . . မေစံရှားပါ”

“ဒေါ်မေစံရှား ကျွန်တော်ပါ မျိုးအောင်ပါ”

“ဪ . . . ရဲအုပ်ကြီး ဘာအကြောင်းများ ထူးလို့လဲ”

“ဒေါ်မေစံရှား မနေ့ကပေးခဲ့တဲ့စာကို ပါရဂူဆီကို ကျွန်တော်

ကေသီ၊ တေဇနှင့် သူရိန်တို့ ချောင်းသာသွားခဲ့ကြသည်။ ချောစုက ဖျား၍ မိခင် ဒေါ်ခင်ထွေးနေအိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုရက်က အိမ်စောင့်ခွေးဘိုနီ ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။ ဦးညွန့်ဝေကို လုပ်ကြံရန် ဘိုနီကိုရှင်းကာ အိမ်တွင်းသို့ဝင်ပြီး ဆေးတောင့်များထဲတွင် အဆိပ်ထည့်ခဲ့ခြင်းအခွင့်အရေးကို လုပ်နိုင်သော တစ်ဦးတည်းသော ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသူမှာ သန်းထိုက်ဦး။ Motive သူ့ချစ်သူမူယာ ဦးညွန့်ဝေနောက်ပါသွားခြင်း။

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ရဲအုပ်ကြီးရယ်။ ဒါ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့အချက်ပါပဲ”

“ချယ်ရီ အသတ်ခံရမှုလည်း ပေါ် စေချင်ပြီဗျာ။ ကိုဝင်းမြိုင်နဲ့ ဒေါ်မေစံရှား ထပ်တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး”

ချယ်ရီအပေါ် သံယောဇဉ်နွယ်ခဲ့သော ရဲအုပ်မျိုးအောင်ရင်မှာ ချယ်ရီအသတ်ခံရခြင်းအတွက် ခံစားနေရပုံပေါ်သည်။ မေစံရှားကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ သူလည်းလေ လောကီသားပေပဲ မဟုတ်လား။

“ကဲ . . . ဒါပဲနော် ဒေါ်မေစံရှား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီးအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်မည်ပြုပြီးမှ ရဲအုပ်မျိုးအောင် သတိပေးလိုက်သဖြင့် ချယ်ရီကိစ္စကို သိချင်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းကိုပြန်ဖွင့်ကာ မေစံရှားက ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

အဆင်သင့်ပင် ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်နှင့် တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ခင်ဗျ”

ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်အသံက လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ။

“မချယ်ရီအမှု အခြေအနေသိချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ဖြိုးမောင်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ ဒေါ်မေစံရှား။ ဖြိုးမောင်ထွက်ချက်တွေနဲ့ အဲဒီညကကင်းလှည့်တဲ့ ရပ်ကွက်မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့စကားနဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီညက မီးခိုးရောင် ဆလွန်းကားတစ်စီးကို ချယ်ရီတို့တိုက်ဘက်ဆီကနေ ညနှစ်နာရီလောက်မှာထွက်သွားတာကို တွေ့သူကတွေ့လိုက်တယ်။ ကားနံပါတ်တော့ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အဲဒီကားဟာ ချယ်ရီကိုသတ်တဲ့သူရဲ့ကား ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆလို့ရတယ်။ ကားအမျိုးအစားကတော့ တိုယိုတာလို့ သိရတယ်”

“ဒါ သတင်းထူးပဲ။ ကိုဝင်းမြိုင်တို့ အဲဒီနောက်ကို လိုက်နေပြီလား”

“လိုက်နေပြီ”

“ထူးခြားရင် ကျွန်မကိုလည်း ပြောပါ။ ဒါနဲ့ ဖြိုးမောင်ဆီက ရော ဘာထူးခြားတာရသေးလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ မရဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဖြိုးမောင်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးတဲ့ညနေပိုင်းမှာ ဖြိုးမောင်ကပြန်လာတယ်။ သူဒေါ်မေစံရှားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

မေစံရှား အံ့အားသင့်သွား၏။ ဖြိုးမောင်က မိမိကို တွေ့ချင်သည်ဆိုပါလား။ ဘာကြောင့်များ ရှိနေပါလိမ့်။ ချယ်ရီနှင့်ပတ်သက်မှုတစ်ခုခုဖြစ်မှာ သေချာသည်။

“ကျွန်မ သူနဲ့သွားတွေ့ပါ့မယ်။ ဖြိုးမောင်ရဲ့ လိပ်စာများကိုဝင်းမြိုင် ကျွန်မကိုပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

“ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့ကိုပေးပေးပါလား။ သူ့နဲ့ကျွန်မ ဆက်သွယ်လို့ရတာပေါ့”

“အဲဒါပိုကောင်းတယ်။ ဖုန်းနဲ့စကားပြောပြီးမှ သူ့နဲ့တွေ့သင့်ရင် တွေ့ပေါ့”



အခန်း (၃၁)



မေစံရှားကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ထင်သည်။ မိုးကေသီ အံ့သြသွားသည်။

“မေစံရှား ဘာအကြောင်းထူးလာလို့လဲ”

ယမန်နေ့ကပင် လာသွားခဲ့သော မေစံရှား နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်လာခြင်းအတွက် မိုးကေသီ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေပုံရသည်။

မေစံရှားက ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“မမသား သူ့ရိန်ရော မရှိဘူးလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်”

“ရှား သူရိန်ကို တစ်ခုမေးချင်တာရှိလို့”

မိုးကေသီက မေ့ရားကို မျက်လုံးဝိုင်းကလေးဖြင့် ကြည့်သည်။ သူမ၏ပုံစံမှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို အလယ်မှဖောက်၍ နားထောင်နေရသည်ပမာ။

“ဘာမေးချင်တာလဲ”

“အရင်ဆုံးတော့ မမကိုမေးချင်တာ ရှိသေးတယ်။ မမပြန်စဉ်းစားပေးပါ။ ဦးညွန့်ဝေ မသေဆုံးမီကာလက ဦးညွန့်ဝေကိုရော သူရိန်ကိုရောထားခဲ့ပြီး မမညအိပ်ညနေ ခရီးထွက်တာများရှိခဲ့လား”

မိုးကေသီ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်။ မျက်မှောင်တွေ ကြုတ်ကာ အတန်ကြာ ပြန်စဉ်းစားနေသည်။

“မမတို့ချောင်းသာသွားခဲ့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမ။ အဲဒါက ဦးညွန့်ဝေပါတယ်။ သူရိန်ပါတယ်။ ရှားဆိုလိုတာက သူတို့သားအပ အိမ်မှာကျန်ခဲ့ပြီး မမတစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်တာမျိုးကိုပြောတာ”

မိုးကေသီငြိမ်၍ ပြန်စဉ်းစားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသွားသည်။

“ဟာ... မမ မှတ်မိပြီ။ အဲဒါက ဦးညွန့်ဝေမသေခင် ငါးလခြောက်လလောက်က မမခရီးထွက်ဖူးတယ်။ မေမေတို့ဆီကိုပါ။ မေမေနေမကောင်းဘူးလို့သတင်းကြားလို့ သွားခဲ့တာ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတယ်။ အိမ်မှာ ဦးညွန့်ဝေနဲ့သူရိန် ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီရက်က တေဇနဲ့ ချောစုကလည်း အိမ်မှာမရှိဘူး။ ပုဂံဘုရားဖူး ပါသွားကြတယ်”

မေ့ရား ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ပြီမမ။ ဒီအချက်က ရှားတွေ့နေတဲ့ အချက်နဲ့အဝင်

တယ်။ မနေ့က သူရိန်က ဒေါ်ခင်ထွေးကို ဦးညွန့်ဝေရဲ့အမေလို့ ပြောတဲ့စကားအပေါ် ရှား တွေးမရဖြစ်နေခဲ့တာလေ”

မိုးကေသီက နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ပြန်၏။

“အဲဒါနဲ့ ဆိုင်လို့လား”

“ဆိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်မမ။ အဲဒါဟာ ရှားတို့အတွက် သဲလွန်စပဲ။ မမ မရှိတဲ့အချိန်မှာ သူရိန်ဟာ ဒေါ်ခင်ထွေးကို တွေ့လိုက်မိလိမ့်မယ်။ သူဟာ စကားမပြောနိုင်ပေမဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့သူပါ။ သူဟာ ဒေါ်ခင်ထွေးကို သူ့ဘာသာတော့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့အမေလို့ ထင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကပြောတာကို သူကြားလို့ မှတ်မိနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ရှားပြောနေတာ မမတော့ ဘာမှကိုနားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“နောက်တော့ မမရှင်းသွားမှာပါ။ အဲဒီအချိန်က သူရိန်က သုံးနှစ်လောက်ရှိမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ရှား သုံးနှစ်ခွဲလောက်ရှိမယ်”

“မနေ့ကပဲ ရှား ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူရိန်ကို ဘယ်အချိန်က နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့လဲမေးကြည့်တော့ ချောစုလေးတန်းလောက်ကလို့ဖြေတယ် မမ။ အဲဒါ...”

“ချောစုလေးတန်းဆိုတာ ဦးညွန့်ဝေ မဆုံးမီကပါ။ အဲဒီတုန်းက သူရိန်နှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးတွေ့ဖို့ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ရှားစိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါ်ခင်ထွေး အမူအရာနဲ့စကားတွေကို တွေးစရာဖြစ်နေတယ်။ သူ့တစ်ခုခု ဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာကို ခံစားနေမိတယ်”

“အချိန်ကကြာခဲ့ပြီဖြစ်လို့ လွဲမှားပြီးပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ရှားရယ်”

“သူရိန် အိပ်ပျော်နေလား။ ဘာလုပ်နေလဲ”

“သူ့အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ရှင်ကြည့်နေတယ်”

“ဟိုတစ်နေ့က ရှားယူလာတဲ့အယ်လ်ဘင်လေးက သူရိန်ဆီမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို သူရိန်ကို ရှားတို့သွားတွေ့ရအောင်”

မေစံရှားက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“လာ . . . ရှား”

မိုးကေသီက မေစံရှားကို ဦးဆောင်၍ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းမှထွက်လာပြီး အခန်းတစ်ခုကိုကျော်လိုက်လျှင် သူရိန်၏အခန်းသို့ ရောက်သည်။ တံခါးကို မိုးကေသီက တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်သွားသောအခါ မေစံရှားက နောက်မှကပ်ပါသွားသည်။

သူရိန်က ဝိဒီယိုကားတစ်ကားကြည့်နေသည်။ နိုင်ငံခြားကားတွန်းကားဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်ဝင်လာသော မေစံရှားတို့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ကားတွန်းကားမှာ အာရုံပြန်ဝင်စားသွားသည်။

မိုးကေသီက ခုံပုကလေးပေါ်ရှိ အယ်လ်ဘင်ကိုဆွဲယူပြီး မေစံရှားကိုမေးသည်။ မေစံရှားက အယ်လ်ဘင်ကိုလှန်ကာ ဒေါ်ခင်ထွေးပါသောဓာတ်ပုံကို မိုးကေသီကိုထိုးပေးရင်း . . .

“မမ သူရိန်ကိုမေးကြည့်ပေးပါ။ ဒေါ်ခင်ထွေးကို သူဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲဆိုတာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် . . .

“သူ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တာလားလို့ မေးကြည့်ပါ”
ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒေါ်ခင်ထွေးလား။ ဒေါ်ခင်ထွေးကဒီအိမ်ကို ဘာကြောင့်လာရမှာလဲ”

မိုးကေသီက နားဝေတိမ်တောင်ဖြင့် ပြန်မေး၏။

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ရှားအတွေးထဲမှာ ပေါ်လာတာကို မေးခိုင်းတာပါ။ မမ မေးကြည့်ပေးပါ”

မိုးကေသီ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ရှိသော်လည်း သူရိန်နားသို့ ကပ်သွားကာ ပခုံးကိုပုတ်လျက် အယ်လ်ဘင်ကိုထိုးပြသည်။ ပြီး လက်ခချောင်းကလေးများအသုံးပြုကာ ဟန်အမူအရာဖြင့် စကားပြောသည်။

မိုးကေသီနှင့်သူရိန် အတန်ကြာမျှ အမူအရာဟန်ပန်တွေ့ဖြင့် စကားပြောနေသည်ကို မေစံရှားက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ မိမိအတွေး မှန်နေလေမလား။

မိုးကေသီက မေစံရှား ဘက်လှည့်၍ . . .

“သားက အဲဒီအကြောင်း ပြောချင်ပုံမရဘူး။ သူတစ်ခုခုခံစားရပုံရှိတယ်”

ဟုပြောသည်။

မေစံရှားစိတ်ပို၍ လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေက မေစံရှားကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဦးညွန့်ဝေသည် မိန်းမတစ်ဦးတည်းနှင့်ပင် နှစ်ကြိမ်ပြန်၍ ချစ်သူဖြစ်တတ်သည်တဲ့။

“ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ဒေါ်ခင်ထွေးကို သူရိန်က အတူတူတွေ့ခဲ့ပုံရှိတယ်။ ဖက်ယမ်းနေတာမျိုး နမ်းနေတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူရိန်ကတွေ့လို့ ဦးညွန့်ဝေက အဲဒါသူ့အမေပါလို့ သူရိန်

ကိုပြောခဲ့ဟန်ရှိတယ်။ ရှားအထင် ဟုတ်မဟုတ် မမေ့မေ့ကြည့်ပါ။”

မိုးကေသီက မေ့ရှားကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူမ၏အကြည့်မှာ နာကျင်ကြေကွဲရိပ်တွေ့ အပြည့်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပင် မသိမသာ တုန်နေလေသလား မသိ။

မိုးကေသီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမသည် သားဖြစ်သူကို အသာအယာ ဖက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဟန်အမူအရာဖြင့် သူရိန်ကိုပြောပြန်သည်။ သူရိန်က သူ၏မိခင်ကို မပုံမရဲပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုင့်သွားသည်။

“သားက ပြောချင်ပုံမရဘူး”

“သေချာအောင် မေးကြည့်ပါမေ။ ဒါဟာ အလွန်ကိုအရေးကြီးတဲ့ အချက်ပို့ပါ။”

မိုးကေသီနှင့်သူရိန် စကားတွေပြောကြပြန်၏။ မိုးကေသီက ချော့၍မေးနေဟန် ရှိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူရိန်ကလိုလိုလားလားပြန်၍ ပြောနေရှာ၏။ သူ၏ခေါင်းကိုလည်း လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြ၏။

မိုးကေသီ၏မျက်နှာ အုံ့ရှိုင်းညှို့ဆိုင်းသွားသည်ကို မေ့ရှား သတိပြုလိုက်မိသည်။

သူရိန်ဘေးမှနေ၍ မိုးကေသီ ထရပ်လိုက်သည်။

“ရှားပြောတာ မှန်တယ်။ ဒေါ်ခင်လွေး ဒီကိုရောက်လာခဲ့ပုံပဲ။ ဦးညွန့်ဝေ အခန်းထဲမှာတွေ့တော့ ဦးညွန့်ဝေက သူ့အမေပါလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒေါ်ခင်လွေးက ဆံပင်တွေဖြူနေတော့ ဦးညွန့်ဝေပြောတာကို လက်ခံယုံကြည်ခဲ့ဟန်ရှိတယ်”

“ဒေါ်ခင်လွေးက ဆံပင်ဖြူနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူက အသက်သုံးဆယ်လောက်မှာ ကတည်းက

တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူနေတာ”

“ဒီတတ်ပုံထဲမှာ မဖြူပါဘူး။ ပြီးတော့ ရှား တွေ့တုန်းကလည်း ဆံပင်ကအမည်းပါပဲ”

“ဒါက ဆေးဆိုးထားလို့ပါ။ ကဲ . . . လာ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်သွားရအောင်”

မိုးကေသီက သက်ပြင်းကိုထပ်မံချကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသဖြင့် မေ့ရှားက သူရိန်ကိုပြုံးပြပြီး နောက်မှလိုက်ခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်၍ မိုးကေသီခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်ခင်လွေးကို မုန်းနေခဲ့တာ။ ဒေါ်ခင်လွေးဘာကြောင့် ဒီအိမ်ရောက်လာရတာလဲ။ မမတော့ မတွေးတတ်တော့ဘူး” ညည်းညူစကားသံ ထွက်လာသည်။ မိုးကေသီ၏ခံစားချက်

ကို နားလည်မိသဖြင့် မေ့ရှားဘာမျှမပြောဘဲ အသာပင်ငြိမ်၍ ထိုင်နေလိုက်သည်။ သို့သော် မိုးကေသီ၏စကားကြောင့် မေ့ရှားသိလိုသော အချက်တစ်ချက်ပေါ်လာသဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်မိ၏။

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ဒေါ်ခင်လွေးကွဲခဲ့ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်ခင်လွေးကို ဘာကြောင့်မုန်းနေတယ်လို့ ပြောနိုင်လဲ”

မူလက မေ့ရှားထင်ခဲ့သည်မှာ ဦးညွန့်ဝေနှင့် ဒေါ်ခင်လွေးကွဲခဲ့ခြင်းသည် ဦးညွန့်ဝေ၏ အရှုပ်တော်ပုံများကြောင့် ဒေါ်ခင်လွေးက မုတ်ရင်နှိပ်ဖြစ်ကာ ပြဿနာတက်ကွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု။ သို့ဆိုလျှင် ဒေါ်ခင်လွေးကသာ ဦးညွန့်ဝေကိုမုန်းတီးခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်ခင်လွေးကိုမုန်းစရာ အကြောင်းမရှိ။

“ယောက်ျားတွေရဲ့ သဘာဝပဲပေါ့ ရှားရယ်”

“ဘယ်လို မမ။ ရှား နားမလည်ဘူး”

မိုးကေသီက နာကျင်စွာပြုံးသည်။

“ဦးညွန့်ဝေက သူသာရှုပ်ချင်ရှုပ်မယ်။ သူ့မိန်းမရှုပ်တာကို တော့ လက်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ဟင် . . . ဒေါ်ခင်ထွေးက ရှုပ်လို့လား”

မိုးကေသီ ငေးသွားသည်။

“ဦးညွန့်ဝေပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ။ ဦးညွန့်ဝေ Law Firm မှာခေါ်ထားခဲ့တဲ့ ဦးဇော်ပိုင်နဲ့ဒေါ်ခင်ထွေး ငြိခဲ့တယ်လေ”

“ဟင်”

“အင်း . . . ဒါက ဒေါ်ခင်ထွေးက ဦးညွန့်ဝေကို လက်တုံ့ပြန် တာအခွဲတိုက်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ကိုနေသော် ပြောသောစကားကို မေ့ရှား အမှတ်ရလိုက် သည်။ ဦးဇော်ပိုင်နှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးကို ရွှေလိပ်ပြာစားသောက်ဆိုင်မှ အတူထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်တဲ့။

“နောက်ပိုင်းကောဟင် . . . သူတို့! သူတို့ . . . ”

မေ့ရှား အလောတကြီး မေးမိသွား၏။

“အဲဒါတော့ မမ အသေအချာမသိဘူး ရှား။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ မမနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အချိန်တွေမှာ ဦးညွန့်ဝေ ဘာမျှထပ်ပြောသံမကြား ရဘူး။ နောက်ဆုတ်သွားကြလား မသိဘူးလေ”

ဇာတ်လမ်းက ပိုရှုပ်လာသည် ထင်မိ၏။

သို့သော် ညဉ့်နက်လာလေလေ မိုးသောက်ပို့နီးလာလေလေ ဟုလည်း မေ့ရှားသိနေသည်။



အခန်း (၃၂)



ကိုနေသော်နှင့်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး သူ့ထံမှအကြံဉာဏ်နှင့် အမြင်များဖလှယ်ရန် မေ့ရှားရုံးခန်းမှပင် စောင့်နေခဲ့သည်။ ကိုနေသော် မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ရုံးဆင်းလျှင်လာမည်ဟု ဖုန်းနှင့်ချိန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ရုံးခန်း၏ ပြတင်းဝမှာရပ်လျက် မေ့ရှားအတွေးထဲ နစ်နေ သည်။

သန်းထိုက်ဦးနှင့် ဦးစွာသွားတွေ့ရမလား။ သူဝန်ခံမလား။ ပြီးမောင်နှင့် ဦးစွာသွားတွေ့ရမလား။ သူ ဘာပြောချင်လို့လဲ။

ဦးညွန့်ဝေနှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးက ပြန်ပြန်ကြတာလား။
ဦးစော်ပိုင်နှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးကရော ယခုထိ ပြန်ကြသလား။
မူယာက ဘာကြောင့်သေဆုံးရတာလဲ။ ဘယ်သူလုပ်ကြတာ

လဲ။

ချယ်ရီက ဘာကြောင့်သေဆုံးခဲ့ရတာလဲ။ ဘယ်သူသတ်တာလဲ။
မိုးကေသီက မိမိကိုအစက ဦးညွန့်ဝေနှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးကြောင့်
ဦးညွန့်ဝေနှင့်ဒေါ်ခင်ထွေးကွဲခဲ့သည်ကို ဘာကြောင့်မပြောခဲ့တာလဲ။
“တီ တီ တီ”

စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော ဟမ်းဖုန်းကမြည်လာသဖြင့်
အတွေးမှရုန်းကန်ထွက်ကာ မေစံရှားသည် ဖုန်းရှိရာသို့ပြန်လာပြီး ဖုန်း
ကိုကောက်ယူလိုက်ရ၏။ ဖုန်းတွင်ပေါ်နေသောနံပါတ်မှာ နံပါတ်စိမ်း။

“ဟဲလို . . . မေစံရှားပါရင်”
“ဒေါ်မေစံရှားလား။ ကျွန်တော် ဖြိုးမောင်ပါ”

ဖြိုးမောင်ဟုဆိုသောကြောင့် မေစံရှားရင်ထဲတွင် ဒီတံခနဲ ခုန်
သွားသည်။

“ပြောပါ မောင်ဖြိုးမောင်။ မင်းက မမကိုတွေ့ချင်တယ်လို့
ရဲအုပ်ဝင်းမြိုင်ကို ပြောတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဒေါ်မေစံရှားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။
စကားလည်း ပြောချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ပြစ်ရာလည်း တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ မောင်ဖြိုးမောင်”

“ချယ်ရီနဲ့ပတ်သက်လို့ပါ။ ချယ်ရီကို သတ်သွားတဲ့လူကို
ဒေါ်မေစံရှား ခြေရာခံနိုင်လိမ့်မယ်ထင်လို့ပါ”

* အဲဒါဆိုရင် မင်း ရဲအုပ်ကြီးကို အရင်ဆုံးပြောပြဖို့ ကောင်း

တယ်”

“ဒေါ်မေစံရှားကို ဦးစွာပြောချင်တာပါ။ ချယ်ရီအသတ်ခံရတဲ့
ညက ချယ်ရီကိုလိုက်ပို့ရင်း ကားပေါ်မှာချယ်ရီက အဲဒါကို ဒေါ်မေစံရှား
ကို ပေးချင်တယ်လို့ပြောပါတယ်။ အဲဒါက သူ ကျွန်တော့်ကိုအပ်ထား
တဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ချယ်ရီဆန္ဒအရ ဒေါ်မေစံရှားကို ပေးချင်တာပါ”

“ချယ်ရီက မမကိုပေးချင်တယ် ဟုတ်လား။ မင်းကိုအပ်ထား
တဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ ဟိုညကလူသတ်သံမား ချယ်ရီအခန်းကို မွေနှောက်
ရှာဖွေသွားတာ အဲဒါများလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်မေစံရှားကို ပေးချင်တာ
ပါ”

“မင်းနဲ့မမ ဘယ်မှာဆုံမလဲ။ မမဘယ်ကိုလာရမလဲ”

“မနက်ဖြန်ညနေ ဒေါ်မေစံရှားရုံးခန်းကိုပဲ ကျွန်တော်လာခဲ့
ပါ့မယ်။ ငါးနာရီလောက်ပေါ့”

“မနက်ဖြန်ညနေ ဟုတ်လား။ ကောင်းပြီလေ။ မမစောင့်နေ
မယ်။ ဒါပဲနော်”

“မေစံရှားဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဖြိုးမောင်ကိုချယ်ရီက အပ်ထားသောပစ္စည်းတဲ့။ ချယ်ရီက
မိမိကိုပေးချင်သည်တဲ့။ ဘာများပါလိမ့်”

Angle စားသောက်ဆိုင်တွင် မိမိတို့ ချယ်ရီကိုတွေ့ဆုံခဲ့ပြီး
နောက် ထိုညက ချယ်ရီကိုဖြိုးမောင်က ကားဖြင့်ကြို၍ သူမ၏အိမ်ခန်းသို့
လိုက်ပို့စဉ် ချယ်ရီကဖြိုးမောင်ကို ပြောခဲ့ပုံရသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဦးညွန့်ဝေ
အမှုနှင့်ပတ်သက်သည်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

အဖြေထွက်ကာနီးပြီဟူ၍ မေစံရှား တွေးမိ၏။

ဖုန်းကိုပြန်ချစဉ် အခန်းဝမှခြေသံကြောင့် ကိုနေသော် ရောက်လာပြီဟုထင်မှတ်ကာ မေစံရှား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မဟုတ်ပါ။ ကိုနေသော် မဟုတ်ပါ။

ဦးဇော်ပိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဦးဇော်ပိုင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပေါ့ပါးစွာဝင်လာ၏။

မေစံရှား ရင်ထိတ်သွားသည်။

စောစောက မိမိနှင့်မြီးမောင်ဖုန်းဖြင့် ပြောနေသည်ကို ဦးဇော်ပိုင်များ ကြားသွားလေပြီလား။ ဦးဇော်ပိုင်အခန်းဝသို့ မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေပါသနည်း။

“ဒေါ်မေစံရှား အလုပ်တွေ များနေတယ်ထင်တယ်”

ဦးဇော်ပိုင် နှုတ်ဆက်ဟန်နှင့် မျက်နှာအမူအရာကမူ စောစောက စကားများကိုကြားခဲ့ဟန်မတူ။

“ဦးဇော်ပိုင် ဘယ်ကလှည့်လာလဲ။ ထိုင်ပါ”

မေစံရှားက အိမ်ရှင်ပီပီ ပဋိသန္ဓာရ ဆိုရပါ၏။

“ဒေါ်မေစံရှားဆီကိုပဲ လာတာပါ”

ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာဝင်ထိုင်ရင်း သူပြောသည်။ မျက်နှာက ပြုံးပြုံး

ချိုချို။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စရှိမှလာရမှာလားဗျာ။ မိတ်ဆွေရင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲဟာ။ ပြီးတော့ တစ်လောကတည်းသားတွေလေ”

သူပြောဟန်ကို မေစံရှားမနှစ်မြို့။ ဟန်မပျက်နေလိုက်သော်လည်း ဘဝင်မကျလှ။

“ဦးဇော်ပိုင်က အလုပ်များတဲ့သူလေ။ ပြီးတော့ ခုတလော

အလုပ်တွေရှုပ်တယ်လို့ ဟိုတစ်ခါပြောထားဖူးလို့ပါ။ ခုလိုရောက်လာရတာ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စကြောင့်လို့ ထင်မိလို့ပါ”

“ကော်ဖီသောက်လာခေါ်တာပါဗျာ။ အရင်တစ်ခါဖုန်းနဲ့ ပြောဖူးပါတယ်။ ကဲ . . . အခု အားတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ကိုကိုနဲ့ချိန်းထားလို့ စောင့်နေတာပါ။ အပြင်ထွက်လို့မရပါဘူး”

မေစံရှားက လှပစွာ ခုခံငြင်းဆိုသည်။ ဦးဇော်ပိုင်၏ မရိုးသားသောခြေလှမ်းများကို ဟန့်တားလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဦးဇော်ပိုင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း နေ့နှင့်ယှက်လို့ မသင့်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်ရက်ရက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။ မေစံရှားက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရေငုံနေလိုက်၏။

ဦးဇော်ပိုင်က နှုတ်ဆက်ဟန်ပြုလျက် အခန်းဝသို့လေးငါးလှမ်းထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဒါနဲ့ ဦးညွန့်ဝေ အမှုကိစ္စအခြေအနေ ထူးပြီလား” မေးသည်။

“နီးပါပြီ။ ထူးဖို့ နီးပါပြီ”

“ဟုတ်လား . . . တော်တယ်ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်နှစ်ကျော်က ကိစ္စကို ဒေါ်မေစံရှားက ရက်တိုတိုကလေးနဲ့ ပြန်ဖော်နိုင်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မေစံရှား နာမည်ကြီးပေတာပဲ”

“ကျွန်မတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ အမှန်တရားက ဘယ်တော့မှ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်လို့ မရလို့ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မတူးဆွဘဲနဲ့တော့ ငြို့ဟောင်းကပေါ်မလာပါဘူး။ ပွဲပြီးရင်တော့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ပွဲကြီးကြီးတစ်ပွဲ ကျွေးပါရစေ”

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

ဦးဇော်ပိုင် သည်တစ်ခါတော့ တကယ်ပင်နှုတ်ဆက်၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းတွင်းသို့ ကိုနေသော် ဝင်လာ၏။ ဦးဇော်ပိုင်ကအထွက်၊ ကိုနေသော်ကအဝင်၊ အထွက်နှင့် အဝင်ဖြစ်၏။

သူတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖျတ်ခနဲကြည့်မိကြက အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်ကို မေစံရှား တွေ့ရ၏။

“အဲဒါ ဦးဇော်ပိုင် မဟုတ်လား။ ကိုကို ဟိုနေ့ကတွေ့လိုက်တာ သူမှသူအစစ်ပဲ”

ကိုနေသော်က ရောက်မဆိုက်ပင် မေစံရှားကို ကပ်၍ပြောသည်။

“မမိုးကေသီနဲ့ စကားပြောခဲ့တော့မှ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ဒေါ်ခင်ထွေးကွဲခဲ့ရတာမှာ ဦးဇော်ပိုင်နဲ့ဒေါ်ခင်ထွေး ငြိသွားခဲ့လို့ဆိုတဲ့အကြောင်း ပေါ်လာတယ် ကိုကို”

“ဟာ . . . ဒါဆို သေချာတာပေါ့။ သူတို့ ခုထိ မပြတ်သေးဘူးပဲ။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ သူဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကော်ဖီသောက် လာခေါ်တာ”

ကိုနေသော်က မဲ့လိုက်၏။

“ဒီလူ ခြေလှမ်းတွေ စိပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကို သူ့ကို စိတ်မချဘူးပြောတာ”

မေစံရှားက ရယ်လိုက်သည်။ ကိုနေသော်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကိုနေသော်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုကိုက ကလေးဆန်တယ်နော်”

“ကလေးဆိုတာမျိုးက ရိုးသားတယ်။ ဖြူစင်တယ်။ သူပိုင်ဆိုတဲ့ အရှုပ်ကလေးကိုတော့ သူများလုတာ မခံနိုင်ဘူးလေ”

မေစံရှားက သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်ပြန်လေသည်။

“သိပ်ပိုတာပဲ”



“ယူက တို့နာမည်မှာရွှေပါလို့ ဦးညွန့်ဝေက အဖျားဆွတ် ပြီး ခေါ်မယ်ထင်လို့လား။ မဟုတ်ဘူး။ တို့ကို သူက တို့အင်္ဂလိပ်နာမည် ပင်စီလို့ပဲခေါ်တာ။ ယူ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ပါ။ ဦးညွန့်ဝေလက်ရေးနဲ့ ရွှေလို့ခေါ် ပြီးရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်တွေ့ထားလို့”

“အင်း . . . အဲဒါ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်သူ ချယ်ရီဟုတ် တယ်။ ချယ်ရီရဲ့အမေနာမည်ပဲ။ နာမည်က ဒေါ်ရွှေဝင်းလေ။ ဦးညွန့်ဝေ ပြောဖူးတာက သူ့ကိုရွှေလို့ခေါ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် တို့နဲ့တွေ့တော့ တို့နာမည်မှာ ရွှေပါပေမဲ့ ရွှေလို့မခေါ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ဆုံရင်လည်း ရွှေလို့ခေါ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကြည့်ရ တာ အဲဒီဒေါ်ရွှေဝင်းကိုတော့ သူတော်တော်ခွဲလမ်းခဲ့ပုံပဲ။ မမအထင် တော့ ခင်ထွေးနဲ့သူ မယူခင်ကတည်းက သူနဲ့ကြိုက်ခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ အချစ်ဦးဖြစ်မှာပေါ့။ ခင်ထွေးနဲ့ယူပြီးမှ တစ်ခါပြန်တွေ့ကြ ပုံပဲ။ အင်း . . . သူက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့နှစ်ကြိမ် ချစ်သူပြန်ဖြစ် တတ်တဲ့သူလေ”

ပြောပြန်ပြီ။ ဒေါ်ခင်ထွေးပြောခဲ့သောစကားမျိုး ဒေါ်တင့်တင့် ရွှေက ပြောပြန်ပြီ။ ဦးညွန့်ဝေက မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ကြိမ် ချစ်သူ ပြန်ဖြစ်တတ်သတဲ့။

“မေစ်ရှား ယူဘာသိချင်သေးလဲ”
ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေအသံ ထပ်ပေါ်လာ၏။
“ရပါပြီမမ။ ကျေးဇူးပါပဲ”
“လိုတာရှိရင် လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်နော်။ အားမနာနဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

အခန်း (၃၃)



“မမ ကျွန်မ မေစ်ရှားပါ”

“ဟေး . . . မေစ်ရှား ယူပျောက်နေတာကြာပြီ။ ဟိုအမှု အိုကေသွားပြီလား”

“လိုနေသေးတယ် မမ။ အဲဒါ မမဆီကအကူအညီ တစ်ခု တောင်းချင်လို့”

“ပြောလေ။ တို့ဘာကူညီရမလဲ”

“မမစိတ်မသိုနဲ့နော်။ မမကို ဦးညွန့်ဝေက ‘ရွှေ’လို့ခေါ်ခဲ့ လား”

ဖုန်းထဲမှ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ၏ရယ်သံကို ကြားရသည်။

ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေ ဖုန်းချသွားသည်။ မေစံရှားဖုန်းကို ပြန်ပိတ်သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

ကိုနေသော်က လှမ်းမေးသည်။ သူလည်း သိချင်စိတ်စောနေပုံရသည်။

“ဦးညွန့်ဝေက သူ့ကို ရွှေလိုမခေါ်ဘူး။ ပင်စီလိုခေါ်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေခေါ်တာက ချယ်ရီအမေကိုတဲ့။ ချယ်ရီအမေနာမည်က ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းတဲ့။ ငယ်ချစ်ဦး ဖြစ်ပုံရတယ်တဲ့။ ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့ရပြီးမှ ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းနဲ့ ပြန်ဆုံကြတဲ့ သဘောရှိတယ်တဲ့”

မေစံရှားပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ကိုနေသော်၏မျက်နှာတွင် လေးနက်စွာ တွေးနေပုံပေါ်သွား၏။

“ဒါဆို ငယ်ချစ်ဦး ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းနဲ့ ဦးညွန့်ဝေကွဲခဲ့တယ်။ နောက် ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့ရတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာမှ ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းနဲ့ ပြန်တွေ့တယ်။ ငြိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းကလည်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ချယ်ရီရှိနေပြီ။ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ပြန်ငြိတဲ့ကိစ္စကြောင့် ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းနဲ့သူ့ယောက်ျား ပြဿနာတက်ကွဲရတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းကို မယူဘူး။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်း ဒုက္ခရောက်ပြီး ဆုံးရတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့ ချယ်ရီက ဦးညွန့်ဝေကိုအပိုင်ကိုင်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေဆိုမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး အညှာကိုင် ငွေညှစ်ပုံပဲ။ ချယ်ရီက စာရိတ္တတော့ ချွတ်ယွင်းမှုရှိမယ်ပုံပါ။ ပန်ကာလိုလည်တဲ့ သူပဲ။ မူယာအိမ်မှာတွေ့ရတဲ့စာဟာ ဦးညွန့်ဝေက မူယာကိုရေးပေးတဲ့စာမဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းဆီကို ရေးခဲ့တဲ့စာဖြစ်လိမ့်မယ် ရှား”

ကိုနေသော်က သူ့အတွေးကို ပြောသည်။

“ရှားလည်း အဲဒီလို တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေက ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းဆီကိုရေးတဲ့စာဟာ ဘာကြောင့် မူယာဆီရောက်နေရတာလဲ”

“ဖြစ်နိုင်တာက ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းကို မပေးဖြစ်တဲ့စာက ဦးညွန့်ဝေရဲ့ဆီမှာပဲ ရှိနေခဲ့ပုံရတယ်။ ဒါကို တစ်ယောက်ယောက်က မူယာဆီကို ပို့ခဲ့တာပဲ”

“ရှားက ဒီလိုထင်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေက ဒီစာကို သူ့အံ့ဆွဲတစ်နေရာရာမှာပဲထားပြီး မေ့နေခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေနဲ့မူယာနဲ့ ငြိစွန်းနေတယ်လို့ သက်သေပြနိုင်ဖို့ ဒီစာကို မူယာပစ္စည်းတွေထဲကို ပို့ပြီးထည့်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါဆိုရင် . . . ”

မေစံရှား တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ မေစံရှား၏မျက်နှာ ဝင်းပြက်သွားသည်။

“မူယာအိမ်ကို မူယာပစ္စည်းတွေ သွားကြည့်တုန်းက တစ်စုံတစ်ယောက်ဝင်မြှေတာဟာ မူယာဆီကပစ္စည်းတွေ ရှားတွေ့မှာနီးလို့ လာယူတာမဟုတ်ဘဲ ရှားမတွေ့တွေ့အောင် ဒီစာကို သွားထားတာဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုကို”

ရှား အားတက်သရော ပြောလိုက်မိသော်လည်း ကိုနေသော်က လေးလေးကွေးကွေး တွေးတွေးဆဆဖြင့် . . .

“ရှားပြောတာ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူက အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ဟုပြန်မေးသည်။

“အင်း . . . ဒီဆင်ကွက်ကိုလုပ်တာဟာ ဦးညွန့်ဝေသေဆုံးမှု

သို့မဟုတ် မူယာသေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်နေသူပဲ။ တစ်တရားခံလား။ နှစ်တရားခံလား တစ်ယောက်ယောက်ပဲ”

“ဒီအတိုင်းဆို မူယာနဲ့ဦးညွန့်ဝေ မငြိစွန်းတာ သေချာသွား ငြိ ရှား။ ဒါဖြင့် မူယာနဲ့ဖြစ်နေတဲ့ Law Firm က ရှေ့နေဆိုတာက”

“ဒါ သန်းထိုက်ဦး အပြောပဲလေ။ မှန်မမှန်ဆိုတာက အတိ အကျ မပြောနိုင်ဘူး။ သန်းထိုက်ဦးပြောတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမလို့ အတိ အကျမှ မရှိတာ”

“ဟာ . . . ရှစ်သည်ထက် ရှစ်လာပါလား။ ကိုကိုက မူယာနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့သူဟာ ဦးညွန့်ဝေမဟုတ်ရင် ဦးဇော်ပိုင်များဖြစ်မလားလို့”

“ဒါလည်း ရှား တွေမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇော်ပိုင်က ဒေါ်ခင် တွေးနဲ့ ငြိခဲ့တယ်လေ”

“သပွတ်အူပဲ ရှားရေ။ ခေါင်းစားလိုက်တာ”

ကိုနေသော် ခေါင်းတစ်ခါခါ ဖြစ်နေသည်။ သက်မတွေ့တချချ ဖြစ်နေသည်။ မေ့ရှားကမူ အတွေးမရပ်နိုင်ဆဲ . . .

“ဦးညွန့်ဝေရဲ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ မူယာရဲ့သော့တစ်ချောင်း တွေ့ တယ်ဆိုတဲ့အချက်က ဦးညွန့်ဝေနဲ့မူယာ ငြိစွန်းနေတယ်လို့ ရဲတွေနဲ့ အများအမြင်မှာ ထင်သွားစေဖို့ပဲ။ ဒါဟာ မူယာကိုလုပ်ကြံသူက ဆင် ထားတဲ့အချက်ပဲ။ အဲဒီလို စဉ်းစားရင် ဒီဆင်ထားတဲ့ အချက်ကိုလုပ် နိုင်တဲ့သူဟာ မူယာရဲ့အခန်းသော့ကို ယူထားနိုင်သူလည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဦးညွန့်ဝေရဲ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲကိုလည်း ထည့်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ရှိသူဖြစ် ရမယ်”

ဟု တွေးပြော ပြောသည်။

“ရှား ပြောသလိုဆိုရင် သန်းထိုက်ဦးကို ဖယ်လိုက်ရမှာပေါ့။

သူက မူယာရဲ့သော့ကိုရယူထားနိုင်ပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝေရဲ့ အံ့ဆွဲထဲကို ထည့်ဖို့မှ မလွယ်တာ”

ကိုနေသော်က သူ့အတွေးကို ပြောသည်။

“ကိုကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က စဉ်းစား ပြန်တော့ သန်းထိုက်ဦးဟာ သော့ပြင်အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သော့တုံ ကျွမ်းကျင်တယ်။ သော့တုနဲ့ဦးညွန့်ဝေတို့အလုပ်ခန်းကို ဖွင့်ဝင်ပြီး ထား တာဆိုရင်ရော”

“အဲဒါဆိုရင် ရှား သန်းထိုက်ဦးနဲ့တွေ့ကြည့်လိုက်ရင် တွေး စရာ ပိုပြီးရှင်းသွားမယ်”

“ရှားလည်း အဲဒီလိုပဲ တွက်တယ်”

“ချယ်ရီအသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကရော သန်းထိုက်ဦးနဲ့ ပတ်သက် နေမလား”

“ကိုကိုက ဘယ်လိုတွေးမိလို့လဲ”

“ဒီလိုလေ။ မူယာသေဆုံးမှုဟာ သန်းထိုက်ဦးရဲ့လက်ချက် ဖြစ်မယ်ဆိုပါတော့။ သန်းထိုက်ဦးက လမ်းလွဲတဲ့အနေနဲ့ မူယာရဲ့ Law Firm က ရှေ့နေတစ်ဦးငြိစွန်းနေတယ်လို့ သတင်းလွှင့်မယ်။ ဒါကို မဟုတ်ကြောင်း ချယ်ရီကသိမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်ပိုပြီး တိကျ သေချာတဲ့အချက်တွေသိရင် သိထားမယ်။ ဒီတော့ ချယ်ရီကသန်းထိုက်ဦး ကို ဦးညွန့်ဝေလိုပဲ ငွေညှစ်မယ်။ အဲဒီလို အနေအထားရှိခဲ့ပြီးမှ ရှား က အခုလို စုံစမ်းမှုတွေပြန်လုပ်တော့ သန်းထိုက်ဦးက မလုံတော့ဘဲ သက်သေဖြစ်နေတဲ့ ချယ်ရီကိုနှုတ်ပိတ်မယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

မေ့ရှားက ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒီလို တွေးလည်းတွေးစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွေး

မှာ ဟာကွက်တချို့ရှိနေတယ် ကိုကို။ ကဲ . . . ထားပါတော့။ တွေးနေတာတွေခဏရပ်ပြီး လိုအပ်တာတွေဆက်ပြီး စုံစမ်းကြရအောင်။ အချက်အလက်နည်းနည်းထပ်ရရင် အခုလိုတွေးတဲ့အချိန်မှာ လိုအပ်တဲ့ကွက်လပ်လဲ ပြည့်သွားပြီ။ အဖြေရလာမှာပါ။ ရှားသိနေတယ်။ ရှားစိတ်ထဲမှာ တရားခံကို ပုံကြမ်းဖော်မိနေပြီ”

“ဘယ်သူလဲ။ ကိုကို မသိဘူးလား”

“ဟိုးတား စုံထောက်စာရေးဆရာကြီး။ သိပ်မလောနဲ့။ ဇာတ်သိမ်းမရောက်ခင် တရားခံပေါ်သွားရင် စိတ်ဝင်စားမှုလျော့သွားမှာပေါ့။ ဒါ ကိုကိုတို့စာရေးဆရာတွေ အသိဆုံးပါ”

“ဟာကွာ . . . ရှားက သိပ်ညစ်တာပဲ”

သိခိုးဖော်ဖြင့် ဆန့်တင်ငင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသော ကိုနေသော်ကိုကြည့်၍ မေစံရှားကလွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်သည်။

မေစံရှားရယ်ဟန်က ခက်ခဲသောပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်မှ အဖြေကို အောင်မြင်စွာ တွက်ချက်ရရှိလိုက်သော ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်



အခန်း (၃၄)



သန်းထိုက်ဦးနှင့် မြိုးမောင်ထံသွားရန် ဦးစွာရည်ရွယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သော်လည်း လမ်းတစ်ဝက်ကျမှ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသဖြင့် မေစံရှားက အငှားကားမောင်သူကို ပြန်လှည့်ခိုင်းလိုက်ကာ ဒေါ်ခင်ထွေးနှင့်ရာ သူမ၏ပရဆေးဆိုင်ဘက်သို့ မောင်းစေလိုက်သည်။

သည်ခရီးကို ကိုနေသော်လိုက်ပါဖို့ မူလကစီစဉ်မှုရှိခဲ့သော်လည်း အရေးကျမှအကြောင်းပေါ်ကာ ကိုနေသော် ကျန်နေခဲ့ရ၏။ သို့မိတ်ဆွေတစ်ဦး အရေးပေါ်ဆေးရုံတက်ရသောကြောင့် သူကပင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရ၏။ လိုက်ပါသွားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်ထွေး၏ဆိုင်အတွင်းသို့ မေစံရှားဝင်လိုက်သည်နှင့် . . .

“ဟင် . . . ညီမလေး”

ဒေါ်ခင်ထွေးခမျာ မထင်မှတ်ထားဘဲ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားကာ နှုတ်မှအာမေဇိုတ်ပင် ထွက်သွား၏။

မေစံရှားက ပြုံးလိုက်သည်။

“မမနဲ့ တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့”

ဆိုင်အတွင်းဝေ၍အကဲခတ်လိုက်ရာ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးနှစ်ဦး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စကားပြောရမှာ မလွတ်လပ်ဟု မေစံရှား တွေးမိသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဆိုပါတော့”

“ဒါဆို တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ထွေးက အလိုက်တသိ ပြောသည်။ ပြီးလျှင် ဆိုင်ဝန် ထမ်းများကို မှာစရာရှိသည်များမှာကြားကာ မေစံရှားနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာသည်။

ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခု၏ အတွင်းဘက်ဆုံးစားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်မိ သည်နှင့် . . .

“ဘာအကြောင်းထူးများရှိလို့လဲ”

ဒေါ်ခင်ထွေးက မေးသည်။ သူမမျက်နှာ၌ တစ်စုံတစ်ခုက အရိပ်ပေါ်နေသည်။ အမေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသဏ္ဍာန် မသိမသာ ထင် ဟပ်နေ၏။

မေစံရှားက ကော်ဖီလှမ်းမှာပြီးမှ . . .

“မမနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်မေးချင်တာလေးရှိလို့ပါ”
ဟု ဦးစွာပဏာမ ပျိုးလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ၊ မေး . . . မေးပါ”

ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်နှာတွင် ကြည်လင်ရိပ်များ ကွယ်ပျောက်နေ လေပြီ။

“မေးရမှာတွေက အားနာဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေးမဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်မကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ဒေါ်ခင်ထွေးက ခေါင်းညိတ်၏။ နှုတ်မှစကားထွက်မလား။

မေစံရှားက ဒေါ်ခင်ထွေးမျက်လုံးများကို စူးစူးကလေးကြည့် ရင်း . . .

“ဦးညွန့်ဝေနေ့မမနဲ့ကွဲကွာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျွန်မခိုင်ခိုင် လုံလုံ သိလာရတယ်။ ဦးဇော်ပိုင်နဲ့ပတ်သက်မှုကြောင့်မဟုတ်လား”

မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ထွေး မျက်လုံးများဝိုင်းသွားပြီးမှ မျက်လွှာချသွားသည်။ မေစံရှားအကြည့်ကို ရှောင်ရှားသည်သဘော ဖြစ်၏။ ဖြေသင့်ချိန် အတန် လွန်သွားမှ သက်ပြင်းတစ်ခုနှင့်အတူ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခပ်တိုးတိုး အဖြေတစ်ခုထွက်လာ၏။

မေစံရှား ကျေနပ်သွားသည်။

“ကျွန်မတစ်ခုထပ်မေးပါရစေ။ မမက ဦးညွန့်ဝေဟာ ထူးဆန်း တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်ကြိမ်ပြန်တွဲတတ်တယ်တဲ့။ ဒီအချက် ကို ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကလည်း ထောက်ခံတယ်။ ကျွန်မလေ့လာကြည့် တော့လည်း မှန်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေဟာ ချယ်ရီရဲ့မိခင် ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းနဲ့ နှစ်ကြိမ်ပြန်ကြိုက်တယ်။ ဒေါ်တင့်တင့်ရွှေကိုလည်း နှစ်ကြိမ်ပြန်တွဲတယ်။ ဒါဆိုရင် မမကိုရော”

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ထွေးအဖို့ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ထိန်းချုပ်မရတော့။ အသားဖြူဖြူများ အစတွင်နီရဲသွားပြီး ထို့နောက်တွင် ဖြူဖျော့သွားသည်။ ခေါင်းကို သိသိသာသာ ငုံ့ချလိုက်သည်။

အဖြေစကား ပြန်မလာ။

မေစံရှားက ဒေါ်ခင်ထွေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အဖြေစောင့်နေသည်။

ဒေါ်ခင်ထွေး၏ရင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေ၏။

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ မမနဲ့၊ မမနဲ့ ဘာမှပြန်မဖြစ်ဘူး”

မေစံရှား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေ မသေဆုံးမီ ငါးလခြောက်လလောက်တုန်းက မမိုးကေသီဟာ သူ့အမေနေမကောင်းဘူးကြားလို့ ငြို့ကိုပြန်သွားတယ်။ တစ်ပါတ်လောက်ကြာတယ်။ အိမ်မှာ ဦးညွန့်ဝေနဲ့ သူရိန်ပဲကျန်တယ်။ တေနေနဲ့ချောစုကလည်း ပုံဂံဘုရားဖူး သွားနေကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက မမ ဦးညွန့်ဝေအိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အိုး . . . အဲ . . . အဲဒါလည်း မ . . . မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ သူရိန်နဲ့ စကားပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူရိန်က ဒီအချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်က မမရဲ့ဆံပင်တွေဖြူနေတယ်။ ခုလို ဆေးဆိုးမထားဘူး။ မမနဲ့ဦးညွန့်ဝေကို သူရိန်က တွေ့သွားတော့ ဦးညွန့်ဝေက မမဟာ သူ့အမေပါလို့ သူရိန်ကိုလိမ်ပြောခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ခင်ထွေး ဘာမျှမပြောတော့။ ခေါင်းလည်း မဖော်တော့။

မေစံရှားက ဒေါ်ခင်ထွေး၏မျက်နှာနှင့် အမူအရာကို စက္ကန့်မလှုပ်

အကဲခတ်နေရင်း ပြုံး၏။ အဖြေရနေသည့် အပြုံး။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုမှ လွန်သော် . . .

မေစံရှားက စကားထပ်ဆက်သည်။

“ဦးညွန့်ဝေမသေဆုံးမီ တစ်ပတ်က မိသားစုချောင်းသားကို သွားကြတယ်။ ချောစုက ဖျားလို့ကျန်ခဲ့တယ်။ ခွေးကလေးဘိုနီ ကားဘိုက်ခံရပြီး သေတယ်။ ချောစုက ဘိုနီကိုစိတ်မချလိုပြန်လာမှ ဘိုနီသေဘာသိရတာ။ အဲဒီတုန်းက ချောစုဆီက အိမ်သော့ကိုရပြီး မမအဖို့ အိမ်ထဲဝင်ဖို့လည်း အခွင့်ကောင်းရခဲ့တာပေါ့နော်”

ဒေါ်ခင်ထွေးထိုင်ရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်သည်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဒေါသနှင့်မခံချင်စိတ်များကြောင့် မည်းမှောင်နေသည်။ မျက်လုံးဒေတွ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက်။

“မေစံရှား မင်းလွန်လွန်းတယ်။ ငါသည်းခံနေလို့ မင်းကငါ့ကိုစော်ကားတဲ့ထဲ ပြောလာတာလား။ မင်းနဲ့ငါ ထပ်တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ငါ့ဆီဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့။ ဒါပဲ”

တုန်လှုပ်စွာ တင်းမာစွာပြောပြီး ဒေါ်ခင်ထွေး လှည့်ထွက်သွားပြန်လိုက်သည်။ မေစံရှားက ထိုင်ရာမှအပြုံးပျက်ဘဲ . . .

“ကျွန်မ မလာပေမယ့် အမှန်တရားကတော့ ရောက်လာမှာပဲ မမ။ အထုံးတွေ အဆက်တွေအများကြီးနဲ့ရှုပ်နေတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကျွန်မ အပြီးတိုင်ဖြည့်လို့ ရှင်းလို့ရတော့မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ထွေး ဘာမျှပြန်မပြော ကမူးရှူးထိုး ထွက်လာ၏။

ဒေါ်ခင်ထွေး၏ ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း မေစံရှား ကျန်ခဲ့

သည်။

ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မောနေ၏။

သိထားသမျှ အချက်အလက်များနှင့် အတွေးများကိုပေါင်းစပ်ကာ ပစ်ထည့်လိုက်သော မြားတစ်စင်းသည် ပစ်ကွင်း၏ဗဟိုကို မှန်ခဲ့လေပြီလား။



အခန်း (၃၅)



ဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ သန်းထိုက်ဦးကို သွားတွေ့သည်။ သန်းထိုက်ဦး သူ၏ကားကို ပြင်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ခင်ထွေးနှင့် တွေ့ပြီးနောက် မြူးမောင်ဆီသို့ သွားရန် စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြူးမောင်က မိမိထံသို့ ညနေပိုင်းတွင်လာရန် ဖုန်းဖြင့်ချိန်းဆိုထားခြင်းဖြစ်ရာ မိမိရုံးခန်းမှာပင်စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ရုံးခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ နေ့လယ်ပိုင်းပင် ရှိနေသေး၏။ ထို့ကြောင့် မိမိလေ့လာသိရှိခဲ့သမျှ အချက်များကို ပြန်စဉ်း

၂၅၆ * နန်းသော်

စားကြည့်နေမိသည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးကို မိမိပစ်ခဲ့သောမြားသည် ပစ်သင့်ပါ၏လော။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ဖုန်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

နားထောင်လိုက်တော့ မမိုးကေသီထံမှ ဖြစ်သည်။

“ရှားရေ ပြဿနာပဲ”

မိုးကေသီ၏အသံက ချောက်ချောက်ချားချား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမ အခု ဆေးရုံကနေဆက်နေတာ။ သားကို သူပြနေကျ ဆရာဝန်နဲ့တွေ့ဖို့ မမကဆေးရုံကိုသွားတာ။ အဲဒီမှာ ဒေါ်ခင်ထွေးကို တွေ့ရတယ်”

“ဒေါ်ခင်ထွေး”

“ဟုတ်တယ် ရှား။ ဒေါ်ခင်ထွေး ကားတိုက်ခံရလို့ တိုက်တာက အငှားကားတစ်စီးပဲလို့ ဘေးလူတွေပြောတာ ကြားရတယ်။ တမင်စောင့်ပြီး တိုက်ပုံပဲလို့လည်း ပြောကြတယ်။ ကားနံပါတ် မမှတ်မိလိုက်ကြဘူး။ အဖြူရောင်ဆလွန်းပဲ သိလိုက်ကြတယ်။ ကားကိုလည်း မမိသေးဘူး”

“ဒေါ်ခင်ထွေး အခြေအနေ”

“ဆုံးသွားပြီ ရှားရေ”

“ဟင်”

“မဆုံးခင် မမသူနဲ့ စကားပြောခွင့်ရလိုက်တယ်။ မသေခင် သူအားယူပြီး ပြောသွားတာ။ ဝန်ခံတယ်ပြောမလား။ ပြောင့်ချက်ပေးတယ်ပြောမလား။ မမဖုန်းနဲ့ အသံဖမ်းထားလိုက်တယ်”

“ဘာတွေပြောသွားလဲ”

မေစံရှား အလောတကြီး မေးဖြစ်၏။

“ဦးညွန့်ဝေ ကိစ္စပဲပေါ့”

မိုးကေသီက ဒေါ်ခင်ထွေးပြောသွားသမျှကို ပြောပြသည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးကို အအေးတိုက်ပို့လိုက်ပြီဖြစ်၍ မေစံရှားသွားကြည့်၍ မရနိုင်တော့။ ဒေါ်ခင်ထွေးအတွက် မေစံရှား စိတ်မကောင်း။ မိမိနှင့်တွေ့ပြီး မကြာမီမှာပင် ဤသို့အဖြစ်ဆိုးကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မေစံရှားက ရဲအုပ်မျိုးအောင်ထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်။

“မှန်တယ် ဒေါ်မေစံရှား။ ဒေါ်ခင်ထွေးကိုတိုက်သွားတာ အဖြူရောင်အငှားကားလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့လိုက်နေတယ်”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်ထံမှ ရသောသတင်း။

အငှားကား။ အဖြူရောင်။

“သန်းထိုက်ဦး”

မေစံရှား သန်းထိုက်ဦးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ သန်းထိုက်ဦးက အငှားကားမောင်းသည်။ သန်းထိုက်ဦးနှင့်များ ပတ်သက်နေလား။

မေစံရှား မူယာအိမ်သို့ လိုက်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သန်းထိုက်ဦးအိမ်သို့ လိုက်သည်။ ရရှိသောသတင်းအရရှာဖွေရာ အဆုံးတွင် ကားဝပ်ရှေ့၌ သန်းထိုက်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ကားပြင်နေသည်။ အငှားကား အဖြူရောင်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒေါ်မေစံရှား”

သန်းထိုက်ဦးက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးသည်။ မေစံရှားက သန်းထိုက်ဦးကိုကျော်၍ ဝပ်ရှေ့ဆရာဆီသို့

လျှောက်သွားကာ . . .

“ဒီကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးလိုက်သည်။

“ရေတိုင်ကီ မကောင်းလို့ပါ”

ဝပ်ရှောဆရာက ဖြေသည်။ ကား၏ရှေ့ပိုင်းကို စူးစမ်းအကဲခတ်ရင်း ဒီကားကို ဘယ်တုန်းက ပြင်ဖို့လာအပ်တာလဲ”

မေစ်ရှားက ထပ်မေးသည်။

“မနေ့ညနေ ကတည်းကပါ။ ဒီမနက် အပြီးလုပ်နေတာ မပြီးသေးလို့”

ဝပ်ရှောဆရာ၏ အဖြေ။

“ဒေါ်မေစ်ရှားက ဘာသိချင်လို့ လာမေးတာလဲ”

သန်းထိုက်ဦးက ဝင်မေးသည်။

“ရှင် ဒီနေ့ ဘယ်သွားနေလဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး။ ဒီဝပ်ရှောမှာပဲ ကားပြင်တာကို စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား ဝပ်ရှောဆရာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ထွေးကားတိုက်ခံရမှုမှာ သန်းထိုက်ဦးနှင့်မဆိုင်ကြောင်း မေစ်ရှား ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။

“လာပါ သန်းထိုက်ဦး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကားပြောချင်တယ်”

မေစ်ရှား သန်းထိုက်ဦးကို ဝပ်ရှောအပြင် လူရှင်းရာနေရာသို့ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ မေးစရာနည်းနည်းရှိလို့”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့တုန်းက ရှင် မူယာနဲ့နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လို့ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ မယုံဘူး။ ရှင်သူ့ကိုနောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့တာ ဘယ်နေ့လဲ”

“ကျွန်တော် မူယာကိုမသတ်ဘူး”

“ရှင် သူ့ကိုနောက်ဆုံး ဘယ်နေ့က တွေ့ခဲ့တာလဲဆိုတာကိုပဲ ပြောပါ”

မေစ်ရှားက အမိန့်ပေးသလို တင်းမာပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ သန်းထိုက်ဦး မျက်နှာထားပြောင်းသွားသည်။

“စနေနေ့ပါ”

“စနေ စနေဆိုတာ မူယာသေတဲ့နေ့ပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကိုသတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူနဲ့ကျွန်တော် စကားတွေများကြတယ်။ သူ့သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာနဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကိုထားပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်”

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

“သူ့အိမ်ခန်းမှာပါ”

“ရှင်က သူ့ကို အလာ့ဂျစ်ဆေးပေးခဲ့တာလား”

သန်းထိုက်ဦး ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ အလာ့ဂျစ်ဆေးကို ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ မူယာက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းရင် စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ

စိတ်ငြိမ်ဆေးကို သူတောင်းလို ကျွန်တော်ယူပေးခဲ့မိပါတယ်”
သန်းထိုက်ဦးပြောရင်း ငိုသံပါလာသည်။ မျက်ရည်တွေ မျက်
လုံးထဲမှာ ပြည့်လာသည်။

“အဲဒီဆေးတောင့်ထဲမှာ အဆိပ်ပါသွားတာလား”

“အဲဒါ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ အမှန်ပြောတာပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာပြီး အိမ်ကိုပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူ့ကိုစိတ်မချလို ကျွန်တော်တစ်ခေါက် ပြန်သွားပါတယ်။ ပထမတစ်
ခေါက်နဲ့ နောက်တစ်ခေါက် သုံးလေးနာရီတော့ ကွာမှာပေါ့။ အဲ . . .
ဒုတိယတစ်ခေါက်ရောက်သွားတော့ သေနေပါပြီ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲ
ကျသေဆုံးနေတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ပူထူသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို
အမှုပတ်မှာစိုးတာနဲ့ လက်ရာခြေရာတွေလိုက်ဖျက်ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေး
ပုလင်းကိုပါ ယူခဲ့ပါတယ်။ မူယာသေဆုံးနေတာကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြော
ဘဲ နေခဲ့ပါတယ်”

“ရဲတွေစစ်ဆေးတော့ အလှာ့ရှစ် ဆေးပုလင်းတွေတယ်လို့
ပြောတယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်မသိပါဘူး”

“ဟိုတစ်ရက်က ကျွန်မ မူယာ့အိမ်ကိုသွားပြီး မူယာ့ပစ္စည်း
တွေကိုသွားကြည့်နေတုန်းက ရှင်ဘာကြောင့် မူယာ့အခန်းထဲခိုးဝင်ပြီး
ပစ္စည်းတွေကို မွှေနှောက်သွားခဲ့တာလဲ”

“ဗျာ”

သန်းထိုက်ဦး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လက်ကာကာ နေ
ကာကာဖြင့် . . .

“အဲဒါ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး ဒေါ်မေစံ
ရှား။ မူယာ့အမေပြောပြလို အဲဒါ ကျွန်တော်ကြားပြီးပြီ။ ကျွန်တော်
မလုပ်ဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်အမေနေမကောင်းလို့ အထူးကု
ဆရာဝန်ကြီးနဲ့သွားပြနေတာ”

သန်းထိုက်ဦး ရှင်းပြသည်။

သန်းထိုက်ဦး မျက်လုံးများကိုစိုက်ကြည့်ကာ အဖြေရှာတော့
လည်း မျက်ရည်များဖြင့်ပြည့်နေသော သန်းထိုက်ဦးမျက်လုံးများမှာ
သံသယဖြစ်စရာတော့ မတွေ့။ သူ အမှန်ပြောနေတာလား။

“ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဆေးကြောင့် မူယာသေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရဲတွေယူဆသလို အလှာ့ရှစ်ဆေးကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့
ကျွန်တော် မူယာ့ကိုသတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

သန်းထိုက်ဦးက ထပ်ပြောသည်။

သန်းထိုက်ဦး၏စကားက အမှန်ဆိုလျှင် မူယာသည် စိတ်ငြိမ်
ဆေးတောင့်သောက်ပြီးနောက် အဆိပ်သင့်သေရသည်။ သို့သော် ရဲက
အလှာ့ရှစ်ဆေးမှူးတွေ့သဖြင့် ဦးညွန့်ဝေလိုပင် အလှာ့ရှစ်ဆေးသောက်
ပြီး အဆိပ်သင့်သေရသည်မှာ ကောက်ချက်ချခဲ့၏။ ဤနေရာ၌ ကွာဟ
နေခဲ့ပြီ။

စိတ်ငြိမ်ဆေးတောင့်ထဲတွင် ဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်ကို မည်သူ
သည်သနည်း။

သန်းထိုက်ဦး မဟုတ်လျှင် မည်သူနည်း။

ဦးညွန့်ဝေသောက်သော အလှာ့ရှစ်ဆေးတောင့်ထဲတွင် အဆိပ်
သည်သည်နည်းတူ မူယာသောက်သော စိတ်ငြိမ်ဆေးထဲတွင် အဆိပ်ထည့်
၍ လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်၏။

လုပ်ကြပုံချင်း တူသည်။ အဆိပ်ချင်း တူသည်။ ထို့ကြောင့် မူယာကိုလုပ်ကြသူနှင့် ဦးညွန့်ဝေကိုလုပ်ကြသူတစ်ဦးတည်း ဖြစ်ရမည် ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်သည်။

“သန်းထိုက်ဦး ရှင် အခုပြောတဲ့စကားတွေက အမှန်ပဲနော်”

“အမှန်ပါ”

“ရှင် ရဲတွေကို အခုပြောတဲ့စကားတွေ လိုအပ်ရင် ပြောပြနိုင် မလား”

“ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ ရှင့်ကို ကျွန်မယုံပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ လို အပ်မှုရှိလာရင် ရှင်ကူညီပါ။ ရှင့်ချစ်သူ မူယာကိုလုပ်ကြတဲ့ လူသတ် သမားကို ကျွန်မ ဖော်ထုတ်နိုင်တော့မှာပါ”

“ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်ဗျာ”

သန်းထိုက်ဦးနှင့်စကားပြောပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သန်းထိုက် ဦးငိုငိုကျန်ခဲ့၏။ သူ့ရင်မှာ မူယာနှင့်ပတ်သက်သော ခံစားမှုဝေဒနာ ယခုထိ အရှိန်မသေသေး။

ကားမှတ်တိုင်မှာရပ်ရင်း မေစံရှားက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ခလုတ် များကိုနှိပ်သည်။ မိုးကေသီထံသို့ ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

“မမ ကျွန်မ မေစံရှားပါ”

“ရှား ပြောလေ။ ဘာကိစ္စ”

“တစ်ခုသိချင်လို့ပါ”

“ဘာပါလိမ့်”

“ဦးညွန့်ဝေကို အလာ့ဂျစ်ဆေး မမကိုယ်တိုင်တိုက်ခဲ့တာ

မှန်တယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်”

“အဲဒီဆေးဘူးက မမတို့အိမ်မှာပဲထားတာလား။ မမ သူ့ကို ဆေးယူတိုက်တုန်းက ဘယ်ကနေယူတိုက်တာလဲ”

“သူ့ရဲ့ရုံးသွားရင်ကိုင်နေကျ အတက်ချီကျော်စံထဲက ယူတိုက် တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်ကျမှ ကျွန်မရှင်းပြပါမယ်။ အခုအရေးကြီးနေလို့ ကျွန်မရုံးခန်းကို ပြန်ရဦးမယ်။ နောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဖြိုးမောင်နှင့်တွေ့ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ အဖြေကရှိနေပြီဟု ဆိုနိုင်၏။ ဖြိုးမောင်ဆီက သက်သေခံတစ်ခုခုများ ရလေမလား။



မေစံရှား ခေါင်းတွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ သဖြင့် . . .

“အင်း . . . ဆရာတပည့် ချယ်ရီရဲချစ်သူ ဖြိုးမောင်နဲ့ပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ပွဲကြီးတစ်ပွဲကျွေး ပို့ နိုးပြီလား”

မေစံရှားက တမင်ပင် ရယ်လိုက်၏။

“သိပ်နိုးနေပါပြီ ဆရာ။ ကျွေးဖို့သာ ပြင်ထားပါ။ ကျွန်မနဲ့ ကိုနေသော် ဆရာရဲ့ဂုဏ်ပြုပွဲကို ဆက်ဆက်တက်မှာပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဂုဏ်ပြုတယ်လို့မှတ်ယူပြီးတော့လေ”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဦးဇော်ပိုင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။

မေစံရှားကို ချဉ်းကပ်ချင်တာလား။ မေစံရှား လိုက်နေသော

အမှုအကြောင်းကို သိချင်၍ပဲလား။ သို့မဟုတ် နှစ်ခုစလုံးလား။

ခြေသံတစ်ခု တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။

လှည့်မကြည့်သော်လည်း သိပါ၏။ ကိုကို့ခြေသံ။

ကိုနေသော် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာရင်း . . .

“ဖြိုးမောင် မရောက်သေးဘူးလား”

ဟုမေးသည်။

“မရောက်သေးဘူး ကိုကို။ နည်းနည်းစောနေသေးတယ်”

“တစ်ခုခု ဆင်းသောက်ကြမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

အခန်းတံခါးကိုသော့ခတ်ကာ မေစံရှားနှင့်ကိုနေသော် အောက် ဆင်းလာခဲ့ပြီး ရုံးရှေ့မှလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ရုံးရှေ့သို့

အခန်း (၃၆)



“ဟဲ့လို မေစံရှားပါရှင်”

“ဇော်ပိုင်ပါ ဒေါ်မေစံရှား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

မေစံရှားအသံက သံချိုမှသံမှန် ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ဒီညနေရော အချိန်ရမလား။ ကော်ဖီသောက်ရအောင်”

“အားနာပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်မ မအားလိုပါ”

“ကိုကို ကိုနေသော်နဲ့ချိန်းထားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့”

ဖြိုးမောင်၏ ကားရပ်လာပါက မြင်ရစေရန်အပေါက်ဝရှိ စားပွဲမှာပင် နေရာယူလိုက်ကြ၏။

ကိုနေသော်က လက်ဖက်ရည်မှာသည်။

“ဒီနေ့ ကိုကိုမပါဘဲ ရှားသွားတဲ့ခရီးတွေက ရလာတဲ့အချက် အလက်တွေသိချင်တယ်”

မေစံရှားက ရေခန်းကြမ်းကိုဦးစွာ ငဲ့၍သောက်ပြီးမှ . . .

“ပထမဆုံး ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့သွားတွေ့တယ်။ အင်း . . . နောက် ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်ရတဲ့ သဘောပါပဲ”

“ဘယ်လို”

ကိုနေသော် နားမလည် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဒေါ်ခင်ထွေးနဲ့သွားတွေ့တယ်။ ဒေါ်ခင်ထွေးကို ကွန်တစ် ချက်အုပ်ဖမ်းခဲ့တယ်။ ရှားနဲ့တွေ့ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်ခင်ထွေးဟာ သူမ တို့ရဲ့အခြေအနေကို သူမရဲ့ပါတနာကို ဖုန်းဆက်အသိပေးခဲ့ပုံရတယ်။ ဒီနေ့နေ့လယ်မှာပဲ ဒေါ်ခင်ထွေး ကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးသွားတယ်”

“ဟာ”

“ရှားထင်တာတော့ ဒါဟာ အက်ဆီးဒင့်မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ကြံ တာ။ ဒေါ်ခင်ထွေးကို နှုတ်ပိတ်တာပဲ”

“ဘယ်သူက . . .”

“ရှားမှာတော့ အဖြေရှိနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သက်သေခံလိုနေ သေးလို့”

စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်များ လာချသည်။ ကိုနေသော် က မေစံရှားရှေ့သို့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ရွှေပေးရင်း . . .

“ဒါဆို ရှားအဖို့သက်သေတစ်ဦး လျှော့သွားတာပေါ့။ ဒါမှ

မဟုတ် တွဲဖက်တရားခံတစ်ဦး လျှော့သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

မေးသည်။ မေစံရှားက ပြုံးလိုက်သည်။

“အချင်းချင်း အဖြေကိုကပ်နှိုက်နေပြန်ပြီ”

“ကိုကိုလည်း တွေးမိတာရှိလို့ပါ”

“နုလုံးသားချင်း နီးကြသူတွေပဲ။ အတွေးအခေါ် အယူအဆ ချင်းလည်း နီးတာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ရှားရယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းပလက်ဖောင်းဘေးတွင် အငှားကားတစ်စီး လာရပ်သည်ကိုတွေ့၍ ကိုနေသော်က လှမ်းကြည့် ၏။

“ဖြိုးမောင်များလား”

မေစံရှားကလည်း အငှားကားကိုလှမ်းကြည့်၏။ အဖြူရောင် အငှားကားလေးပေါ်မှာ ကားမောင်းသမားမှာ နေကာမျက်မှန်၊ ဆံပင် ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်ဖြစ်၍ ဖြိုးမောင်မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်လည်းမပါ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ပါစင်ဂျာ လာစောင့်တာနေမှာပါ”

မေစံရှားက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီး . . .

“ဒေါ်ခင်ထွေး ဆေးရုံမှာအသက်မထွက်ခင် မမိုးကေသီနဲ့ဆုံ လို့ ဝန်ခံချက်ပေးသွားတယ်။ မမိုးကေသီက အသံဖမ်းထားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဦးညွန့်ဝေနဲ့ ဒေါ်ခင်ထွေး ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြီတယ်။

ဒေါ်ခင်ထွေးက ဦးညွန့်ဝေကို သူနဲ့ပြန်ပေါင်းဖို့ပြောတယ်။ ဦးညွန့်ဝေက ပေါင်းဖို့ကိုကျတော့ လက်မခံဘူး။ ဒီမှာ ဒေါ်ခင်ထွေးက နာသွားတယ်”

“အဲဒါနဲ့ အလာကွပ်ဆေးတောင့်ထဲကို အဆိပ်ထည့်ရောလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူကမုန်းပေမယ့် မလုပ်ရဲဘူး။ တစ်ခြားလုပ်ချင်သူရှိတယ်။ အဲဒီလူကရှာခိုင်းလို့ သူကဆိုင်ယာနိုက်အဆိပ်ကို ရှာပေးလိုက်တယ်”

“ဒေါ်ခင်ထွေးဝန်းကျင်က ဓာတုဗေဒပစ္စည်းဆိုင်တွေ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီက ရတာနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်မယ် ကိုကို”

“အဲဒီလူဟာ ဦးဇော်ပိုင် မဟုတ်လား”

“ကိုကိုက အဲဒီလိုထင်တယ်ပေါ့”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး။ သေချာတယ်”

ထိုအချိန်တွင်ပင် . . .

မေစံရှားရုံးခန်းသို့ တက်ရာလှေကားဝှံ အငှားကားလေး တစ်စီး ထိုးရပ်လာပြန်သည်။ ကိုနေသော်ရော မေစံရှားပါ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိကြ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို။ ဖြိုးမောင်ပဲ”

မေစံရှားက အတည်ပြုလိုက်၏။

ကိုနေသော်က စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းသည်။ မေစံရှားက ထိုင်ခုံမှထနှင့်သည်။

ယင်းအချိန်ကလေးမှာပင် မထင်မှတ်သောအဖြစ်တစ်ခုက ဖြစ်သွားသည်။

ဖြိုးမောင်က . . . အိတ်ကလေးတစ်ခုကိုင်၍အဆင်း။

စောစောက ရောက်နှင့်သောအငှားကားထဲမှ နေကာမျက်မှန်နှင့်ဆံရှည်ကိုယ်တော်က အနားသို့ရောက်သွားကာ ခေါင်းကို ခွတစ်ချောင်းဖြင့် ခွပ်ခနဲ ရိုက်။

ဖြိုးလျှင် သူ၏ကားဆီသို့ဆွဲယူ၍ ဖြိုးမောင်ကို အတင်းထိုးသွင်း။

“ဟာ . . . ပြဿနာပဲ”

မေစံရှား ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ထားသောအဖြစ်ကြောင့် လန့်အော်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

နေကာမျက်မှန်နှင့် ဆံရှည်ကိုယ်တော်၏ အငှားကားကလေးက ပြေးထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ မေစံရှား မမိလိုက်။ ကပ်သီကလေးလွတ်သွားသည်။

ကိုနေသော် အပြေးရောက်သွားချိန်၌ အငှားကားကလေးက လမ်းချိုးသို့ပင် ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ မေစံရှားက ဖြိုးမောင်ကို ဆံရှည်ကအရိုက်တွင် ကျခဲ့ဟန်တူသော ကားသော့ကိုလှမ်းပေးကာ . . .

“ကိုကို ဖြိုးမောင်ကားနဲ့ပဲ ရှားတို့လိုက်ရအောင်”

ဟုပြောသည်။

ကိုနေသော်နှင့်ရှားတို့ ကားပေါ်အမြန်တက်လိုက်ကြသည်။



လာခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်ဖုန်းကို မပြတ်ဆက်သွယ်ပါ။”

“ကောင်းပါပြီ”

ကိုနေသော်က ခေါင်းလှည့်၍ . . .

“ဖြိုးမောင် ရှားဆီလာမှာကို ကြိုသိလို့စောင့်နေတာပဲ”

ဟုပြောသည်။

“မှန်တယ် ကိုကို”

“ဖြိုးမောင်ဆီမှာ အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သက်သေခံပါနိုင်တယ်

လို့ယူဆပြီး ဖြိုးမောင်ကိုဆွဲသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ဦးညွန့်ဝေကိုသတ်တဲ့ တရားခံပဲဖြစ်ရမယ်”

“မလွဲပါဘူး”

“မူယာ့ကိုသတ်တဲ့ တရားခံက . . . ”

“သူပဲပေါ့”

“ချယ်ရီကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒေါ်ခင်ထွေးကို ကားနဲ့တိုက်တာ”

“သူ့လက်ချက်ပေါ့”

“သူဘယ်သူလဲ”

“လူကြီးလူကောင်း လူသတ်သမားပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“လူကြီးလူကောင်းကလည်း လူသတ်သမားဖြစ်တာပဲလား”

“လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာတွေ ကြီးလွန်းလာရင်

အသိတရားဆိုတဲ့ အလင်းပျောက်ပြီး အမှောင်ရောက်သွားတတ်တာ

ပဲပေါ့”

အခန်း (၃၇)



ရှေ့မှ အငှားကားကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းခွာ၍ ကိုနေသော်

က မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်၍မောင်းနေ၏။

မေ့ရှားက ဟမ်းဖုန်းဖြင့် ရဲအုပ်မျိုးအောင်ဆီသို့ သတင်းပို့

သည်။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီကားနောက်ကို လိုက်နေတယ်။ အခု ပြည်

လမ်းပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ မင်္ဂလာဒုံဘက်ကို ဦးတည်နေတယ်။

အဖြူရောင်တက္ကစီပဲ။ နံပါတ်က . . . ကက/ ပါ”

“အဲဒီကားဟာ ဒေါ်ခင်ထွေးကိုတိုက်သွားတဲ့ကား ဖြစ်ပုံရ

တယ်။ ကျွန်တော် အခြားရဲစခန်းတွေကိုပါ သတင်းဖြန့်ပြီး အခုလိုက်

“ကိုကိုတို့အတွက် သင်ခန်းစာပဲ ရှားရေ”

“ကဲပါ . . . ရှေ့ကိုကြည့်ပါဦး။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားဦးမယ်”

“မပြတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“ဟော . . . ဟိုမှာ ဟိုလမ်းချိုးလေးထဲကို ကွေ့ဝင်သွားပြီ
ကိုကို။ ရှား ရဲအုပ်မျိုးအောင်ဆီကို သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”



အခန်း (၃၈)



အလင်းဖျော့စပြုနေပြီ။

ကိုနေသော်က ကားကိုလမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်သည်။
ရှေ့မှ အငှားကားလေးက ခြံတစ်ခြံထဲ ဝင်သွားသောကြောင့်

ဖြစ်၏။

မေစ်ရှားက ကားပေါ်မှအသော့ဆင်းလိုက်သည်။ သူမနောက်
မှကိုနေသော်။

“ရှားတို့ လိုက်လာတာများ ရိပ်မိသွားလားမသိဘူး”

“ရိပ်မိလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

ကိုနေသော်နှင့် မေစံရှားတို့ ခြံဝင်းကျယ်ရှေ့ စည်းရုံးနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ စည်းရုံးက ဆူးကြီးစည်းရုံးဖြစ်၍ ပုဏ္ဏရိုက်ပင် များဖြင့် ကာရံထားသည်။ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်များကြားမှ အတွင်းသို့ မေစံရှား ချောင်းကြည့်သည်။

ခြံကြီးက ခြံကျယ်ကြီးဖြစ်၍ အပင်ကြီးများပေါက်ရောက်ကာ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှ၏။ အိမ်ကြီးမှာလည်း နှစ်ထပ်တိုက်ခံ အိမ် ဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ လူမနေသဖြင့် ပြုပြင်ပြင်ဆင်မှု မရှိဘဲ နွယ်များက နံရံမှာကပ်ငြိနေလျက် ညသာဆိုလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ။

နေကာမျက်မှန်နှင့် ဆံရှည်ကိုယ်တော်ရော၊ ငြိုးမောင်ကိုပါ မတွေ့ရတော့။ အငှားကားကလေးကတော့ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက် မှာ။

“အထဲဝင်သွားကြပြီထင်တယ် ကိုကို။ ရှားတို့ လိုက်ဝင်ကြ ဝယ်”

“ရဲအုပ်မျိုးအောင်တို့ မရောက်လာကြသေးပါလား”
“ရောက်လာတော့မှာပါ။ ရှားတို့ အရင်ဝင်နှင့်မယ်။ ရဲအုပ် မျိုးအောင်ဆီကိုလည်း ထပ်သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”
သတင်းပို့ပြီး . . .

မေစံရှားနှင့်ကိုနေသော်တို့ ခြံတံခါးရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ အိုဟောင်းယိုင်နွဲ့လျက်ရှိသော သစ်သားတံခါးကြီးက ဖွင့်လျက်သားမို့ အထဲဝင်ရန် ဘာမျှအားထုတ်စရာမလို။

“လာ . . . ကိုကို”
မေစံရှားက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။

ကိုနေသော်ကလည်း အရိပ်ပမာ ထက်ကြပ်မကွာ။ အိမ်ကြီး၏ရှေ့ဝင်ပေါက်က ပိတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ဘေးပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ မေစံရှားတို့ ခြေသံ လုံ့လုံဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြ၏။ ပြတင်းက ဖွင့်ထားသည်။ သံတိုင်များမရှိ သောပြတင်းပို့ ဟာလာဟင်းလင်း။

ပြတင်းနားချဉ်းကပ်လိုက်သည်နှင့် အတွင်းမှအသံများကို ကြား လာရ၏။

“မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ငြိုးမောင်။ မင်းက ဟိုရှေ့နေမကို အားကိုးတယ်ပေါ့။ ကဲ . . . ပြောစမ်း မင်းကရှေ့နေမကို ဘာကိစ္စ တွေ့မှာလဲ”

အသံ။
အမိန့်ပေးသံ တင်းတင်းမြတ်မြတ်။

“ခါ ဦးဇော်ပိုင်ပဲ”
မေစံရှားက လေသံမျှဖြင့် ကိုနေသော်နားကပ်၍ ပြောသည်။ ကိုနေသော်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ငြိုးမောင်ထံမှ အသံထွက်မလာ။
မေစံရှားက ပြတင်းမှ ခေါင်းပေါ်ရုံမျှ ပြု၍အတွင်းသို့ ကြည့် လိုက်သည်။

ဦးဇော်ပိုင်က ပြတင်းကိုကျောပြုကာ ထိုင်နေပြီး သူ့ဘေး တွင် ကားဆရာ ဆံရှည်ကိုယ်တော် ရပ်နေ၏။ ငြိုးမောင်က သူတို့ရှေ့ ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက်လျက်။ လက်တွေကို ကြိုးနှင့်လက်ပြန်တုပ် ထားဟန်ရှိ၏။ မှောင်ရီမျိုးစအချိန်ဖြစ်ပြီး အိမ်အတွင်းမှာ၊ မီးထွန်း မထားသဖြင့် ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေပြီး လူလုံးသဲကွဲရုံမျှသာ ရှိ၏။

၂၇၆ * နေဦးသော်

“ပြောလေကွာ”

ဖြိုးမောင်ထံမှ ဘာသံမျှထွက်မလာ။

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကိုအာခံတာလား”

စကားသံနှင့်အတူ ဘုတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရ၏။ ဦးဇော်ပိုင်က ထိုင်လျက်မှပင် ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညည်းသံ တစ်ခုနှင့် ဖြိုးမောင် နောက်သို့လဲကျသွား၏။

ဆံရှည်ကိုယ်တော်က ဖြိုးမောင်ကို ကျောနေရာမှဆွဲယူရင်း

“ဆရာ သူ့ဆီမှာပါလာတဲ့ ဒီအိတ်က ရှေ့နေမကိုပေးဖို့ထင်တယ်”

ပြောသည်။

ဖြိုးမောင်ယူလာသော အိတ်ကလေးကို ဦးဇော်ပိုင်ကို လှမ်းပေးသည်။ ဦးဇော်ပိုင်က အိတ်ကိုယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲတွင် ပါလာသောပစ္စည်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ပက်ကင်စက္ကူဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ပက်ကင်ပြားပြားကလေး။ ထိုပက်ကင်ပြားကလေးမှ ပက်ကင်စက္ကူများကို သူက အလျင်အမြန် ဆွဲခွာလိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဦးဇော်ပိုင် သဘောကျကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတာပဲ။ ငါရှာတုန်းက မတွေ့ခဲ့တာ မင်းကောင်မက မင်းကိုအပ်ထားတာကိုး။ အခုတော့ အိုကေမှာ စိုပြည်သွားပြီ”

ဦးဇော်ပိုင်လက်ထဲတွင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်။

ဖြိုးမောင်က မကျေမနပ် အံ့ကြိတ်ကြည့်နေ၏။

“ငါက ငါ့ခရီးမှာ အဆီးအတားပြုလာရင်တော့ အားလုံးကို

ရှင်းပစ်တာပဲကွ။ ဒီမှာ ဖြိုးမောင် မင်းကောင်မက ဒီစာအုပ်ကို ငါ့ဆီကစိုးယူထားပြီး ငါ့ကိုတစ်ချိန်လုံး ငွေညှစ်နေခဲ့တာ။ ငါက သူ့ကိုချဉ်းကပ်ပြီး အနုနည်းနဲ့ရအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ချယ်ရီက လူသာရတယ်။ ဒါကိုတော့ မပေးဘူး။ ဒီတော့လည်း . . . ”

“ခင် . . . ခင်ဗျား။ ချယ်ရီကိုသတ်တာ ခင်ဗျားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဦးဇော်ပိုင်က အောင်နိုင်စွာ ထပ်မံရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းဘဝဧကူးခင် ကျေနပ်သွားအောင် ဟုတ်တယ်လို့ ငါဝန်ခံလိုက်ပါမယ်ကွာ။ ချယ်ရီက အဲဒီညနေက ဟိုရှေ့နေမကို Angel မှာ ချိန်းနေတာမို့ ငါကချယ်ရီဆီညှာသွားပြီး ငါ့ပစ္စည်းကို ချောတောင်းတယ်။ မရဘူး။ သူက ရှေ့နေမကို အပ်လိုက်တော့မယ်ပြောလို့ သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရတယ်။ ဒီကိစ္စကို မင်းသိသွားပြီဆိုတော့လည်း အင်း . . . မြွေပွေးကိုခါးပိုက်ထဲ အရှင်ထည့်ထားလို့ မဖြစ်ပြန်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျား လူယုတ်မား။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်သတ်မယ်”

“အိုး . . . ဒေါသမကြီးနဲ့လေ။ စကားကို ဆင်ခြင်ပြော။ ငါက မင်းလက်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ငါ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတာ။ ကဲ . . . ကြာတယ်၊ အချိန်မရှိဘူး”

ဦးဇော်ပိုင်က ဖြိုးမောင်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေပေပြီ။ အချိန်စောင့်၍ မရတော့။

ရဲအုပ်မျိုးအောင်တို့ ရောက်လာသည်ထိ စောင့်ဆိုင်းနေပါက ဖြိုးမောင်၏အသက်က ဦးဇော်ပိုင်လက်ထဲ ပါသွားလိမ့်မည်။

မေမံရှား ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ကိုနေသော်ကို လှမ်းကြည့်

ပြီး ခေါင်းဆိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပြတင်းတံခါးဘောင်ကို လက်ဖြင့် ထောက်၍အားယူကာ အတွင်းသို့ ခိုဝင်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။ ကြောင် တစ်ကောင်လိုပေါ့ပါးစွာ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

ကိုနေသော်ကလည်း နောက်မှတစ်ထပ်တည်း။

ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်က ဖြိုးမောင်ကို နောက်မှနေ၍ ရိုက်ရန် တုတ်ကို မြှောက်လိုက်သည်ကို မေစံရှားတွေ့ရ၏။

“ဟိတ်”

အောင်မြင်ထည်ဝါ၍ ခွန်အားကြီးသော အော်ဟစ်သံကို မေစံ ရှား ပြုလိုက်သည်။ အခန်းတွင်းဟိန်းသွားသော မေစံရှား၏ဟန်တားသံ ကြောင့် ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်၏လက်က တန့်သွားပြီး မေစံရှားကို အံ့သြစွာ နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးဇော်ပိုင်ကိုယ်ကလည်း ချာခနဲ လှည့်လာ၏။ ဖြိုးမောင်က မထင်မှတ်ထားသောကြောင့် တအံ့တဩ မျက်ဝန်းများဖြင့် မော့ကြည့် သည်။

တန့်သွားသောအခွင့်ကောင်းကို မေစံရှားရော ကိုနေသော် ပါ ဆုံးရှုံးမခံခဲ့။ မေစံရှားက ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်ထံ ပြေးဝင်သွားသလို ကိုနေသော်က ဦးဇော်ပိုင်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

မေစံရှားရော ကိုနေသော်ပါ လုံ့ချည်များဖြင့် ဖြစ်သောကြောင့် ဘောင်းဘီဝတ်ထားသလိုတော့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ထင်သလိုလှုပ်ရှား နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် အလေ့အကျင့်ရပြီးသား သူများဖြစ်သော ကြောင့် ရသည်အခြေအနေနှင့် အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ကြရ၏။

မေစံရှား၏အသံကြောင့် ကြောင်သွားပြီး ဖြိုးမောင်ကိုရိုက်ရန် တန့်သွားသည် ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်က တုတ်ကို မေစံရှားထံသို့ ပြောင်း၍

ဦးတည်လိုက်သည်။ ပြေးဝင်လာသော မေစံရှားကို တုတ်ဖြင့်ဆီး၍ ရိုက် လိုက်၏။

ရိုက်ချက်က ရိုးစင်းလှသည်။ လူမိန်းမတစ်ဦးသုံးသည် လွှဲ ရိုက်ချက်မျိုးသာ ဖြစ်၏။

မေစံရှားက ပြေးသွားသောခြေကိုရပ်ကာ ဝိုးခနဲ ဖြတ်လာ သော တုတ်ချက်ကို ခူးညွတ်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ တိမ်းပေးလိုက်သည်။ တုတ်က မေစံရှား၏ ခေါင်းပေါ်မှကပ်၍ ကျော်သွားသည်။

သူ့အလှည့်ပြီးတော့ မေစံရှား အလှည့်ပင်။

ကျွေးသောခူးကို ပြန်ဆန်၊ ဘယ်လက်သီးကိုဆုပ်ကာ အား ယူပြီး ညာလက်သီးဆုပ်ကို အရှိန်ဖြင့် ဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်၏ ပွင့်နေ သော ရင်ဝကို ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ယူရကင်ရှိတမူချီ လက်သီးချက် ဖြစ်၏။

“ဒုတ်”

“အု”

မေစံရှား၏ထိုးချက်နှင့် ဆံ့ရှည်၏လွန်လာသော အရှိန်တို့ ပေါင်းကာ ဆံ့ရှည်ခမျာ အထိနာသဖြင့် အော်လိုက်ပြီး လူကလည်း ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ တုတ်ကတော့ လွတ်ကျမသွားသေး။

ကိုနေသော်နှင့် ဦးဇော်ပိုင်တို့က ကြမ်းပြင်မှာလုံးထွေးနေ၏။ ကိုနေသော်က အပေါ်စီးကအရယူလျက် လက်သီးများ တစ်လုံးပြီးတစ် လုံး ပစ်သွင်းနေသည်။

မေစံရှား ဒုတိယတိုက်ကွက်ကို ဆက်၍သုံးလိုက်သည်။

စောစောက နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဘယ်လက်ကို အသုံးချ လိုက်၏။ ကျွေးထားသောတံတောင်ကို အားဖြင့် ကိုယ်လုံးကို အရှိန်ယူ

လှည့်လိုက်ပြီး ဆံရှည်ကိုယ်တော်၏ ယိုင်နေသောမျက်နှာဆီ ရိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ဟိုက်ဂျီဂျီဒန်အော့ တံတောင်ပင့်ရိုက်ချက်ဖြစ်၏။

မေစံရှား၏ ဘယ်တံတောင်က ဆံရှည်၏ညာဘက်မျက်နှာပြင်နှင့် မေးရိုးကို လှလှပပ ထိသွားသည်။

“ခွပ်”

“အ”

ဆံရှည်ဘယ်ဘက်သို့ ယိုင်သွား၏။ တုတ်ကိုမြှောက်ဖို့ သူကြီးစားချိန်မပေးနိုင်သော မေစံရှားက တတိယတိုက်ကွက်ကို ဆက်၍သုံးသည်။ ဘောင်းဘီနှင့်သာဆိုပါက ခြေထောက်ကိုသုံးနိုင်ပြီး အချိန်တိုအတွင်း ပြိုင်ဘက်ကို မြေပေါ်လှဲချနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ထဘီနှင့်မို့ ခြေထောက်ကိုမသုံးဘဲ လက်တိုက်ကွက်များကိုသာ သုံးနေရ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်က ညာတံတောင်။

ဘယ်တံတောင်ဖြင့် ညာမျက်နှာပြင်ကိုထိကာ ဘယ်ဘက်ကို ယိုင်သွားသော ဆံရှည်ကိုယ်တော်ထံသို့ ညာတံတောင်ကိုအရှိန်ဖြင့် ပင့်ယူကာ ကော်၍ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ မေစံရှား၏ ညာတံတောင်က ဆံရှည်၏မေးရိုးကို ထိထိမိမိ မိတ်ဆက်သွားသည်။ ဟိုက်ဂျီအော့အူချီ တံတောင်။

“ခွပ်”

“အား”

ဆံရှည်ကိုယ်တော် တုတ်လည်းလွတ်ကျ၊ လူနည်းနောက်သို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် လန်ကျသွားသည်။

အခု စတုတ္ထ တိုက်ကွက်။

သည်တိုက်ကွက်က လက်ဝါးစောင်းဖြစ်၏။ ရှုတိုကာမင်အူချီ

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဟုခေါ်သော ဘယ်လက်ဝါးစောင်း ဖြစ်သည်။ နောက်သို့လန်ကျပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဆုတ်သွားသော ဆံရှည်၏ဦးခေါင်းအား ညာခြေခတ်ပြီး ဘယ်လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ဆုတ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဒုတ်”

“အီး”

ဆံရှည်ပို၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသည်။

တိုက်ကွက်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဆင်းလာသောကြောင့် ခုခံချိန်မရဘဲ ဆံရှည်ခမျာ ခရိုခယိုင်ဖြစ်နေစဉ် မေစံရှားက ညာလက်ဝါးစောင်းအား ဆံရှည်၏ ဘယ်ဘက်နံရိုးများဆီသို့ အားကုန်ရိုက်သွင်းထည့်လိုက်သည်။ ရှုတိုဟိမိအူချီ လက်ဝါးစောင်းကြောင့် ဆံရှည်နံရိုးများ ကျိုးကုန်လုနီးပါးဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

“ဒုတ်”

“အား”

ဆံရှည် ခွေကျသွားလေပြီ။

ပြန်ထမလာနိုင်တော့ဘဲ တအီးအီးညည်းကာ ကြမ်းပေါ်လိမ့်နေ၏။ ဆံရှည်ရန်မပြုနိုင်တော့သည်ကိုသိသဖြင့် မေစံရှားက ကိုနေသော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ကိုနေသော်က ဦးဇော်ပိုင်ကို လက်ပြန်လှန်ချိုးကာ ချုပ်ထားနိုင်လေပြီ။

ပြီးမောင်ကတော့ ကြောင်၍ကြည့်နေဆဲ။

ထိုအချိန်မှာ ရဲအုပ်မျိုးအောင်တို့ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်မီပါတယ်နော်”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ဦးဇော်ပိုင်နှင့် ဆံရှည်ကိုယ်တော်ကို လက်ထိတ်ခတ်နေစဉ် မေစံရှားကဖြိုးမောင်ကို ကြီးဖြေပေးလိုက်သည်။
ဖြိုးမောင်၏မျက်လုံးမှာ လေးစားအားကိုးခြင်းများ အပြည့်။



အခန်း (၃၉)



ဖြိုးမောင်ထံမှရခဲ့သော ဦးညွန့်ဝေအိဒိုင်ယာရီကို မေစံရှားက ရဲအုပ်မျိုးအောင်ကို အပ်လိုက်သည်။

“ဒီစာအုပ်က သက်သေခံနေပြီပို့ ဦးဇော်ပိုင် မပြင်းနိုင်လောက်တော့ပါဘူး။ တကယ်ဆို ဦးဇော်ပိုင်က ကော်တော်ဦးနောက်ပြေးတာပဲ။ Law Firm ကငွေတွေ သူ့အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ ဦးညွန့်ဝေမသိအောင် စာရင်းကိုင်ဖြစ်တဲ့မှုဟာကို ချစ်သူဖြစ်အောင် သိမ်းသွင်းတယ်။ အရိုးခံဖြစ်တဲ့မှုဟာက ဦးဇော်ပိုင် သူ့ကိုတကယ်ချစ်တယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်။ မူယာနဲ့ဦးဇော်ပိုင်ငြိသွားတော့ ဦးညွန့်ဝေက မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး ဦးဇော်ပိုင်ကို ပြဿနာရှာတယ်။ ဦးဇော်ပိုင်က သူ့နဲ့ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့တဲ့ ဒေါ်ခင်ထွေး

ကို ပြန်စည်းရုံးပြီး အဆိပ်ရအောင်လုပ်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေသောက်တဲ့ အလာဂျစ်ဆေးတောင့်ထဲမှာ ထည့်တယ်။ ဒီကိစ္စကို မူယာက ချိပ်မိတယ်။ သူ့ကို အသုံးချတယ်ဆိုတာလည်း တွေးမိသွားတယ်။

“ဦးဇော်ပိုင်ရဲ့ငွေကိစ္စကို မူယာကဖွင့်ချမယ်ကြံတော့ ဦးဇော်ပိုင်က မူယာကိုပါရှင်းတယ်။ မူယာသောက်မယ့် စိတ်ငြိမ်ဆေးထဲမှာ အဆိပ်ထည့်လိုက်တာပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ဦးညွန့်ဝေနဲ့မူယာက ဇာတ်လမ်းရိုသယောင် မူယာရဲ့အခန်းသော့ကို ဦးညွန့်ဝေအံ့ဆွဲထဲထည့်။ ဦးညွန့်ဝေသောက်တဲ့ အလာဂျစ်ဆေးမျိုးကို မူယာအခန်းမှာထည့်။ ဒီလိုနဲ့ မမိုးကေသီက တရားခံဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ရတယ်”

“ဒါကို ဘေးကသိနေတဲ့ချယ်ရီက ဦးဇော်ပိုင်ရဲ့ဒိုင်ယာရီကို ခိုးထားပြီး ငွေညှစ်တယ်။ မိုးကေသီ ထောင်ကျနေစဉ်ကာလမှာ ဦးဇော်ပိုင်က ချယ်ရီငွေညှစ်သမျှပေးရင်း ချယ်ရီကိုချစ်သူဖြစ်အောင် ပြန်သိမ်းသွင်းတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က ဒိုင်ယာရီပြန်ရဖို့ပေါ့”

“မမိုးကေသီ ထောင်ကလွတ်လာပြီး ရှားကအမှုကို အစကပြန်လိုက်တော့ ဦးဇော်ပိုင် ကျောမလုံတော့ဘူး။ ဒီမှာ ဦးဇော်ပိုင်က မူယာအိပ်ခန်းထဲကိုဝင်ပြီး ဦးညွန့်ဝေက ချယ်ရီမိခင် ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းကို ပေးဖို့ရေးထားပြီး မပေးဖြစ်တဲ့စာကို သွားထားတယ်။ ရှား ချယ်ရီနဲ့ သွားတွေ့တော့ ချယ်ရီက ဦးဇော်ပိုင်ကို နာကြည်းမှုကြောင့် အမှုကို ဖော်ဖို့ ဒိုင်ယာရီအပ်မယ်လို့ စဉ်းစားတယ်။

ဒါကြောင့် ဦးဇော်ပိုင်က ချယ်ရီကိုနှုတ်ပိတ်တယ်။ ဒေါ်ခင်ထွေးကလည်း ရှားတွေ့ရှိချက်တွေအပေါ်မှာ မငြင်းကွယ်နိုင်လို့ ဝန်ခံဖို့ စိတ်ကူးရမှာ။ ဒါကိုသိတဲ့ ဦးဇော်ပိုင်က ဒေါ်ခင်ထွေးကိုပါ ရှင်းပြန်တယ်။ အဆုံးမှာတော့ ချယ်ရီရဲ့ချစ်သူ ဖြိုးမောင်ကို အခုလိုခေါ်လာပြီး

ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်က . . .

“ဒေါ်မေစံရှားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ ဒေါ်မေစံရှား ဦးနှောက်တော်တော်သုံးခဲ့ရမှာပဲ”

ဟု အားရပါးရ ဆိုသည်။

ကိုနေသော်က ဝင်၍ . . .

“ဦးဇော်ပိုင်က မေစံရှားကိုပါ မူယာတို့၊ ချယ်ရီတို့လို သိမ်းသွင်းဖို့ မေတ္တာအရောင်ပြုပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့သေးတယ် ဆရာရဲ့။ ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ပါမသွားတာ”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပြောသည်။

“ကိုကိုကလည်း ရှား ဒီလောက်တော့ မြင်ပါတယ်။ သူ့အကွက်ထဲ ဘယ်ဝင်ပါ့မလဲ”

မေစံရှားက ရှက်ရွံ့စွာ ငြင်းစကားသုံးသည်။

ဖြိုးမောင်က . . .

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်မေစံရှားဟာ အမှုလိုက်တဲ့နေရာမှာ တင် တော်တယ်ထင်တာ။ ဖိုက်တင်လည်း တော်တာကိုးဗျ။ ကျွန်တော် ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေတာ။ ဟိုဆံ့ရှည်ကိုယ်တော်ခမျာ တစ်ချက်မျှ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ မှောက်သွားရတယ်”

ရဲအုပ်မျိုးအောင်က . . .

“ဒေါ်မေစံရှားလို နှလုံးရည်ရော၊ လက်ရုံးရည်ရော ထက်မြက်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး ရှားပါတယ်။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပြိုင်စံရှားပါပဲ”

“အား”

“ဟင် . . . ရှား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရဲအုပ်ကြီးတို့၊ ဖြိုးမောင်တို့မြှောက်ပြောတာနဲ့ ရှားမြောက် သွားပြီး ခေါင်းနဲ့ခေါင်းမိုး ဆောင့်မိသွားလို့ပါ”

“ဟာ . . . ဒေါ်မေစံရှားက နောက်လည်း နောက်တတ်တာ ကို။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ရယ်သံများ ညံ့စိသွားသည်။

အရှုပ်တစ်ခု ရှင်းပြီဆိုမှတော့လည်း ရယ်နိုင်ကြပြီပေါ့။

အပြင်မှာ မှောင်နေပေပြီ။



အခန်း (၄၀)



မိုးကေသိက သူရိန်ကို ဖက်ထားရာမှ . . .

“ဖော်ပြနိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေစံရှားရယ်”

ဟု မျက်ရည်တလဲလဲဖြင့် ဆိုလေသည်။

မေစံရှားအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် သူတို့သားအမိ

ကျေးဇူးလာဆပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မေစံရှား၏ရုံးခန်းမှာ ဖြစ်သည်။

မေစံရှားက သူရိန်ကိုပုခုံးမှဖက်၍ ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ နမ်း သည်။

“သားရဲ့ ကူညီမှုကြောင့် အမှုဖော်နိုင်တာ။ သားသိပ်တော် တာပဲ”

ဟု ဆိုသည်။

၂၈ * နေရိုးသော်

“မေစံရှားနဲ့ကိုနေသော်လည်း လက်ထပ်ပြီးရင် သားလေး ယူမှာလား၊ သမီးလေး ယူမှာလား”

မိုးကေသီက အပြုံးနှင့်မေး၏။ ရင်းနှီးစွာ ကျီစယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုနေသော်က ရယ်၍ . . .

“သားရော၊ သမီးရော အများကြီးယူမှာ”

မေစံရှားက ရှက်ဖျက်နာနီနီကလေးဖြင့် . . .

“အိုး . . . အဝေးကြီးလိုသေးတယ်”

ရယ်ပွဲလေး ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

မိုးကေသီတို့သားအမိ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ ရုံးခန်းထဲမှာ ကိုနေသော်နှင့်မေစံရှား နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

“ဦးဇော်ပိုင်ရော ဦးညွန့်ဝေပါ ရမ္မက်ပိုင်ကို လွန်လွန်ကဲကဲ ကျူးကျူးဖူးဖူး သောက်သုံးကြလို့ တကယ်အရည်အချင်းရှိသူတွေ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ တဏှာမှောင်ဖုံးပြီး လူလုံးမလှဖြစ်ခဲ့ကြရတာ သင်ခန်းစာ ယူစရာပါပဲ။ ကိုကိုတို့ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲလားဟင်”

မေစံရှားက သက်ပြင်းမောကလေးနှင့် အနှစ်ချုပ်ထုတ်သည် ကို ကိုနေသော်က ပြုံး၍ကြည့်နေရာမှ . . .

“ဦးညွန့်ဝေတို့ ဦးဇော်ပိုင်တို့တင်ပဲလား ရှားရယ်။ ဒေါ်ခင်ထွေးတို့ ဒေါ်ရွှေရွှေဝင်းတို့ရော ဘာထူးလဲ။ သူတို့တွေသောက်တာက ရမ္မက်ပိုင်ပါ။ ကိုကိုကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစမ်းရေအေးပဲ သောက်တဲ့ သူပါရှားရယ်။ ယောက်ျားချင်းတူပေမဲ့ အသက်ရှူချင်းကွဲပါတယ်”

ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

“ဒါက လျှာဖျားစကားပဲလေ။ နှလုံးသားကိုမှ ရှားမမြင်ရ

တာ။ အမှန်လို့ ဘယ်လိုလက်ခံနိုင်မှာလဲ”

“အမှန်ဆိုတာသိသွားအောင် ကိုကိုကို လက်ထပ်ကြည့်လေ”

“အိုး . . . ကောင်းလိုက်တဲ့ စမ်းသပ်နည်းပါလား။ ကမ္ဘာကျော် ဂင်းနစ်စံချိန်စာအုပ်မှာ မှတ်တမ်းတင်သင့်တယ်”

ကိုနေသော်က ဟက်ခနဲရယ်၍ မေစံရှား၏လက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်လိုက်သည်။ လက်ကို မရုန်းသော်လည်း မျက်စောင်းချိုချိုကလေး ကတော့ မေစံရှားထံမှပြေးလာကာ ကိုနေသော်၏ရင်ကို သိမ့်ခနဲ ဝင်တိုးလေသည်။

သန့်စင်ဖုန်မြတ်သော မေတ္တာတရားတို့သာ ထုံသင်းပျံ့လျှင် ဖြင့် လောကသည် အကျည်းတန်အရိပ်များ ကင်းစင်ပေလိမ့်မည်။



နေစိုးသော်